

Giới thiệu Tâm Linh

Đọc truyện Tâm Linh, bạn đọc sẽ được dẫn dắt vào một thế giới kì ảo mà chính chúng ta không thể nhận ra được đâu là thực hư ảo. Một câu chuyện với lối hành văn gây nên sự lôi cuốn thú vị.

Thế giới trong truyện "Tâm Linh" từ từ hé lộ, tất cả chúng ta sẽ phải đối mặt với chúng, tri thức chính là sức mạnh, những điều bí mật từ lâu đã bị ám thị vô hình che giấu, sẽ một lần nữa chuyển mình, thế giới sẽ ra sao khi đón nhận "nó". "Vận mệnh phải tự do chính bản thân mình nắm lấy"...

Có thực có một thế giới đó không, thực ảo hư vô này đến cùng có gì đáng sợ, đó có phải là mặt khuất ẩn giấu sâu tận trong lòng mỗi người chúng ta không, là mảng tối, mảng sáng hay mảng đen dày đặc, mời bạn bước vào thế giới truyện ma đầy thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Số Mệnh

Chàng trai vừa bước ra khỏi quán cà phê không lâu, đang thơ thẩn loay quanh vô định trên chiếc xe máy, lúc này trong đầu cậu thật là một mớ lộn xộn vì mãi nghĩ chuyện vừa ban nãy xảy ra.

Vốn định hôm nay đi xem bói vừa do tò mò vừa do lời kích thích của nhỏ bạn, nào là ‘coi chính xác khỏi chê’ và còn gì đại loại như ‘cái người coi bói đó có ánh nhìn mà khiến người khác rùng mình’; chính cậu cũng tò mò cái rùng mình rợn người đó là đến tột cùng như thế nào, cho nên lúc đến thì tâm trạng phấn khích mà chẳng hiểu rốt cuộc đến khi bước ra thì hoang mang không thể tả - chính cậu cũng không thể rõ ràng.

Chính xác cái người xem bói kia nom trông còn rất trẻ, cách ăn mặc thì chỉ có thể cùng cụm từ ‘mang đậm dấu ấn cá nhân’ để diễn tả nhưng không thể thừa nhận là nó vô cùng hợp với vẻ ngoài của cậu ta, một dân ‘du mục’- theo như cậu ta tự gọi và cũng vô cùng hợp với cái danh phận mà cậu tự nhận, bản thân mình là một người đọc bài Tarot – chỉ vậy thôi.

Nhưng ở cậu ta còn có cái gì nữa hơn thế, với vóc người không cao to vạm vỡ, nếu không nói là có phần hơi ‘gầy guộc’ rất xu hướng của thanh niên thế giới bây giờ; nhưng ở ánh mắt cậu ta, có điều gì đó mà chính cậu cũng chẳng giải thích nổi, chỉ có thể miêu tả bằng vài cụm ngắn gọn là nhìn vào đôi mắt nâu đậm đầy, chỉ thấy một sự chìm sâu và dường như bị một lực hấp dẫn vô hình thu hút khó mà dứt ra, để đến lúc nhận ra thì lại có chút gì đó sợ hãi như thể người đó có thể ‘đọc’ được tường tận con người mình; cậu khẽ rùng mình lắc đầu như thể xui đuổi cái ý nghĩ quái đản ấy ra - không phải cậu là một người Duy Vật trường phái nhưng ít nhất chẳng phải thể loại mê tín cái gì cũng tin.

Nhưng, đó chưa phải là thứ khiến cậu hoang mang và bất ổn như lúc này; chính xác, thứ mà cậu vẫn nhớ là ba lần bốc bài liên tiếp, lần nào cũng tự bốc ra ba quân bài không đổi theo thứ tự là Wheel Of Fortune, Hermit và The Death.

Và thứ ám ảnh cậu hơn hết chính là lời mô tả trực tiếp đến mạnh mẽ và gãy gọn của người thanh niên xem bài với một nụ cười nửa như mỉm nửa như không, rằng “số mệnh dẫn dắt, số mệnh đưa lối, số mệnh đón đường; điều mà bạn theo đuổi, đến tận cùng mục đích của cuộc đời này; bạn sẽ chạm ngõ nó, nhưng tất cả chỉ có thể là do mình lựa chọn – nắm lấy hay không.. chỉ một thời gian ngắn, ngắn thôi, số phận sẽ tìm bạn..”.

Lại một con rùng mình bất chợt xuất hiện khi cậu lăm bắm gần như không trọn vẹn từng lời lúc nãy, cậu lắc đầu, tự trấn an mình bằng vài suy nghĩ băng quơ rồi đẩy mạnh tay ga phóng nhanh về nhà.

Đêm đã về khuya, bóng người thưa dần và trời bắt đầu trở lạnh -cậu nghĩ thầm.

(...)

- Này, Vũ, chuyện hôm qua thế nào, 'cool' đúng không? – Tiếng lanh lảnh của một đứa con gái đột ngột vang lên.

Cậu không cần quay lại, chỉ nghe cái âm thanh quen thuộc đó cũng dư sức nhận ra nhỏ bạn thân niên từ hồi cấp hai của mình.

- Sáng sớm mà ảm ỉ thế rồi hả, hôm nay ăn trúng gì mà phấn khích vậy?

- Ông chưa trả lời câu hỏi của tui?

- Trả lời gì?

- Thì là chuyện hôm qua đó?

- Vụ bói toán đó hả.. – dừng một chút, cậu xoay mắt nhìn con nhỏ bạn mình có vẻ đang rất háo hức được lắng nghe, như thể chứng minh cho thân phận

bà tám nhứt lớp này của mình vậy, cậu cười.

- Cũng bình thường thôi, không có gì ghê gớm. – Nói xong lại cầm mặt vào cái điện thoại, cố gắng kìm con cười xuống và cũng là để không nhìn con bạn mặt đang nghệt ra, trông có vẻ cực-kì-thất-vọng.

Hôm nay sẽ là một ngày không tệ và cậu đã chính thức bỏ chuyện hôm qua qua một bên, cứ coi như đó là một trong những thứ tầm phào không hơi đâu tốn sức để chú tâm - cậu nhủ thầm vậy.

(...)

Vũ chậm chậm đi qua một hành lang dài được lát bởi những viên gạch nhỏ nhỏ xếp lại với nhau theo một cấu trúc độc đáo cố định, những dải màu chạy từ trắng sang xanh rồi điểm một ít những điểm chi tiết màu nóng - khiến cậu trầm trở thú vị. Vốn hôm nay lớp cậu tự tổ chức một buổi công tác tình nguyện từ thiện thanh niên góp sức trẻ cho công tác xã hội và hiện cậu đang ở khuôn viên một ngôi nhà thờ cổ, mà ngày nay ngoài việc truyền giáo duy trì niềm tin cho những người lạc lối thì nó còn là nơi nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi và những người lớn tuổi không nơi nương tựa.

Vài tuần chán chường đến không thể hơn được đã trôi chậm chậm qua, cậu tự coi như hôm nay là một buổi thư giãn, xả stress cho chính bản thân mình cho nên tranh thủ giờ nghỉ trưa cậu một mình đi lang thang thám hiểm nơi này – nơi mà cậu cho là có kiến trúc và kiểu trang trí vô cùng 'thú vị', cũ kỹ một cách đẹp tuyệt vời, khiến cậu có cảm giác mình đang là nhân vật chính trong những cảnh phim 'tâm linh phương tây' quen thuộc mà chính cậu là một fan bự chẳng; chỉ có một chút bực mình ngoài ý muốn là hôm nay cũng có một đoàn khác ghé thăm cho nên không khí có hơi 'xáo trộn' không như ý.

Chẳng để đầu óc nghĩ ngợi nhiều, toàn bộ tâm trí đã bị cảnh quan nơi này hấp dẫn, cậu cứ rong ruổi bước đi – mãi cho đến khi giật mình nhận ra mình đã bước vào một nơi khá kỳ lạ.

Căn phòng hoàn toàn làm cậu choáng ngợp với những bức họa bích thiên thần trên trần và khắp những nơi trên tường, cùng với những bức tượng trạm nổi, thánh giá, nến, sách và một số những thứ bằng kim loại ánh bạc ánh kim rạng rỡ mà chính cậu cũng chỉ có thể nó xem là một thứ đồ trang trí khó hiểu mang đậm tính chất tôn giáo – tất cả tôn lên một nét bí ẩn cổ quái đầy 'tâm linh' tại nơi này.

Cậu trầm trở nhìn dưới chân mình, cậu đang đứng trong một vòng tròn lớn được chạm khắc tinh tế chiếm vị trí trung tâm và đường kính gần như chiếm gần nửa căn phòng không hề bé này. Là lạ họa tiết trang trí của nó thoát nhìn chỉ là những đường nét uốn lượn không rõ ràng cùng với một số những chữ chẳng hiểu nổi nhưng không hiểu sao tất cả lại mang đến cho cậu cảm giác ngờ ngợ mang máng kì lạ.

Cậu cũng nhận ra sự có mặt của hai chàng trai nữa cũng đứng trong vòng tròn lúc này, mặt họ có phần cũng đang phát tiết ra chính biểu cảm của cậu bây giờ.

Rồi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đột ngột cậu nghe một tiếng như tiếng chuông rung ngân phớt âm thêm tiếng tù và rền vang, kéo theo đó là hàng loạt những sung chân rồi đến ánh sáng chói lóa, đến nỗi phải nhắm chặt mắt; chuyện sau đó nữa chính mình cũng không hay biết – vì cậu đã bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mộng Hay Thực

- Tỉnh dậy – Cậu mơ hồ nghe có tiếng người bên tai và bàn tay ai đó lay lay mình, một môi uể oải cả người, vẫn thói quen ở nhà thường ngày, vừa định bụng mở miệng than vãn vài tiếng với mẹ thì nhận ra giọng nói vừa này chẳng hề quen thuộc mà cái tình huống trước đó xảy ra lại như tức tốc ủa về, Vũ giật mình bật dậy.

- Đây, đây là... – Một câu bỏ lửng, cậu chậm chậm nhìn chung quanh, nhận ra mình đang trong một căn phòng xa lạ, ngó quanh chỉ có ba chiếc giường xếp cạnh nhau, gần đó là một số đồ dùng bằng gỗ trông có vẻ cũ, còn lại chẳng có gì đặc biệt.

Câu trả lời duy nhất mà cậu nhận được là một cái lắc đầu từ người thanh niên giường bên mà cậu nhận ra đó là một trong hai người cậu thấy ở nhà thờ.

Chưa kịp nói thêm gì thì cửa phòng đột ngột vang lên tiếng gõ, rồi sau đó nó được đẩy ra và một người xuất hiện – ông ta mặc một bộ áo chùng, loại áo nối dài xuống cả thân người, màu xanh rêu nhạt, mặc dù chỉ là chất liệu vải thô sơ cũng không làm gia giảm nét uy nghi đầy quyền lực của ông ta, một người đàn ông tầm cỡ bốn mươi ngoài và dong dỏng cao.

Ông ra hiệu cho chàng trai ở giữa đánh thức người còn lại, sau đó bình thân kéo cái ghế gỗ ra giữa phòng đối diện ba chiếc giường và ngồi chờ đợi.

Cho đến khi cả ba cậu đều đã 'tỉnh hẳn', ông mới từ từ đưa mắt nhìn lần lượt cả ba người, có thể dễ dàng nhận ra nét ngạc nhiên pha lẫn chút suy tư, rồi gật gù.

- Có thể thấy cả ba cậu đều có lực tinh thần khá tốt, như những người khác thì có vẻ họ sẽ làm náo loạn cả lên rồi.

Ông nhận ra cả ba vẫn trở mắt nhìn, liền mỉm cười.

- À ờ.., ta chưa chính thức giới thiệu, ta tên Tamil tất nhiên chỉ là ở đây thôi, ở thế giới kia của chúng ta, người khác gọi ta là Tâm – Ông cố ý nhấn mạnh từng chữ một và khá hài lòng khi nhìn thấy có sự biến chuyển xuất hiện trên khuôn mặt cậu bên trái và giữa nhưng rồi nhanh chóng thay bằng sự bình tĩnh, chỉ có chàng trai nằm rìa bên phải dường như không kim nổi bình tĩnh, cậu ta rề lên.

- Đây là đâu, ông muốn làm gì tôi, nói cho ông biết, ba tôi là công an đấy, ông không được yên đâu, tôi..

- Ông có phải là Viện Trưởng của Nhà Thờ Thánh Peter – Giọng chàng trai ở giữa ngập ngừng vang lên, điều cậu nói lúc này mới làm Vũ nhận ra thì ra việc khiến cậu trông ông ta quen quen là vì thế, nhưng dường như sự xuất hiện lúc này ở đây của ông có điều không bình thường vì trông ông ta trẻ hơn lúc cậu đã từng thấy, trẻ hơn cả vài chục tuổi là ít.

Ông lại một lần mỉm cười, gật gù cho sự tình tường của chàng trai rồi tiếp tục.

- Chúng ta chẳng còn nhiều thời gian, ta sẽ giải thích ngắn gọn thế này vì thời gian các cậu lưu trú ở đây cũng chẳng còn lâu được nữa, cho nên hãy nhớ kỹ từng lời ta nói sau đây “Nơi này là một thế giới linh hồn, hay còn có thể gọi là thế giới tâm linh, đúng vậy, nhưng nó chỉ là một trong số hàng hà sa số những thế giới tâm linh khác. Các cậu có thể xem nó như giấc mơ nhưng nó cũng là giấc mơ hiện hữu của sự thật, nơi này không có ranh giới của giới hạn hiện hữu, hãy nhớ kỹ.”

Ông dừng chút, chăm chú nhìn cả ba, giọng trở nên nghiêm trọng hơn.

- “Việc các cậu đến đây, chứng tỏ các cậu có khả năng hơn những người bình thường và cũng chứng tỏ số mệnh đã tìm đến các cậu, tuy nhiên, đón nhận định mệnh của mình hay không thì phải do tự mình quyết định”.

Nghe đến đây, cả ba người thanh niên bắt đầu cảm thấy mơ hồ, xung quanh lại bắt đầu xuất hiện những rung động, dù chỉ bắt đầu với tần số nhỏ. Người đàn ông có vẻ cũng nhận ra sự bất thường đó, liền dứt khoát.

-“Ba cậu có thời gian ba ngày suy nghĩ, sau khi tỉnh lại, có thể nó chỉ như một giấc mơ và sau ba ngày các cậu sẽ hoàn toàn quên mất; nhưng nếu điều này thật sự quan trọng đối với từng người các cậu, nếu thật sự trong đời mình các cậu luôn cảm thấy mình luôn đi tìm một điều gì đó mơ hồ trong tiềm thức, luôn nhận ra sự khác biệt của mình và thế giới còn lại thì trong vòng ba ngày đó, hãy đến nhà thờ tìm ta..”

Ông vừa dứt lời thì cả căn phòng rung lắc dữ dội, ánh sáng lập lờ, chói chang như mặt trời ban ngày khiến cả ba không chủ động mà đồng loạt nhắm chặt mắt lại, trước khi lại bất tỉnh vẫn nghe văng vẳng

“Số mệnh tìm đến nhưng quyết định nắm lấy hay không thì phải do bản thân mình..”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quyết Định

Cảm giác buồn nôn, chóng mặt, cái cảm giác trước mặt mọi thứ tối đen rồi ùng một cái như thể bị hút, bị kéo hay đẩy về phía trước, “bam” một tiếng rồi mọi thứ lại trở về ánh sáng nhợt nhạt như cũ; tất cả khiến người ta cảm thấy giống bị say xe hoặc một loại say thuốc nào đấy.

Vũ mệt mỏi, đưa tay xoa bóp trán, rồi chậm rãi mở mắt từ từ cho thích ứng với không gian chung quanh.

- Trời đất ơi, con tôi, on trời, con đã tỉnh lại rồi, con làm mẹ lo quá.. – Tiếng người phụ nữ vỡ òa trong nước mắt.

Vũ nhận ra giọng quen thuộc của mẹ mình, cậu với tay nắm lấy tay mẹ như thể nói rằng hãy yên tâm, sau một lúc làm quen với khung cảnh trắng toát toàn bộ bên cạnh mình, cậu mới ngập ngừng lên tiếng.

- Con đang ở bệnh viện phải không mẹ ? Con bị sao vậy ?

Thoáng chút đau lòng trong mắt người mẹ, bà nhẹ nhàng xoa lên vầng trán cậu con trai rồi nói.

- Con không nhớ gì sao, lúc sáng con đi sinh hoạt lớp rồi trong lúc mọi người đang nghỉ trưa con biến đi đâu mất không hay, vừa hay Viện Trưởng phát hiện ra con bị ngất xỉu, liền gọi xe cứu thương đưa con đến bệnh viện - đó là mẹ nghe cái Trâm nó kể lại vậy.

Tới đoạn, bà mỉm cười nhìn cậu.

- Không sao đâu, bác sĩ bảo con có vẻ bị sock phản ứng, suy nhược cơ thể.

Rồi bà đưa tay cốc đầu cậu.

- Từ nay mẹ sẽ cho con cả một lịch dinh dưỡng cố định, liệu mà ngoan ngoãn làm theo, không thì cấm túc.

Trái với phản ứng thường ngày, Vũ nghe vậy cũng âm ừ cho qua, có vẻ như cậu đang trầm tư mãi suy nghĩ chuyện gì đấy. Bà nhẹ nhàng lấy tay xoa lên má nó, rồi khẽ lắc đầu, “chắc là lại buồn chuyện tình cảm đây mà” – bà nghĩ thầm.

(...)

- Xin hỏi anh muốn dùng gì ạ ? – Tiếng cô phục vụ nhẹ nhàng vang lên, trong tiếng nhạc êm êm hòa với khung cảnh trầm đậm của không gian gỗ cũ.

- Cho mình một soda việt quất nhé. – Nói đoạn, chàng trai mỉm cười nhìn cô gái thân thấp người mặc bộ trang phục đơn giản quần jean và áo thun nhạt màu; chưa kịp để cô ta quay đi, cậu hỏi trong sự ngập ngừng.

- Bạn ơi cho mình hỏi cái.

Cô gái quay lại, mỉm cười với cậu.

- Có chuyện gì ạ ?

- À, chẳng qua là mấy tuần trước mình có đến đây xem Tarot, giờ mình muốn liên hệ với anh đó để xem lại thì phải làm thế nào nhỉ ?

Như thể quá quen thuộc với tình huống này, cô chậm rãi bước đến quầy bar bằng xi-măng lát vuông vức lại được cách điệu bởi những thanh gỗ áp đặt một cách tinh tế, tinh cở nhưng hoàn toàn dụng ý. Đoạn cô quay lại, đưa cho cậu một mảnh giấy nhỏ cứng hình vuông, một mặt màu trắng có in hình hoạt tiết trông như Dream Catcher – thứ bùa bắt giấc mơ của người da đỏ, còn mặt kia màu xanh có vệt với hàng thông tin cá nhân – thì ra đó là một cái danh thiếp là lạ vô cùng thú vị và phá cách.

- Trên đây có số điện thoại của anh đó, anh có gì cứ gọi nhé – cô gái nhẹ nhàng.

- À, mình không thấy trên này có đề tên, không biết bạn có thể cho mình biết anh đó tên gì được không ?

- Anh tên Minh.

Vũ có hơi rung khi cầm điện thoại bấm lấy dãy số in trên tấm giấy nhỏ, hôm nay đã hơn hai ngày kể từ hôm ở nhà Thờ, một ngày cậu bị bắt buộc phải ở lại bệnh viện theo dõi tình hình, ngày hôm sau thì mẹ ra lệnh cậu phải ở nhà tịnh dưỡng; thế là tất cả mọi dự định của cậu bị rút ngắn vồn vện chỉ còn một ngày cuối cùng này.

Vũ bán tín bán nghi, liệu điều cậu thấy hôm nọ là một giấc mơ hay là sự thật, nhưng cậu nghĩ tới một điều là có thể, rất có thể, cái anh chàng xem Tarot kia sẽ biết được chuyện gì đó, vì những gì cậu gặp hoàn toàn có vẻ ăn khớp một cách tinh cở ngẫu nhiên với những gì cậu ta nói.

Thế nên hôm nay Vũ mới bạo gan đến quán cà phê hôm nọ tìm thông tin về anh ta, tất nhiên thứ cậu nhận được chỉ là một tấm danh thiếp với số điện thoại, link facebook và một cái tên xa lạ moi được từ cô phục vụ. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, cậu ấn nút Call.

- “Số điện thoại quý khách hiện không liên lạc được..”

Tiếng cô tổng đài quen thuộc là thứ duy nhất đáp trả bên tai cậu lúc này, thử lại nhiều lần vẫn thế, rốt cuộc trong sự vô vọng này chỉ còn mỗi cái link facebook.

Không chán chừ cậu đánh liều search trong điện thoại của mình. Nhưng điều cậu nhận được chỉ mang đến thất vọng, đó là link của một Page chứ không phải trang cá nhân; nhưng với một tín đồ công nghệ và một 'facebooker' như cậu thì việc điều tra là thứ quá dễ, Vũ kéo xuống theo dõi hàng loạt những mẫu post từ thời mới lập page để rồi cuối cùng cũng phát hiện ra được trang cá nhân của anh chàng Tarot nọ, nhưng khi click vào chỉ nhận được một tin tức từ hệ thống rằng “trang bạn tìm hiện không còn tồn tại”.

Cậu cầu may hỏi cô phục vụ về thông tin cụ thể hơn của Minh nhưng chính cô gái cũng cho biết rằng 1 tuần nay cũng không thấy cậu ta xuất hiện ở quán, dường như các khách hàng khác cũng không ai liên hệ được.

Bực dọc, khó chịu và chán chường; cuối cùng cậu chỉ còn một bước trong kế hoạch để phát hiện ra sự thật này, cậu ra khỏi quán và phóng thẳng đến nhà Thờ Thánh Peter.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lý Do

Nhà thờ thánh Peter nằm trong cuộc khuôn viên biệt lập, bao phủ toàn bộ bên ngoài là những hàng cây rậm rạp che mọi ánh nhìn và khiến toàn bộ không

gian bên trong càng trở nên kín đáo hơn. Hiện giờ mới tám giờ tối, nhà Thờ vẫn cho phép người ra vào, tất nhiên cũng một phần là do dựa trên cơ sở hoạt động từ thiện của mình.

Nếu ban ngày đây là một nơi bề thế, uy nghi thì đến đêm nó lại trở nên 'ấn tượng' hơn rất nhiều lần với vô vàn những ngọn nến lập lòe khắp nơi, làm những phù điêu, những tượng khảm khắc trở nên có 'hồn'; cả những món đồ kim loại cũng lấp lánh tăng thêm phần tinh tế.

Theo sự hướng dẫn của một sơ trẻ, cậu hiện đang đứng trước phòng Viện Trưởng, sau một chút chần chừ liền đưa tay gõ cửa.

- Mời vào – Giọng nói có phần già nua vang lên.

Vũ đẩy cánh cửa gỗ trước mặt, những tiếng kêu kẹt của thứ bản lề xưa cũ vang lên, cậu phát hiện trong gian phòng không lớn lắm với vô số những món đồ kì lạ và sách vở chồng chất này, vốn không chỉ có mình viện trưởng như cậu nghĩ mà còn có sự xuất hiện của một người khác – cậu thanh niên hôm nọ.

(...)

- Ta rất mừng là hai cậu đã đến đây, đúng như ta dự đoán – Những âm thanh trầm khàn phát ra từ người đàn ông đầu đã trở bạc gần hết, dáng người lom khom nhưng vẫn giữ được sự nhanh nhẹn mặc dầu trông ông như thể đã ngoài tám mươi.

Hai chàng trai theo sau ông, có chút bất ngờ bởi lời nói đó, nhìn nhau rồi lại hướng về phía trước nhìn ông.

Viện trưởng vẫn đều đặn bước chân, kể cả nhịp điệu vẫn đều với những sải dài, nhưng lạ là ông nói chuyện vẫn bình thường không hề phải thở gấp hay ngắt quãng.

- Đừng ngạc nhiên, chỉ là cảm nhận của riêng ta thôi, được rồi, trước khi nói chuyện chính, hai cậu có phiền không nếu ta muốn được biết mục đích của hai cậu khi thật sự đến đây tìm ta và chuẩn bị đón nhận định mệnh của cuộc đời mình ngay lát nữa. – Nói đoạn ông cũng dừng lại, cả hai chàng trai lúc này mới nhận ra là họ đã đứng trước cánh cửa đóng chặt của gian phòng bí ẩn lần trước.

Vũ mở miệng ngay khi đón lấy ánh nhìn chăm chú từ phía viện trưởng.

- Thật sự ra, mấy tuần trước cháu có tình cờ đi xem... bói và người đó có nói rằng cháu sắp sửa đổi mặt với số mệnh của mình, thật không ngờ nó lại cứ như thế mà diễn ra.. – Đến đây, giọng cậu có phần ngập ngừng chờ đợi.

Ông Tâm lúc này đôi mắt cũng xuất hiện vài phản ngạc nhiên, ông bắt ngờ hỏi.

- Đây thật sự là một khả năng tuyệt vời, không phải người nào được gọi là 'thầy bói' cũng có thể cảm ứng được chuyện như thế này, ta có phần tò mò về người đó rồi đây, chắc chắn ông ta phải bỏ ra rất nhiều năm rèn luyện cho khả năng đó và một dịp nào đó, gần nhất, ta rất mong có cơ hội gặp được ông ta đấy.

- Thứ nhất, theo như cháu có tìm hiểu thì 1 tuần nay người đó đã biến mất không rõ lí do và thứ hai là cậu ta còn rất trẻ, không già như ông nghĩ đâu ạ.

Lúc này sự khó hiểu và ngạc nhiên cực độ mới hiện hữu rõ ràng trên cả khuôn mặt ông, sau một lát suy nghĩ, ông chỉ lắc đầu mà lại nhìn sang chàng trai bên cạnh Vũ.

- Ta cũng muốn biết cả lí do của cậu nữa đấy.

- Chỉ tò mò thôi ạ. – chàng trai nói bằng một giọng rất bình thản và sự thản nhiên đó càng lộ rõ trên khuôn mặt không mấy khi cảm xúc kia của cậu ta.

- Tốt, ta biết các cậu còn nhiều điều không nói ra, nhưng chẳng sao, có quyết tâm là tốt rồi, còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian, rồi các cậu sẽ thấy.. – Dừng lại một chút, rồi ông Tâm xoay người đối diện cánh cửa gỗ to lớn, vừa đẩy mạnh nó ra vừa nói.

- Bây giờ, nếu thật sự đã quyết định thì theo ta vào trong, nhớ kỹ một khi đã quyết định thì chẳng còn đường lui nữa, hai cậu sẽ chẳng thể nào dừng lại một khi nó đã bắt đầu. – Lời nói chấm dứt cũng là lúc ông bước nhanh đi vào trong.

Cậu trai kia không may suy nghĩ do dự, liền cũng tiến vào, Vũ vẫn ngập ngừng đứng đấy, mặc dầu có chút lo lắng, nhưng cậu cuối cùng cũng bước vào theo – Thật ra hai ngày trước cậu đã nghĩ rất nhiều về việc này, thật sự có một số chuyện mà cậu phải chứng thật và đây là cơ hội không tự nhiên dễ dàng mà có thể có được; nếu không nắm lấy thì cả đời này sẽ chẳng còn cơ hội thứ hai, nên có nguy hiểm ra sao cậu cũng muốn thử.

(...)

Khung cảnh căn phòng chẳng khác là mấy, chỉ là đêm nay nhiều nến hơn, phải nói là rất rất nhiều ngọn nến được thắp lên, lấp lánh rực rỡ cả một căn phòng; đặc biệt nhất là có một hàng nến được xếp vòng theo vòng tròn ngay chính giữa phòng, nơi mà đã có hai người đứng chờ sẵn, một già một trẻ.

Vũ bước vào, nhận thấy cái gập đầu hài lòng của ông Tâm, liền tiếp theo sự chỉ dẫn của ông mà bước vào đứng vị trí trong vòng. Cả ba người hình thành một tam giác chính giữa tâm tròn, viện trưởng mở lời.

- Đây là một đồ hình năng lượng, một trong những đồ hình thuộc nền văn hóa cổ, nhà thờ này được nhóm 'những người đi trước' – ý chỉ những người bước vào thế giới tâm linh trước đó, xây dựng nên; ngay vị trí vòng tròn này chính là giao điểm của những đường năng lượng chạy dọc khắp các nơi trên

trái đất này. Và nhiệm vụ duy nhất của nó chính là làm cánh cửa tương thông cho những linh hồn lần đầu.. – Dừng lại một chút, ra hiệu cho cả hai nhắm mắt lại, rồi ông mới nói tiếp.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu.

Sau một khoảng lặng, liền những sung chấn bắt đầu xuất hiện, càng lúc càng mạnh hơn, mãi cho đến khi tất cả chìm trong bóng tối đen đặc.

Cả ba thân thể đồng loạt ngã xuống đất cùng lúc, bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiến Nhập

Vũ tỉnh dậy, nhận ra cậu trai bên cạnh đang lay mình, lúc nào cậu ta cũng là người tỉnh lại sớm nhất; chắc là thể lực cậu ta khỏe hơn mình – Vũ nghĩ thầm.

Lần này, đầu đỡ nhức hơn hẳn lúc trước, vừa xoa đầu cậu vừa chia bàn tay ra, lịch sự.

- Chào cậu, chưa chính thức giới thiệu với nhau, mình là Vũ, hai mươi một tuổi, còn cậu?

- Thiên, mười chín. – cậu thanh niên cao dong dong với thân hình rắn rỏi chỉ nhìn lướt qua cậu rồi nói giọng chẳng mấy nhiệt tình.

Vừa định hỏi nhiều thứ hơn thì cánh cửa đột ngột mở toan, người đàn ông trung niên với bộ dạng quen thuộc bước vào, ông mỉm cười chỉ tay.

- Hai cậu đã tỉnh, mau thay quần áo ta đã chuẩn bị sẵn để đầu giường, xong rồi thì đến phòng sinh hoạt – là căn phòng cuối cùng ở hành lang bên tay trái, ta sẽ giới thiệu sơ qua tình hình cho các cậu. – Dứt lời ông xoay người bước ra cửa.

Vũ nhìn về phía cái kệ nhỏ đặt đầu giường đã có sẵn một bộ đồ mà nom nhìn qua màu sắc và chất liệu, cậu đã đoán được là nó cùng một kiểu dáng với bộ đồ mà người đàn ông kia mặc, có vẻ như nó là một dạng đồng phục hay đại loại thế - cậu đoán mò.

(...)

- Các cậu trông có vẻ rất hợp với bộ đồ. – Vừa nói người đàn ông vừa ra hiệu hai chàng trai ngồi xuống hai chiếc ghế trống ở bên kia bàn tròn, đối diện mình.

Phải nói rằng từ đầu đến giờ, thứ hoàn toàn đánh gục khả năng hoài nghi của cậu về thế giới tâm linh này chính là cái là quả cầu tròn, to cỡ quả banh đang bay lơ lửng trên chiếc bàn kê chính giữa, tỏa ánh sáng soi rọi khắp phòng.

Người đàn ông nhận thấy rõ nét nhạc nhiên trong ánh mắt cậu, ông cười.

- Rồi các cậu sẽ còn được dịp nhìn thấy nhiều thứ 'thú vị' khác, như ta đã nói thế giới này là một nơi không có giới hạn, một thế giới tâm linh vi diệu. – Dừng một đoạn, ông bắt đầu trở nên nghiêm túc hẳn trong giọng nói.

- Một lần nữa ta giới thiệu, Ta là Tamil, các cậu có thể coi ta là 'tiếp dẫn giả' - là người hướng dẫn những người mới bắt đầu làm quen trước cuộc khảo nghiệm; và ta nhấn mạnh, ở đây ta là Tamil không phải là ông Tâm viện trưởng mà các cậu đã biết, ta cũng khuyên các cậu sử dụng một nhân thân khác cho chính bản thân mình vì nếu để ai đó biết được danh tính thật của mình ở thế giới hiện thực rất dễ họ sẽ có hành động ám hại chính bản thân các cậu, dẫn đến những việc vô cùng tai hại cho phần linh hồn ở thế giới tâm linh này. – Tamil đưa mắt nhìn lần lượt cả hai người, sau khi nhận ra sự thấu hiểu trong ánh mắt cả hai, ông tiếp tục.

- Như đã nói lúc trước, một khi bắt đầu thì không thể dừng lại, nhưng điểm bắt đầu này từ phía các cậu chỉ là một nửa chặng đường. Có nghĩa rằng, các cậu vẫn chưa chính thức được công nhận thuộc về thế giới này, các cậu đang trong giai đoạn quá độ và ta sẽ là người hướng dẫn tất cả sự chuẩn bị cần thiết cho hai người để đến với kì khảo hạch sắp tới; vượt qua nó, định mệnh của hai cậu mới thật sự bắt đầu. – Dứt lời, ông đứng dậy đi về phía cánh cửa màu xanh nhạt nằm sát cạnh kệ sách to quá khổ chiếm vị trí nhiều nhất trong phòng, nói với lại.

- Nào, theo ta đến phòng huấn luyện.

(...)

Phòng Huấn Luyện hoàn toàn "không hoành tráng" như Vũ nghĩ, thật chất đó là một căn phòng khá rộng với một số ít vũ khí đặt trên giá đỡ bên mé phải, còn lại chiếm nhiều diện tích và tăng suất xuất hiện nhiều nhất chính là những đồ hình khó hiểu dưới mặt đất.

-Hai cậu đã nghĩ về đề nghị của ta chưa ? - Thấy bộ mặt khó hiểu của hai chàng thanh niên, Tamil ho vài cái rồi mới tiếp.

- Cái ta nói chính là "tên" mà các cậu muốn dùng tại thế giới này.

Nói đoạn, ông dừng lại chờ sự hồi đáp của hai người. Không chần chừ, Thiên lên tiếng gãy gọn.

- Thiên.

- Vulcan - Vũ cũng nhanh nhẩu đáp.

- Tốt, bây giờ hai cậu hãy đi tới 2 vòng tròn trước mặt ta.

Từ từ bước tới, Vũ quan sát thật kỹ cái "thứ" mà mình đang đứng trên, đó là một vòng tròn với những đường viền, kèm với họa tiết và những chữ loằng ngoằng; cậu có cảm giác nó cũng giống giống cái thứ đồ hình ở căn phòng bí ẩn trong nhà thờ - tiếng ông Tamil vang lên liền cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

- Đây là nghi thức bắt buộc cho những người mới như các cậu, được hiểu nôm na là " sự thức tỉnh cơ bản".

- Sự thức tỉnh cơ bản ??? - Vũ tò mò.

- Chính là đánh thức "tâm linh" phổ thông và cũng là cơ bản nhất, tác dụng của nó tất nhiên là cho chính bản thân người được thức tỉnh sẽ hiểu được "một phần ẩn giấu" trong nguồn cội của mình; tất nhiên đây chỉ là một phép cơ bản cho nên những gì thể hiện ra cũng chỉ ở mức độ cơ bản nhất.

- Phép ? ý ông muốn nói đây là một dạng phép thuật giống như phim ảnh vẫn nói đến ạ ? - Vũ hỏi.

- Hiểu nôm na là vậy cũng được, tất nhiên phim chỉ là phim, mà hệ thống phép thuật thực tế không chỉ là như thế.

- Thế còn việc đánh thức, liệu có nguy hiểm gì không ? và sau khi được đánh thức sẽ xuất hiện cái gì ? - lần này đến lượt Thiên.

- Nguy hiểm thì với cấp độ cơ bản này sẽ không xảy ra, thứ nguy hiểm nhất mà cậu nên cẩn thận ngoài việc thái độ thiếu tôn trọng đó ra thì chính là việc sẽ chẳng có gì xuất hiện sau nghi lễ. - ông Tamil có vẻ khó chịu với cách hỏi chuyện của Thiên liền không chần chừ mà "chỉnh" cậu bé.

- Ý ông là sao ạ ? - Vũ lo lắng.

- Ý ta là nếu bản chất là rác thì không thể biến ra vàng được. - vừa nói ông vừa lườm Thiên.

- Thời gian còn rất ít, không phiếm chuyện nữa, mau, hãy nhắm mắt lại và làm theo những gì ta bảo, nhanh lên.

Thấy thái độ có vẻ khản trương của ông, Vũ và Thiên liền nhắm mắt, sau đó tiếng trầm trầm của người đàn ông đứng tuổi vang lên đều đều.

- Hãy thả lỏng cơ thể, chú ý hơi thở của mình, thở vào hít ra thật đều và sâu, đừng suy nghĩ gì cả, chỉ cần chú ý tập trung nghe tiếng hơi thở của mình.

Hai chàng trai nghiêm túc làm theo, cứ hít thở, hít thở, tiếng Tamil cũng không còn lớn nữa, chỉ còn là những tiếng lẩm bầm như đang đọc một loại ngôn ngữ kì lạ nào đó; mất lúc sau mới nghe tiếng ông hỏi.

- Các cậu có cảm thấy có một thứ gì đó kì lạ, tựa như gió tựa như kiến bò đang "tiếp xúc" với người mình không ?

Không hẹn mà gặp, cả hai đều gật đầu.

- Tốt, bây giờ tập trung vào nơi mà các cậu cảm thấy "nó", sau đó liền cho ta biết các cậu cảm thấy gì ?

- Nóng.

- Lạnh.

Người lên tiếng đầu tiên là Vũ, cậu đang cảm thấy có một thứ gì đó đang chạm vào mình, ban đầu như luồng gió nhẹ, rồi sau như cái nóng giữa trưa rồi càng lúc càng trở nên nóng hơn, cả người mồ hôi đang tuôn ra, vô cùng khó chịu.

Ông Tamil dù có chút "ác cảm" với Thiên nhưng cũng không thể không thừa nhận, Thiên và Vũ cực kỳ có thiên phú tâm linh.

- Tốt, tốt, rất tốt, bây giờ cả hai hãy để mọi thứ diễn ra tự nhiên, đừng chống lại, cũng đừng suy nghĩ, hãy tập trung hít thở và niệm trong đầu theo lời ta "Những gì thuộc về ta, mãi mãi thuộc về ta, những gì ta đã quên nhưng chỉ cần đã từng thì mãi mãi không bao giờ là của ai khác ngoài ta, hãy đến đây, hãy trở về đây, Tâm Linh của ta, hãy mau mau thức tỉnh".

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thức Tỉnh

Cả không gian lúc này đang lập lờ bởi hai loại ánh sáng một đỏ đậm một lam nhạt, dưới sự xuất hiện của 2 loại nguồn lực này chính lão Tamil cũng có phần thất thố, không thể ngờ được loại diễn biến này lại xuất hiện ở hai người rất bình thường này.

Ngay khi ánh sáng màu đỏ rút vào trong thể nội của Vũ thì bất giác cậu cũng mở mắt, thấy biểu tình kì lạ của Tamil cậu bất giác.

- Bộ có chuyện gì sao mà ông nhìn lạ vậy ? không lẽ có gì không đúng sao ? Hay có phát sinh gì ạ?

- Không, không, không có gì, thử xem coi cơ thể có gì khác lạ không ?

Vũ sau khi nghe nói liền nhìn xuống người mình, đứng một lát vẫn không hiểu ý ông bảo xem coi cơ thể là xem như thế nào. Đang loay hoay thì Thiên lên tiếng.

- Hình như cơ thể có chút gì đó hơi kì kì, cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Vũ cũng liền hưởng ứng.

- Đúng ha, đúng là cảm thấy giống như vừa mới bùng tỉnh vào một buổi sáng sớm trong mát, cảm giác rất thoải mái, dường như tỉnh táo và linh hoạt hơn hẳn.

- Cơ thể hoạt động cũng dễ dàng hơn, có vẻ như giống như "lưu loát" hơn bình thường thì phải, cũng không biết phải nói sao. - Thiên vừa xoay xoay người vừa lẩm bầm.

Chính hai người cũng không để ý và kì lạ thoáng xuất hiện trong ánh mắt lão Tamil trước khi lão mở lời.

- Được rồi, hiệu ứng "thức tỉnh" này sẽ dần dần dung nhập vào cơ thể, bình thường thì sẽ mất ít nhất khoảng 3 ngày, các cậu cứ từ từ theo dõi.

Nói xong liền bước tới hai người, miệng lại lẩm bầm chú ngữ kì lạ, rồi hai bàn tay cùng đưa lên vẽ những kí hiệu vô hình trong không khí, một lúc sau mới từ từ chạm 2 bàn tay, mỗi bàn tay vào ngực của từng người.

Đột ngột, ngay lập tức, nơi ông chạm vào có một đồ hình như ảo như thực mờ mờ hiện lên. Lão nhìn thử mình vừa làm, sao vài cái gạt đầu óc ý mới nói tiếp.

- Đây là "ấn ký thông đạo" tạm thời ta tạo ra cho các cậu, nó có tác dụng đưa các cậu trực tiếp đến với chỗ này, chỉ cần đặt vào tay phải mình lên nó và niệm

"Đức Giê-hô-va là Đấng gìn giữ ngươi; Đức Giê-hô-va là bóng che ở bên hữu ngươi. Mặt trời sẽ không gịoi ngươi lúc ban ngày, Mặt trăng cũng không hại ngươi trong ban đêm. Đức Giê-hô-va sẽ gìn giữ ngươi khỏi mọi tai họa. Ngài sẽ gìn giữ linh hồn ngươi. Đức Giê-hô-va sẽ gìn giữ ngươi khi ra khi vào, Từ nay cho đến đời đời. "

- Sao nghe nó như Kinh Thánh vậy, mà còn có vẻ dài - Tiếng Thiên lại cắt ngang.

Tamil nghe tiếng cậu chen ngang, vừa bực mình định quạt một trận, lại nhớ tới những việc vừa xảy ra, liền nén lại, nói bằng giọng khó chịu.

- Đã quên ta xuất thân từ đâu à, hằng ngày còn không bắt các cậu học Kinh Thánh được, giờ ta là muốn các cậu lại học đấy, không được à, hừ.

Vũ nghe vậy, cũng lè lưỡi không biết nói sao, vội vờ ngăn tên bên cạnh đang định muốn nói gì đó, chỉ sợ lại muốn chọc giận lão Tamil. Lão cũng đang rất bực mình, nhìn Thiên một cái, liền nói.

- Hừ, nghe ta nói đây, đừng tưởng dễ như vậy, các cậu thấy ấn ký đó có vẻ mờ mịt chứ, đó là dạng phong ấn của nó; ngay khi các cậu có thể dung nạp được hoàn toàn quá trình "thức tỉnh" thì ấn ký mới sử dụng được. Một chuyện nữa ta muốn nhắc nhở là sau khi sử dụng nó, các cậu sẽ trong trạng thái ngủ, thời gian hoạt động trong thế giới tâm linh này dài ngắn tùy thuộc vào tinh thần lực của các cậu, càng mạnh càng trụ lại lâu; thời gian ở đây tất nhiên chỉ bằng một phần nhỏ tại thế giới hiện thực cho nên nó chỉ giống như một giấc ngủ. Các cậu liệu mà sắp xếp đừng để người khác nghi ngờ và quan trọng nhất phải nhớ là tuyệt đối không được nói cho người khác biết. Ta đã sắp đặt một loại đồ hình theo dõi trong ấn ký đó, đừng hòng mà thoát khỏi "ánh mắt" ta.

Vừa dứt lời, lão vừa thấy hình dạng của Thiên và Vũ cũng dần trở nên mờ mịt, lão Tamil biết năng lượng tiêu hao ở đây của hai người đã cạn, liền phẩy tay cắt lời.

- Các cậu sắp về lại thế giới hiện thực rồi, trong thời gian chờ đợi giải phong ấn đừng tới tìm ta, tự mình dùng ấn ký đến đây đi, hừ.

Tiếng lão vừa dứt thì cũng là lúc Vũ thấy trước mặt mình hoàn toàn là một mảng tối...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Có Những Chuyện Không Thể Không Làm (1)

Tiệm đồ cổ nằm trong một con hẻm yên tĩnh, bên ngoài luôn phủ một màu sắc huyền bí, ngay cả những vật phẩm bán bên trong cũng kì lạ không kém, từ những bức tượng Phật cũ kỹ, đến những "đồ vật" với hình dáng lạ lẫm không rõ để làm gì đều được bài trí khắp các nơi trong tiệm.

Nhưng có một điều, những người dân trong khu vực, không biết từ lúc nào đã có một luật bất thành văn đó là "tuyệt đối không bao giờ dây dưa vào những thứ liên quan đến cửa tiệm này" vì ít nhiều người ta cũng nghe đồn thổi một số "hoạt động ma quái" ngoài lề của nó.

Hôm nay cũng như bao ngày khác, chàng trai cao dong dỏng, nước da có phần đen sạm đang ngồi ở quầy, tay cầm một quyển sách đọc say sưa không để ý xung quanh, mãi cho đến khi tiếng leng keng vang lên.

Đó là do cửa chính của tiệm nối với một sợi dây chuông, mỗi lần có người đẩy cửa vào thì sẽ làm cái chuông phát ra tiếng - một cách thủ công để báo hiệu có khách vào.

Chàng trai đặt quyển sách, ngẩng lên nhìn người vừa bước vào, đang định mở miệng nói thì người kia lên tiếng.

- Tôi muốn gặp anh Phong.

Chàng trai nghe thấy cái tên mà người kia vừa thốt lên, gương mặt có phần hiếu kì, liền có phản thất thố nói lại.

- Trường môn.. à à, anh Phong hiện đang bận rồi, anh có việc gì thì nhắn lại với tôi, tôi sẽ nói lại sau.

Nghe đến đó, người kia lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn với những đường nét trạm khắc tinh tế, đặt trước mặt chàng trai. Trước sự kinh ngạc của cậu ta, người lạ mặt bước đi về phía cánh cửa vẫn đóng kín ở cuối cùng.

Chàng trai hốt hoảng, vội nhìn cái nhẫn rồi lại thấy hành động của người kia, thoáng một lúc không biết phải làm sao, cuối cùng quyết định nhảy ra đứng chặn cánh cửa lại, giọng run run.

- Anh...anh không thể vào được, trường môn..đã dặn đang phải bế quan bất cứ chuyện gì cũng không được làm phiền...ngay cả cái nhẫn kia cũng vậy..

Đang định giải thích thêm, thì một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía bên kia cánh cửa.

- Sư đệ yêu quý lại thân chinh đến đây à, Thành hãy để sư đệ của ta vào.

Chàng trai nghe gọi đến tên mình, không dám loạn động nữa, vội đứng né ra cho người kia bước vào.

(...)

- Lâu rồi không gặp, đạo này đệ thế nào - Người thanh niên đang ngồi ở chiếc bàn gỗ trong phòng, vừa rót trà vừa nói.

Người kia không nói gì, chỉ đi lại ngồi xuống cái ghế trống đối diện, đón nhận ly trà, đầu vẫn cúi thấp, đôi tay có phần run rẩy không chủ động.

- Ta biết, ta biết, đệ đã thề không bao giờ về lại nơi này nữa, lần này chắc chắn là có chuyện rất quan trọng đúng không ?

Nói xong, vị "sư huynh" đẩy bộ trà qua một phía bàn, rồi đứng dậy lấy từ kệ sách phía sau ra một cái hộp gỗ thoạt trông có vẻ cổ, đặt xuống trước mặt người kia.

- Chuyện đơn giản thôi, nếu đệ đồng ý điều kiện ngày xưa ta đã từng nói, cho ta biết nơi nào tìm được "hó" thì ta sẽ giúp cho đệ một nguyện vọng. - Vừa nói vừa đẩy chiếc hộp về phía người đối diện mình.

Người kia thoáng có chút chần chừ, rồi cuối cùng vẫn quyết định mở chiếc hộp gỗ ra, lấy một mảnh giấy trong chiếc hộp rồi trải rộng ra mặt bàn - thì ra đó là một tấm bản đồ, cũng không rõ là nơi nào, vị trí địa lí hoàn toàn bất đồng với khu vực bản địa.

Tiếp theo, người đó lại lấy ra một thứ giống như "con lắc" từ trong chiếc hộp - đó là một sợi dây kim loại ánh bạc dài nối một đầu là một viên ngọc hình thoi.

- Hãy chạm vào tay tôi, hãy nghĩ đến thứ mà anh muốn tìm. - Người kia vừa cầm con lắc lên để ở lơ lửng giữa bản đồ vừa nói.

Lập tức chàng thanh niên đặt cả hai tay mình lên bàn tay đang cầm con lắc của "sư đệ" mình, nhắm mắt tập trung tinh thần.

Lạ thay, bàn tay của hai người không ai cử động mà con lắc lại bắt đầu di chuyển, ban đầu biên độ rất nhỏ sau tăng dần dần thành một vòng tròn rất rộng, mãi một lúc sau mới thu hẹp dần, rồi đột ngột viên ngọc hình thoi kia như có một hấp lực liền bị kéo xuống dính chặt vào một điểm trên bản đồ. Phong vội vàng mở mắt, khuôn mặt vô cùng phấn khích, như thể tìm được kho báu vậy, miệng anh không ngừng thán phục.

- Thật sự ngay cả năng lực như ta cũng không thể cảm ứng được vậy mà đệ,..thật sự phải nói đệ có thiên phú vô cùng nghịch thiên, nếu mà năm đó chịu ở lại thì bây giờ đâu phải như thế này..

Người kia dường như đang rất vội chuyện gì, không thiết nghe những lời ca thán nhạo nhẽ này, liền đứng dậy bước ra cửa, nói với lại.

- Nhanh theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Có Những Chuyện Không Thể Không Làm (2)

(...)

Trong căn phòng hoàn toàn gần như tất cả màu trắng, phản phát là mùi thuốc khử trùng, vẫn luôn ít người ghé thăm, lúc này lại đang có sự xuất hiện của hai người thanh niên, một người khuôn mặt thanh tú nhưng khí chất lãnh đạm dường như là kiểm tra người thanh niên nằm trên giường đang mang rất nhiều dụng cụ hỗ trợ - tuy nhịp thở vẫn bình thường, có phần chậm rãi nhưng dường như cảm giác thiếu đi một phần sinh cơ. Còn người thanh niên trông có vẻ trẻ hơn còn lại thì rất chăm chú quan sát, khuôn mặt toát lên vẻ lo lắng cực độ.

- Ta thấy đệ dường như đã thử rất nhiều các, dường như người này rất quan trọng với đệ... - Sau khi kiểm tra một lượt liền quay lại nói với người bên cạnh.

- Anh.. anh có thể chứ ? - Người kia giọng run run.

Phong không trả lời, anh lấy từ trong cái túi đeo ngang hông của mình ra một thứ giống như chiếc chuông, với phần tay cầm vô cùng ghê rợn với những móng vuốt hay đại loại thế được trạm khắc lên. Anh để "chiếc chuông" hờ hững lơ lửng trên trán người thanh niên đang nằm, miệng bắt đầu niệm chú ngữ, tay còn lại cũng không ngừng vẽ những nét trên không trung.

Một lúc sau, bàn tay đang vẽ kia dừng lại rồi chạm vào bàn tay đang cầm chuông, dùng cả hai tay lắc một tiếng.

"Đing Đang "

Âm thanh thanh thúy vang lên, dường như có một lực hút vô hình bắt đầu khuếch trương; Phong lại lắc tiếp, đến cái thứ ba mới dừng lại.

Chàng trai bên cạnh chăm chú quan sát người đang nằm, ngay sau tiếng chuông thứ ba cậu rõ ràng thấy có một chút cử động nhẹ nơi mí mắt của chàng trai trên giường bệnh; không suy nghĩ liền nắm chặt một bên vai Phong, thốt lên.

- Mắt cậu ấy cử động kia, như vậy có nghĩa là anh có thể phải không?

Phong quay lại nhìn cậu, suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu, anh khẽ.

- Xin lỗi đệ, linh hồn của cậu ấy đã bị nhốt ở thế giới "đó", cường chế không cho trở về, muốn cứu cậu ấy thoát khỏi tình trạng thực vật này chỉ có thể thâm nhập, giải từ bên trong mà thôi.

Chàng trai nghe xong, như có một tia sáng xẹt qua ánh mắt, dường như đã nghĩ đến điều gì, cũng không nói; Phong như hiểu được liền cất tiếng.

- Ngày xưa đệ nhất quyết từ chối cơ hội vào "đó" và rồi bỏ môn phái, nay chuyện đến chẳng thể trốn tránh nữa, có thể nói đó là số mệnh mà đệ phải vượt qua. Ta hiện phải tìm ra "món đồ vật" ấy, nó có thể trợ giúp cho ta vượt qua lần bế quan này, rất xin lỗi không thể giúp được đệ, ta chỉ có thể trợ duyên cho đệ mà thôi.

Vừa nói, Phong vừa nhắm mắt lại, miệng lại đọc chú ngữ, tay trái thì chạm lấy bàn tay sư đệ mình, còn tay phải thì đặt lên trán người bệnh. Một thứ ánh sáng lấp lánh ánh lên rồi nhanh chóng ẩn vào trong hai lòng bàn tay, mất một lúc lập lòe rồi mới tan hẳn, anh mở lời.

- Ta vừa làm một phép liên kết, chỉ cần đệ đang ở gần linh hồn của người này, ấn ký sẽ sáng lên.

Nói đoạn, anh lại rút từ trong giỏ của mình ra một tờ tấm danh thiếp đưa cho chàng trai.

- Ta biết "vị" này có thể giúp đưa đệ đến "nơi" đó, ta chỉ có thể giúp đệ đến đây thôi, mong đệ hãy cẩn thận.

Chàng trai cầm tấm danh thiếp, mắt liền thấy rõ ba từ "Chùa Vạn Pháp". Đôi mắt sáng lên hiện rõ vẻ quyết tâm, cậu nhìn người thanh niên đối diện, cuối đầu thể hiện sự cảm ơn rồi quay người bỏ đi.

Vừa tới cửa, nghe tiếng từ phía sau gọi lại, cậu xoay người vừa lúc thấy một vật bay tới liền chụp lấy, mở ra xem thì nhận thấy thứ trong bàn tay mình chính là chiếc nhẫn mà lúc này cậu đã để lại tại cửa tiệm.

- Sư phụ đã trao nó cho đệ thì nó là của đệ, cũng như việc trong mắt ta đệ mãi mãi luôn là người sư đệ mà ta yêu quý; ta không biết đã có chuyện gì xảy ra khiến đệ như vậy nhưng cửa môn phái luôn luôn mở rộng chào đón đệ quay về.

Chàng trai khẽ run run, định mở miệng nói gì đấy nhưng dường như nhớ ra chuyện gì đấy, liền nắm chặt đôi bàn tay, cậu lại cúi đầu chào vị sư huynh ngày xưa của mình, rồi quay lưng đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một không Gian Độc Lập

- Này này, ông làm gì mà gây người ra đó ?

Vũ giật mình, nhận ra giọng quen thuộc, liền vui vẻ.

- Trâm khùng, tui có làm gì đâu, chỉ là suy nghĩ chút thôi à.

- Suy nghĩ hà ? Tui thấy là mấy ngày gần đây ông cứ bồn thần, ngồi nhìn đông nhìn tây, có lúc lại cứ ngây ra như pho tượng, à hay, hay là đang tương tư đứa nào, nói nghe coi, tui là tui giúp cho.

Nhỏ Trâm được tiếng là đứa "mồm mép không khép lại bao giờ", Vũ cũng quen, chỉ cười trừ. Chẳng qua là mấy ngày vừa rồi cậu trở về từ thế giới kia, theo như lời ông ta nói thì đáng lẽ cơ thể cậu phải có gì đặc biệt xảy ra chứ; nhưng thực tế là đã 2 ngày qua mà chẳng thấy có gì lạ, chỉ trừ đôi khi thấy như đau và cái cảm giác "hăng hái" thoải mái lạ thường kia kéo dài liên tục khiến cậu có chút không thích nghi kịp.

Hai người đang nói chuyện gì đột ngột có tiếng la thất thanh.

- Hai người né ra.

Đột ngột có một thứ gì đó đang bay rất nhanh về phía Vũ, nếu là bình thường thì cái thứ đã đập gọn một cái vào mặt cậu, nhưng ma xui đất khiến trong đầu vừa cảm thấy nguy hiểm thì bàn tay đã tự đưa tay gạt thứ ấy qua một bên, nhanh đến nỗi bản thân cậu cũng chẳng hiểu mình đã làm như thế nào.

- Cậu có sao không ? cho mình xin lỗi, mình lỡ chân. - Một cậu trai từ xa chạy lại nhặt quả banh vừa mới bị Vũ đánh bật ra lăn lông lốc một bên, vừa gãi đầu xin lỗi.

- Không có gì, cũng là vô ý thôi mà, không sao đâu. - Vũ vẫn còn bất ngờ, liền nói cho qua chuyện.

Ngay lập tức bên này Trâm mắt đã tròn xoe.

- Trời ơi, sao hay vậy, ông đi học võ lúc nào tui không hay vậy Vũ ? Vậy mà đã đỡ kịp cú đó, quá dữ luôn.

- Trời gì mà học võ, chẳng qua là phản ứng thôi, cái đó người ta gọi là phản ứng nhanh đó Trâm khùng.

Vũ trả lời, cậu lúc này đã nghĩ ngay đến đáp án cho "một màn" vừa rồi, chỉ có thể là do hiệu quả của nghi thức kia gây ra, trong lòng cảm thấy mừng thầm vì ích ra đã có một số thứ mà cậu có thể tự đánh giá là đặc biệt xảy ra.

Đang ngẫm ngẫm thì.

- Này ông ra đường ăn uống cẩn thận nha, coi chừng bị trúng dịch đó.

- Trúng dịch ? trúng dịch gì ?

- Ông không biết à, mấy nay báo chí đăng tin quá chùng, người ta càng lúc càng phát hiện nhiều người tự nhiên vô cớ qua một đêm liền trở thành tình trạng sống thực vật, mà chưa tìm rõ nguyên nhân. Ghê quá, tốt nhất nghe lời tui cứ ở nhà cho chắc ăn.

Vũ nghe nhỏ nói mà cũng cảm thấy kì lạ, tin này Vũ từng có thấy một số người share trên facebook nhưng cũng nghĩ là lại trò nhảm nhí gì đấy nên không đọc, ai ngờ lại là việc có thiệt xảy ra.

Đột ngột, cả người cậu run lên, nơi ngực từng cơn nóng phả ra dồn dập, cậu hồ như cảm giác được nơi mà lão Tamil đặt lên ấn ký dường như đang có dấu hiệu phát sinh một loại biến hóa nào đấy; nghĩ tới đó liền ngừng ra, không ngờ phong ấn lại được giải ngay lúc này.

- Chết tiệt, không thể để cho người ta thấy được. - Vũ làm bầm trong lo lắng, vì lúc này lớp áo cậu mặt không che giấu được có một thứ ánh sáng nhàn nhạt phát ra.

Cậu hốt hoảng vội lấy từ trong cặp ra thêm một cái áo khoác trùm vào người, rồi quơ cặp, chạy thẳng một mạch, nhỏ Trâm hét lên.

- Đi đâu dạ ông, ra chơi vô còn phải học tiết chiều mà.

- Nhấn lại với lớp trưởng tui bị bệnh phải về nhà giúp nha. - Tiếng Vũ vọng lại nhanh chóng theo bóng lưng cậu mất hút.

(..)

Àmmmm

Một tiếng động chấn kinh phát ra, không gian run chuyển, mãi tới khi tất cả ổn định thì Vũ nhận ra mình đã đứng trong căn phòng gỗ quen thuộc, cũng chính là nơi mà lần trước cậu đều trong tình trạng ngất xỉu tỉnh dậy, chỉ là lần này hoàn toàn tỉnh táo, chỉ có chút nhức đầu hoa mắt mà thôi.

Vũ nhớ lại lúc nãy bản thân chạy về nhà liền leo lên phòng bắt đầu thử nghiệm ấn ký kia, vừa mới nằm xuống giường đặt tay phải lên ngực nơi sáng lập lờ của một đồ hình đang tán quang, cậu đọc những lời mà chính bản thân mình đã nhầm đi nhầm lại cả trăm lần trong 2 ngày qua, ai ngờ đầu chỉ đọc mới vài chữ là đã cảm thấy người bắt đầu run lắc, rồi đột ngột một tiếng nổ lớn cùng ánh sáng chói lòa phát ra khiến cậu phải nhắm mắt lại, ai ngờ mở mắt ra thì đã thấy mình xuất hiện ở nơi này.

Vũ nhìn quanh, mọi thứ vẫn như cũ, vẫn căn phòng gỗ với một số bài trí giản lược, cậu quen thuộc bước ra cửa bắt đầu đi một vòng mà theo cậu tạm gọi là "tham quan".

Cái nơi này theo cậu đánh giá cũng là khá lớn, nãy giờ cậu đã thấy qua sáu phòng, có cái thì khóa trái có cái thì chỉ đóng hờ, trên các cánh cửa ghi nào là phòng được, phòng ăn, phòng riêng của lão Tamil.. nhưng mà lạ là chẳng thấy cửa nào dẫn ra bên ngoài, cậu cũng tò mò bên ngoài trông như thế nào, ở đây chẳng có cửa sổ, cũng chẳng có lối ra, tường lại rất dày có cảm giác như là mình đang ở lòng đất rất sâu vậy.

Cậu đi mãi, cuối cùng đến phòng sinh hoạt, liền phát hiện đã có một người đã ngồi sẵn từ trước đang chăm chú quan sát khối cầu phát ra ánh sáng lơ lửng trên mặt bàn.

- Thiên, bất ngờ thật, cậu đã ở đây lâu chưa ?

- Nhắc lại, gọi tôi là Thiên, đọc là Thi/ En, tôi đến được một lúc rồi.

Vũ lúc này cũng kéo ghế ngồi kế bên Thiên, cũng một bộ dạng mê người nhìn khối sáng.

- Cậu có thấy gì lạ không ? - Thiên lên tiếng trước.

- Gì lạ cơ ?

- Cậu không thấy là nơi đây không có lối ra, cũng không có cửa sổ sao, cậu không thắc mắc nơi này là đâu à?

- Này, Vũ có đi tìm chung quanh nhưng thật sự cũng không kiếm được lối ra, có cảm giác như hơi đây giống như là một chỗ biệt lập nào đó được chôn sâu dưới lòng đất.

Đột ngột một tiếng nói trầm trầm vang lên xen ngang cả hai.

- Chỗ này đúng là một nơi biệt lập, nhưng nó không phải ở dưới lòng đất, mà nó là một "không gian" độc lập được tạo ra bởi một quyền năng siêu việt.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lời Sấm Truyền

Sau tiếng nói, một bóng người xuất hiện đằng sau cánh cửa, chẳng ai xa lạ ngoài lão.

- Ôi trời, ông làm cháu giật cả mình.

- À..Ông nãy có nói đến không gian độc lập vậy nơi này là gì ? - Thiên cướp lời.

- Thì đây chính là một không gian độc lập, chẳng biết từ bao lâu, không gian này đã tồn tại, đây là một phạm trù vi diệu tách biệt khỏi những khái niệm

thông thường, để có thể tạo ra được một không gian độc lập thì quyền năng của người tạo ra phải siêu việt đến độ nào chính ta cũng chẳng rõ được nhưng tuyệt đối những người mà ta biết chẳng ai làm được.

Dừng một chút lão lại nói.

- Thật tế không gian này đã được "thế hệ" đi trước tạo ra, liên kết với vùng đất này, chúng ta có thể vào đây bằng ấn ký đặc biệt đã được truyền lại; ta chỉ biết được rằng nhà thờ này được tạo nên cũng là một phần để bảo vệ công không gian này, một lẽ nữa chính là tìm kiếm những người "đặc biệt" có vận mệnh liên kết với nó mà tiếp dẫn đến thế giới "kia". Các cậu đã thấy, nơi này thực tế không có lối ra ngoài, nó là một vùng độc lập, chỉ có thể dùng ấn ký thông qua và duy nhất có một lối khác xuyên qua thông đạo ánh sáng để đến được thế giới bên kia.

- Ông, ông liên tục nhắc đến thế giới kia, nơi đó là đâu ạ ? - Vũ lên tiếng.

- Lúc đầu ta có nói đây là một thế giới tâm linh vi diệu, cũng như này ta có nói nhiệm vụ của vùng không gian này là để làm cầu nối truyền tống đến thế giới bên kia, chính là thế giới tâm linh chân chính.

- Vậy ra nơi này là một trạm trung chuyển.

Lão nhìn Thiên, rồi khen.

- Ánh mắt nhóc tốt lắm, chỉ tiếc là thái độ thì còn lâu mới được như vậy, hừ.

- À ông ơi, vậy nếu theo ông nói thì tụi cháu chính là những người có duyên với nơi đây ạ, còn nhiều nơi như thế này không ạ?

- Haha, đúng vậy, trên thế giới này có rất nhiều những nơi như thế này, mục đích chung vẫn như nhau cả, đều là trạm trung gian để dịch chuyển đến thế giới bên kia.

- Nơi đây chỉ có mình ông à ?

- Thật ra còn vài người nữa, nhưng họ đều nhận nhiệm vụ cả, hiện chỉ có ta là người túc trực ở đây, như lúc đầu ta có giới thiệu - mình là một "tiếp dẫn giả" tất nhiên ta sẽ hướng dẫn các cậu cụ thể tình hình và chuẩn bị hành trang cho các cậu trước cuộc khảo nghiệm.

- Cuộc khảo nghiệm, sao từ lúc đầu chưa từng nghe nói qua. - Thiên lại cướp lời.

Vũ thấy tình hình không ổn, liền lên tiếng.

- Ông ơi, cháu cũng chưa từng nghe ông nhắc đến cuộc khảo nghiệm, đó là gì vậy ạ?

Lão liếc Thiên, rồi quay qua nhìn Vũ, một lúc mới đáp.

- Hừ, cứ mỗi một chu kỳ những khu vực như thế này sẽ lại một lần nữa tập hợp những người "đặc biệt" để chuẩn bị lực lượng cho ngày mà "lời sấm truyền" nhắc đến.

Thiên vừa định chen ngang thì lão Tamil ngừng mắt nhìn cậu sau đó nói tiếp.

- Nếu mà định hỏi đến "lời sấm truyền" thì nghe ta nói cho kỹ đây, ngày xưa không biết đã bao lâu, có một lời tiên tri như vậy

"Thế giới "Tâm Linh" từ từ hé lộ, tất cả chúng ta sẽ phải đối mặt với chúng, tri thức chính là sức mạnh, những điều bí mật từ lâu đã bị ám thị vô minh che giấu, sẽ một lần nữa chuyển mình, thế giới sẽ ra sao khi đón nhận "nó".

Hãy hòa mình vào thế giới tâm linh, hãy chuẩn bị trước khi "nó" đến, vì một khi "nó" bắt đầu sẽ chẳng còn đường lui.

Vận mệnh phải tự do chính bản thân mình nắm lấy.. "

Không hiểu sao khi nghe những lời đó, Vũ lại cảm thấy tim mạnh đập mạnh, một thứ cảm giác vô hình kéo đến làm cậu cảm thấy vô cùng kì lạ; vội lắc đầu trấn tĩnh, liền hỏi.

- Ý của lời tiên tri này là sao ạ ?

- Các bậc tiền bối đều cho rằng sẽ xảy ra một đại họa, khi đó thế giới tâm linh và hiện thực sẽ giao hòa với nhau, bọn quỷ dữ sẽ thừa dịp đó mà chui vào, sẽ là một trận tàn sát đẫm máu.

Nói đến đây, giọng ông run run, Thiên và Vũ không hẹn mà gặp đều cảm thấy rung mình, cả hai la lên gần như cùng một lúc.

- Quỷ ???

- Ta chưa nói cho các cậu biết, thế giới tâm linh không phải là một nơi dễ dàng muốn đến là đến đi là đi, các cậu chưa chính thức là người của thế giới này bởi vì chưa trải qua cuộc khảo nghiệm; cuộc khảo nghiệm đó chính là bài kiểm tra năng lực cá nhân của "những người mới" cũng là tấm vé không khứ hồi, một khi đã nhận lấy nó vượt qua và các cậu sẽ chính thức là người của thế giới này, ở lại và có nghĩa vụ bảo vệ nó, bảo vệ nó khỏi loài quỷ dữ

và giảm thiểu mọi nguy cơ cho thế giới hiện thực. Đây là một sứ mệnh thiên liêng cao cả.

Nói đến đây ánh mắt lão tràn ngập vẻ kiên định, lão nhìn hai chàng trai có phần đang hoảng hốt trước mặt, lại nói.

- Từ đây đến đó ngày khảo nghiệm còn độ gần 2 tháng, các cậu hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu thật sự muốn cống hiến cho nhân loại hãy lại đến tìm ta, còn không thì cứ trốn ở thế giới hiện thực mà tận hưởng những ngày sống hiếm hoi của cuộc đời một con người.

Nói xong, ông phát tay về những quỹ đạo trong không trung, lập tức 2 đồ hình ẩn ký trên ngực Thiên và Vũ lại sáng lên chói lóa, liền sau đó cả hai biến mất..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nỗi Lòng Của Vũ

- Con sao không ăn đi ?

Vũ thất thần nghe tiếng mẹ gọi, giật mình, cậu bất giác nhìn thấy ánh nhìn chan chứa tình cảm của mẹ mình.

- Dạ, dạ, con biết rồi mẹ.

Nói đoạn cậu dùng đũa gấp miếng thịt bỏ vào miệng, nhai mà cảm thấy nhạt nhẽo, có lẽ vì chính bản thân cậu đang cảm thấy rối bời.

Người phụ nữ từng trải, nhìn thấy rõ nhiều thứ, cũng có thể là do sợi dây liên kết tình mẫu tử mà bà cảm thấy đứa con mình chất chứa nhiều phiền não; thân là người mẹ thấy con mình không vui thì khác chẳng chính bản thân mình cũng dường như thế.

- Con gặp chuyện gì phải không ? có thể kể với mẹ, mẹ thấy con từ dạo ở viện về thì trở nên tự đóng kín mình thế nào ấy.

Nhìn đôi mắt u phiền của bà, Vũ không biết nói gì, vài ngày qua cậu cứ luôn suy nghĩ về lời nói của ông Tamil, liệu cậu có muốn dấn thân vào chốn nguy hiểm không có đường lui ấy hay không? Liệu những bí ẩn mà cậu muốn khám phá về bản thân mình có đáng không và nhất là điều cậu lo lắng nhất chính là người mẹ này.

Ba cậu mất sớm, từ bé bà đã nuôi dưỡng cậu, lúc nào cậu cũng được sống trong tình yêu thương, bà chẳng khi nào nặng lời cũng chẳng bao giờ dám đánh cậu dù có gì xảy ra. Mà cậu nào đâu cần những hành động bạo lực ấy mới nghe lời bà, mỗi lần nhìn thấy nét buồn trong đôi mắt hiền dịu ấy, thấy những nỗi cơ cực hằn lên rõ những vết nhăn theo thời gian, Vũ nào muốn làm mẹ đau khổ vì mình một ngày nào.

- Dạ, con không có gì đâu ạ, mẹ đừng lo mà hại sức khỏe.

Cậu nhìn bà, cậu chẳng dám nói những chuyện mình gặp phải, bà đã lo lắng cho cậu đủ rồi; nhưng hành động tiếp theo của mẹ làm Vũ chẳng nói nên lời.

Người phụ nữ lớn tuổi đứng dậy, ôm chặt lấy cậu, giọng bà run run, khóe mắt đã ươn ướt từ lúc nào.

- Vũ à, mẹ biết con lo lắng cho mẹ, nhưng con có hiểu mẹ lo cho con thế nào không? Nhà ta chỉ còn có hai mẹ con nương tựa vào nhau, con mà có chuyện gì làm sao mẹ sống nổi hả. Mẹ biết con gặp chuyện gì đó mà, có gì khó khăn cứ nói ra rồi mẹ con mình cùng nhau giải quyết, con đừng giấu tất cả rồi tự mình lam lũ, mẹ lo lắm con à.

Mất Vũ cũng nhòe đi không hay, cậu chẳng nói gì chỉ siết chặt lấy mẹ, ngay lúc này đây cậu đã có quyết định cho mình. Cậu nghĩ đến chuyện một ngày nào đó cả thế giới này bị quỷ dữ xâm chiếm rồi mẹ mình sẽ ra sao, muốn bảo vệ mẹ, bảo vệ những người mình yêu thương chỉ có thể mạnh lên, phải mạnh mẽ lên, phải bảo vệ lấy phòng tuyến của nhân loại; không thể ịch kỷ mà trốn tránh chỉ nghĩ cho bản thân mình được.

Ánh mắt cậu lúc này lấp lánh tràn ngập ý chí chiến đấu, quyết định này mãi mãi sẽ làm thay đổi cuộc đời cậu, cũng chính là lúc này cậu đang tự nắm lấy số mệnh của bản thân mình trong tay...

(...)

- Cậu đã quyết định rồi đấy à, tốt lắm, tốt lắm, chào mừng cậu đã quay trở lại, nhân loại lại sắp sửa thêm một chiến binh bảo vệ rồi.

Lão Tamil hồ hởi khi thấy Vũ hiện ra sau cánh cửa. Cậu sau cuộc nói chuyện với mẹ liền quyết tâm tiến vào không gian độc lập này, kiếm một hồi thì phát hiện lão Tamil đang trong phòng huấn luyện.

- Thế, Thiên có quay lại không ông ?

- Nay ta đã dặn bao nhiêu lần rồi, gọi nó là Thien.

Nói đoạn, ông chỉ tay về phía một cột sáng xuất phát từ một đồ hình dưới mặt đất, Vũ có thể nhận ra hình dạng mờ mờ được khắc, giống như là một cái cung.

- Nó đến đây từ hơn 2 ngày trước rồi, sau khi ta tổng các cháu ra khỏi đây, hình như nó chờ năng lượng ẩn ký khôi phục là lập tức vào đây, chả hiểu nó nghĩ gì trong đầu.

- Ý ..ý ông nói là cậu ấy ở trong cột sáng ấy à.

- À, à ta quên mất, đúng vậy, đó là một không gian đặc thù, nhỏ thôi, cho phép huấn luyện một kỹ năng bất kỳ tương thích với đồ hình. Đây là loại huấn luyện thể chất điển hình, cháu biết đấy đây là cách cơ bản nhất để giữ mạng mình, ít nhất phải tinh thông một thứ gì đó để mà bảo vệ bản thân.

Nói đoạn rồi ông nhìn cậu, đánh giá từ trên xuống dưới, trầm ngâm chốc lát rồi nói.

- Ta có hỏi Thiên nó thích sử dụng vũ khí gì thì nó bảo ngay lập tức là cung, thế là ta để nó tiến vào không gian huấn luyện cung. Còn cháu, cháu thích gì.

Vũ nhận ra cách xưng hô của lão Tamil đã thay đổi, có thể quyết định lần này của hai cậu đã làm ông cảm thấy "thân thiết" hơn một chút.

Nghĩ đến đây, cậu mỉm cười, rồi lại đi một vòng nhìn những đồ hình dưới đất, cậu nhanh chóng nhận ra đó là những vòng tròn hoa văn đất đặc trưng, mỗi một vòng lại vẽ một thứ vũ khí bất kỳ, nào là trượng, kiếm, đao, cung... có gần cả chục loại đồ hình. Lúc này cậu bắt đầu vận dụng suy nghĩ xem mình thích nhất là món nào; cậu bắt đầu nhớ lại ngày xưa có xem một bộ phim mà nhân vật yêu thích của cậu nữa giống như ăn trộm, lại chút giống sát thủ, luôn thích ẩn nấp trong bóng đêm, ra tay nhanh chớp nhoáng và vũ khí của anh ta là hai thanh đoản kiếm. Liền ngay tập lự cậu dừng lại trước vòng tròn có vẽ hình hai thanh đoản kiếm đặt chéo nhau, hình dáng trong rất ma dị và cổ quái.

Lão Tamil có chút bất ngờ, nhìn vào cậu nhóc tinh quái trước mặt, lựa chọn cung của Thiên đã bất ngờ, ai ngờ đầu thằng nhóc này lại chọn "thứ" còn kỳ lạ hơn.

Lắc đầu, ông ra hiệu cho cậu đứng vào trong vòng tròn đó, rồi lại đọc chú ngữ, lát sau một cộng sát xuất phát điểm từ vòng tròn phóng thẳng lên bao quanh lấy người Vũ rồi cậu nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Không Gian Đặc Thù song Đoản Kiếm

Sau một trận lóa mắt, Vũ liền nhận ra mình đang ở một không gian tối đen, chỉ mỗi chỗ cậu đứng là có ánh sáng phát ra, liền ngay lập tức một âm thanh vang lên.

"Đây là một vùng không gian đặc thù chuyên về vũ khí song đoản kiếm, tùy thuộc đặc trưng linh hồn của từng người mà sẽ tích hợp hoàn cảnh huấn luyện tương ứng, nơi đây thời gian cũng tương ứng với không gian độc lập bên ngoài, tức bằng 1/7 thể giới thực; ở đây thời gian huấn luyện sẽ căn cứ theo trình độ mạnh yếu của tinh thần lực mà duy trì, cạm tinh thần lực thì lập tức sẽ bị đẩy ra ngoài thể giới hiện thực; khi đây tinh thần lực thì ẩn ký dịch chuyển sẽ sáng lên khi vào thì sẽ lập tức đến không gian này. Có hai điều kiện để trở về lại không gian độc lập, 1 là tự nguyện muốn thoát ra không huấn luyện nữa, 2 là hoàn tất huấn luyện này. Sau thời gian đếm ngược, vùng không gian đặc thù sẽ xuất hiện đặc huấn tương ứng với linh hồn loại của người được huấn luyện. "

3 ... 2 ... 1

Àmmmmmm

Sau tiếng động thật to, bỗng đối diện Vũ một bóng màu trắng xuất hiện, trên tay cái bóng cầm 2 thanh đoản kiếm, rồi nhanh như cắt lao vào Vũ, cậu gạt mình trên tay cũng đã cầm 2 thanh vũ khí tương tự từ lúc nào không hay.

Bóng trắng nhào vào người cậu đâm thẳng 1 nhát, luồng cuồng, cũng chưa từng sử dụng thứ vũ khí như thế này, gạt trái gạt phải, sau vài lần liền bị cái bóng kia đâm một nhát vào cổ, chí tử.

Kenggggg

Nhấp nhấp, sau tiếng như chuông vang lên, cậu lại xuất hiện trong khối sáng, đưa tay sờ lên cổ, lúc này rõ ràng con đau cực độ truyền đến từ vị trí này, rõ ràng cổ cậu đã bị đâm xuyên qua vậy mà giờ đây lại như chưa từng có gì xảy ra.

Chưa kịp để cậu thối mắc thì đối diện, cái bóng trắng lại xuất hiện lần nữa và lao vào cậu, từng cơn ớn lạnh quanh người Vũ. Chỗ này quá biến thái - Đó là suy nghĩ duy nhất lúc này của cậu.

(..)

- Vũ nè, dạo này sao ông trông tiêu tụy vậy ?

Nhỏ trâm đề ý thấy cậu đang ngáp ngáp dài, vừa ngồi trong lớp nghe giảng mà mắt thì cứ liêm diêm, mặt lại tái nhợt, trông mắt nổi cả gân đỏ lên hết. Nó lo lắng quá nên hỏi dồn.

- Ông có bị gì không ? Coi đi khám đi, chứ tui thấy là không có ổn rồi đó.

Vũ xoa tay, lắc đầu.

- Không có gì đâu, chỉ là thiếu ngủ thôi à.

Số là đã hai ngày trôi qua tức là cậu đã trong không gian đặc huấn được 2 tuần, 14 ngày vừa qua cứ như ác mộng cứ lặp đi lặp lại, mà thứ ác mộng này lại vô cùng chân thật, khiến cậu có phần nướn không trôi. Đó cũng chính là nguyên do cho cái tình trạng thiếu sức sống này của cậu, ban ngày đã hoạt động tới lại "hoạt động" sức nào cho đủ. Đang định nói thì con Trâm nhanh nhẩu.

- Không có gì cái con khi, cậu có biết là càng lúc càng nhiều vụ sống thực vật xảy ra không ?

Thằng Vũ ngó người.

- Ở liên quan gì chuyện tui ?

- Nghe cho kỹ nè, người ta có ghi nhận lại tình trạng trước khi nạn nhân bị thực vật thì biểu hiện y như ông vậy đó; nửa tỉnh nửa mê, có lúc mê sảng nói tùm lum, lại có khi như trầm cảm, trông như thiếu ngủ..

Nói đoạn, giọng con Trâm càng trở nên lo lắng hơn.

- Nghe tui đi, ông đi khám đi, chứ tui lo quá.

Vũ cũng thấy ngạc nhiên, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ táo bạo, không lẽ chuyện đó có liên quan đến thế giới tâm linh kia ? Sự thật cậu cũng chẳng biết rõ việc đó, nhưng lúc này thái độ chân thành của Trâm làm cậu cảm động vô cùng.

Vũ siết chặt tay Trâm, giọng rõ ràng.

- Trâm đừng lo, Vũ biết tình trạng của Vũ mà, không có chuyện gì xảy ra đâu, Vũ hứa.

Nhỏ Trâm mắt đã đỏ hoe.

(...)

Bóng trắng như hồn ma, như gió như mây, nhẹ nhàng như động tác khiêu vũ, đôi bàn tay linh động, 2 thanh đoản kiếm xoay xoay trong không khí như có như không; tất cả đều nhẹ tựa nước chảy hoa trôi.

Điều ngạc nhiên là cái người mà bóng trắng quấn lấy lại có thân thủ gần như tương tự nó, cũng uyển chuyển, cũng linh ứng cũng phiêu dật; nhưng thay vì tinh tế và nhẹ nhàng như cái bóng thì người kia lại thêm chút mạnh mẽ và bộc phá, từng nét kiếm xoay xoay mang theo cả uy lực, chém không trung nghe từng tiếng rõ mồn một.

Cứ như thế ai thân hình quấn lấy nhau, dịch chuyển hết chỗ này đến chỗ khác, tiếng kim loại va vào nhau vang lên liên tục.

Vũ đã huấn luyện tại không gian này gần 30 ngày liên tục, cậu cuối cùng cũng nắm bắt được chuyển động và động tác của cái bóng sau những chuỗi chết lên chết xuống; ban đầu hành động của cậu còn có chút cứng nhắc càng về sau lại được mài dũa hơn càng mang đậm đặc trưng của cậu hơn.

Vũ trong đầu lúc này chẳng nghĩ gì khác ngoài tấn công cái bóng kia, hơi thở cậu ban đầu rất nặng càng về sau lại càng nhẹ nhàng, rồi đôi lúc như có như không hoàn toàn trầm ổn chẳng giống như đang vận động mạnh như thực tế.

Cậu hoàn toàn không nhận ra chung quanh người mình lúc này có một thứ ánh sáng mờ mờ ánh đỏ như những bụi kim tuyến lấp lánh bay bay. Vũ xoay người, một cảm giác thích ứng tốt độ truyền đến cậu cảm thấy như một mảng không gian chung quanh hoàn toàn thuộc về mình, từng cử động của mình cho đến đối phương đều gọn trong tầm mắt. Bỗng một tích tắc, cậu phát hiện nhịp độ của đối phương có một chu kỳ nhất định, cậu tinh ý phát hiện ra một khe hở trong phòng thủ của cái bóng xuất hiện theo quá trình không đổi.

Nhanh như cắt, một thế xoay người búng mình về phía sau, cả người Vũ gấp lại rồi đột ngột như mũi tên bay ra khỏi cung, cậu lao vút vào phía bên hông cái bóng, một động tác xoay mình, lưỡi kiếm lách qua thế công của đối phương rồi cắm vào ba sườn, nương theo lực một tư thế lượn người lại tạo thành một vết chém xuyên suốt qua vai lên tận đầu.

Kengggggggg

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, nhưng lần này người chết không phải là cậu, trong lúc mừng rỡ cậu không hề nhận ra là khả năng phản ứng, sức lực,

động tác, tốc độ và "cái nhìn" của cậu đã hơn trước rất nhiều lần; bây giờ cậu chỉ nghĩ đến việc mình có thể bước qua khảo nghiệm lần này, ai ngờ đâu, tích tắc sau, phía đối diện quen thuộc một thân ảnh lại xuất hiện kèm theo đó môi trường xung quanh chuyển thành rừng cây rậm rạp.

(...)

"Phập"

Lưỡi kiếm đâm xuyên tim Vũ, ngay cả phản ứng cũng không kịp vì lúc này sự hoang mang dâng lên tột độ khi cậu nhận ra hình dạng của người tấn công mình..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên Tài Bắn Cung

"Phốc"

Một mũi tên bay như vút cắm thẳng vào đầu một hình "thứ" như hình nhân bằng gỗ đang nấp sau tán cây.

Tiếp theo từ đằng xa một nhân ảnh phóng ngay đến nhanh chóng rút mũi tên kia ra, nắm chặt trong tay.

"Véo"

Một tiếng gió phát ra, bóng hình đó ngay lập tức cúi người xuống.

"Phập"

Mũi tên từ phía xa đã bay sượt qua đầu cắm vào gốc cây đằng sau, nhanh như cắt người đó sau khi cúi người liền hạ thế xoay một vòng, mũi tên nhanh chóng theo đà lấp vào cánh cung đang cầm bên tay bên kia, rồi "Vút", mũi tên lại được bắn ra, phương hướng đúng là về phía vừa xuất phát của mũi tên trước đó.

Nhanh như cắt, tên vừa bắn ra, thân ảnh người đó cũng bay theo nó, thật lạ khi trên lưng thì đeo đầy tên nhưng có vẻ như người đó chỉ muốn sử dụng mỗi một mũi tên này thôi vậy.

(...)

Rút tên ra, một lần nữa nắm chặt nó trong tay, Thiên đã hoàn toàn hoàn thiện kỹ thuật bắn tên của mình, không những thế mà còn nâng nó lên một tầm cao mới, cậu nhớ lại những chuỗi ngày vừa qua không tự chủ mà rừng mình.

Đã bốn mươi ngày rồi kể từ lúc cậu bước vào vùng không gian đặc huấn cung thuật này, sau những câu thông báo ban đầu thì liền trong tay xuất hiện một cây cung còn lưng lại đeo cỡ chục mũi tên. Sau đó phải đối mặt với một vật thể có hình dạng hình nhân, tuy bằng gỗ nhưng lại có thể cử động như con người bình thường, ban đầu thì có một con lao đến tấn công cậu, sau đó thì mỗi lần cậu bắn trúng, mà phải là ngay những vị trí yếu trọng như tim, cổ, phổi hoặc là đầu nó mới biến mất. Oái ăm thay mỗi lần 1 con chết thì khi tái xuất hiện lại cộng dồn thêm một, càng bắn rụng nhiều con thì không gian bắt đầu thay đổi từ một địa hình bằng phẳng ban đầu nó bắt đầu phức tạp dần cho đến khi biến hoá thành cả một mảng rừng rậm rạp; khó chịu ở đây là càng về sau những con hình nhân càng linh hoạt hơn và sử dụng vũ khí thiện nghệ hơn, đặc biệt ngoài những con sài cung lại xuất hiện thêm những hình nhân cận chiến; không biết Thiên đã chết đi sống lại bao nhiêu lần rồi.

Thiên là một cung thủ giỏi, bản thân xuất thân từ một gia đình giàu có nhưng cha mẹ lúc nào cũng chăm kiểm tiền và lo tạo dựng hạnh phúc riêng, không hề nghĩ đến một đứa con chung như cậu vì bản thân họ ai cũng có gia đình của mình, hằng tuần chỉ gặp cậu một lần hỏi thăm sơ sài, có lúc thì cả tháng mới gặp một lần chỉ với lí do bận công việc; bình thường Thiên sống với bà vú già đã chăm sóc cậu từ bé, chẳng hưởng được tình yêu thương nên từ nhỏ cậu đã có dấu hiệu khép kín, ít giao thiệp mà cũng chẳng muốn chơi với ai; suốt ngày chỉ cắm đầu vào thế giới của những cuốn truyện và những bộ phim, ở đó cậu như thả hồn bay bổng vào cái thế giới tự do mà luôn hằng khao khát ước mong có được.

Chính do vậy mà cậu tìm thấy niềm say mê của đời mình, đó là bắn cung, tất cả những nhân vật bắn cung, những bộ phim về cung đều là niềm cảm hứng cho cậu. Gắn bó với cung cậu như tìm được nguồn sống, tìm được giá trị của mình; thực tế cũng chứng minh cậu rất giỏi trong lĩnh vực này vì đã có lần được tham gia vào đội bắn cung cấp thành phố. Nhưng rồi một số biến cố xảy ra, khiến cậu mất niềm tin vào bạn bè, đã vốn mất niềm tin ở bố mẹ; nay thêm cú sốc lớn cậu đâm ra chán ghét những con người xung quanh, tất cả đã tạo nên một nguyên bản Thiên của ngày hôm nay, đầy lạnh lùng, lạnh cảm và khô khốc.

Mất niềm tin vào cuộc sống, Thiên càng dồn tâm sức vào cung, cậu dường như đã đạt đến cái ngưỡng chính mùi cho với tuổi của cậu; cho nên khi vừa được lão Tamil hỏi vũ khí ưa thích cậu chọn ngay đó là cung.

Những tướng kỹ thuật của mình đã rất giỏi nhưng thực tế chứng minh, chính nhờ không gian đặc huấn này mà cung kỹ của Thiên càng lúc càng hoàn

thiện, thậm chí lơ mờ cậu còn đang dần định hình cho mình một kỹ thuật cận chiến với cung có một không ai. Cũng lý do đó nên cậu luôn nâng độ khó của đợt huấn luyện này lên, chỉ sử dụng duy nhất một mũi tên để hạ sát tất cả 17 hình nhân, gồm 5 tên cạnh chiến và 12 cung tên.

Cầm mũi tên trên tay, nhìn hình nhân cuối cùng đang dần biến mất, Thiên nở nụ cười hiếm hoi, nghĩ bản thân mình đã làm rất tốt cho đợt huấn luyện này.

Bỗng,

Kengggggg.

Âm thanh quen thuộc vang, không gian lại quay trở về điểm xuất phát của rìa cánh rừng ban đầu, hàng loạt những bóng hình lại thoát ần thoát hiện sau những bụi cây, tán cây hay những hốc đá.

Cậu đã quá kinh nghiệm với hoàn cảnh này, liền nắm chặt mũi tên trong tay, lao nhanh đến vị trí của cái bóng gần nhất với mình. Với động tác nhún mình hoàn hảo, Thiên nắm cái tán của nhánh cây chia ra, theo đà phóng lên, xoay một vòng trên không, bàn tay nắm chặt mũi tên thuận thế sử dụng như một con dao liền theo lực mà đâm thẳng về phía cái bóng đang nấp dưới tàn cây.

Nhưng ngay khi nhìn thấy hình dạng thật sự của "cái thứ" mà cậu vẫn tưởng là hình nhân bằng gỗ ban đầu thì lập tức một con chấn kinh kéo tới làm cậu trể một nhịp.

Phập, phập, phập..

Chính một nhịp đó khiến tiếp theo Thiên liền bị hàng loạt mũi tên bay từ đằng xa đến ghim khắp các nơi trên thân thể mình, mãi tới lúc tiếng động quen thuộc vang lên, cậu lại xuất hiện ngoài bia rừng mà trong mắt vẫn không che giấu nổi sự hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bước Vào Khảo Thí

Lão Tamil nhấp nhòm, cứ hết đi qua lại đi lại, trong lòng lão lúc này đang cực kỳ lo lắng, đã gần đến giờ tập hợp rồi mà Thiên lẫn Vũ chưa ai ra khỏi không gian tập huấn cả.

Trong lúc suy tính cách để trì hoãn cho 2 đứa thì đột ngột cả gian phòng tập huấn sáng lên một màn, ánh lam sắc tỏa ra nhàn nhạt, tiếp theo một bóng hình liền xuất hiện sau cột sáng xanh biếc ấy.

Không ai khác chính là Thiên, lúc này 1 tay cầm cung còn tay kia nắm chặt mũi tên, kì diệu thay, sau khi cột sáng dần tan biến thì mũi tên và cánh cung cũng hóa thành hai đồ hình ấn ký rồi dần dần chìm vào bên trong mu bàn tay của cậu, cánh cung bên phải còn mũi tên bên trái.

Thiên đứng đó, tự nhiên hòa nhập vào không gian chung quanh, tất cả mọi diễn biến lão đều thấy cả, đôi mắt mở tròn ngạc nhiên, như không tin vào cái điều mình nhìn thấy, Tamil lắp bắp.

- Vào không gian tập huấn bản cung mà ngoài ấn ký cung kỳ lại thêm một cái ấn ký tên kỳ là thế nào, còn..còn nhuộm đồng hóa cả khối không gian cung kỳ là làm sao... ? có thể làm được chuyện đó sao..

Thiên như thường lệ, chẳng để tâm đến lão, buộc miệng hỏi một câu chẳng liên quan.

- Vũ đâu rồi ?

Trái với thái độ như bình thường, lão lúc này hoàn toàn ngây ngốc, ngay sau đó, một màn diễn ra, hoàn toàn đập nát hiểu biết từ đó đến giờ của lão đối với "không gian huấn luyện đặc biệt".

Một lần nữa gian phòng lại bùng lên một cột sáng, nhưng lúc này lại tràn ngập ánh đỏ cùng với một loại khí tức uy áp kì lạ, Vũ hiện ra, đôi tay nắm 2 thanh đoản kiếm, chỉ với trạng thái bất động đó mà khiến tâm của Thiên và lão Tamil dâng lên một sự e dè không tự chủ được, vô cùng khó hiểu.

Tích tắc sau, ánh sáng đỏ tan biến, cùng với đó là hai thanh vũ khí cũng quy về hai ấn ký hình đoản kiếm với hoa văn và màu sắc khác biệt hoàn toàn với ấn ký dưới chân Vũ lúc này, lại tăng thêm một loại khí tức ám ảnh mờ nhạt; rồi tất cả quỵen lại chìm sâu vào 2 mu bàn tay cậu.

- Hai người bị sao vậy? - Vũ lúc này đã trở lại trạng thái bình thường, thấy hai người đối diện ngây ra, liền hỏi.

Thiên chỉ lắc đầu, còn Lão Tamil thì bất giác giật mình, tự lúc nào trong lòng lão đã không còn cảm thấy coi thường hai cậu nhóc này được nữa.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lão cất tiếng.

- Hai cháu đã ở trong vùng huấn luyện đặc thù suốt 53 ngày rồi, khảo thí sắp diễn ra, mau đi theo ta.

(..)

- Trước khi xuất phát, ta sẽ nói cho các cháu nghe một số việc, hãy nhớ kỹ.

Ba người lúc này đang có mặt ở phòng sinh hoạt, khối cầu ánh sáng vẫn lấp lánh như thường lệ, giọng lão Tamil đều đều.

- Cuộc khảo thí lần này không phải là một chuyện đơn giản, tất cả những "người mới" sau khi dịch chuyển đến nơi tập kết sẽ hợp thành đội nhóm cùng nhau vượt qua "hắc lộ", an toàn vượt qua liền được xem là đạt chuẩn trở thành "tân binh".

- Hắc lộ là gì ạ ?

- Nó chính một con đường mòn xuyên qua "hắc lâm", hắc lâm là tên một cánh rừng đã do các bậc tiền bối cải tạo lại, nơi ấy sẽ xuất hiện vô số những "sinh vật" tuy không phải hoàn toàn là "bản thể" nhưng chắc chắn vẫn vô cùng nguy hiểm. Những người "đi trước" sẽ ẩn nấp theo dõi trong quá trình khảo thí để tránh cho "người mới" gặp phải những trường hợp nguy hiểm, tất nhiên ngoài tình huống chí mạng thì còn lại họ sẽ không bao giờ can thiệp.

Vừa thấy Vũ định hỏi gì đó thì lão Tamil đã lên tiếng tiếp.

- Còn "tân binh" sẽ ra sao thì đợi sau khi các cháu vượt qua đã, hẳn tính. Thời gian không còn nhiều nữa, ta sẽ đưa các cháu đến đó.

Nói xong, lão liền nhắm mắt niệm chú ngữ, ngay lập tức cả người Tamil phát ra lớp ánh sáng nhàn nhạt rồi một đồ hình bên trong thân thể lão từ từ hiện ra bên ngoài, cứ lớn dần dần đến khi bằng quả banh thì nó đột ngột chiếu ra những tia chói mắt; những tia năng lượng đó như kích thích sự hưởng ứng của khối cầu đang lơ lửng trên mặt bàn.

Quả cầu kia bay vút lên cao, cũng đồng dạng phát ra những tia sáng quán lấy chùm sáng từ đồ hình trên người Tamil tản xạ; bắt đầu hình thành một vòng xoáy ánh sáng.

Tiếp theo đó, hai ấn ký trên ngực Vũ và Thiên cũng không tự chủ liền sáng lên rực rỡ, kéo hai cậu bay vào cổng không gian vừa được tạo ra, liền sau đó mất hút.

Cả không gian trở lại êm ả, quả cầu kia cũng rút xuống mặt bàn vỡ toan, còn lão Tamil khuôn mặt cũng tăng thêm phần ảm đạm, lão tuy mệt mỏi nhưng vẫn nở nụ cười mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hắc Lộ

Chớp mắt, Vũ và Thiên đã xuất hiện tại một khoảng đất rộng, có mấy chục người chờ sẵn. Dường như ai cũng được biết quy tắc của lần khảo thí này nên nhanh chóng chia thành những tổp lớn nhỏ, tự giữ ý với nhau và dè chừng những người khác chung quanh. Không một ai dám tự tiện bước vào con đường nằm sát bên, sâu hun hút đâm thẳng vào cánh rừng âm u mờ mịt.

- Thì ra ở những "trạm" khác, số lượng thành viên đều đông hơn ở chỗ chúng ta.

Thiên nghe Vũ nói vậy cũng gật đầu tán thành, nhìn tình hình cậu cũng đã nghĩ đến ý đó. Hai người xuất phát từ Trạm của lão Tamil, vốn ban đầu chỉ có hai, mà Vũ thì không thoải mái với người lạ, còn Thiên lại chẳng muốn chung với ai thế nên lại trở thành một nhóm có số lượng ít nhất lần này.

Bỗng tiếng xôn xao ở một góc thu hút Vũ.

- Đây cô bé, theo nhóm tụi anh đi, bảo đảm tụi anh sẽ "chăm sóc" em từ a đến z. - Tiếng một tên thanh niên tóc vàng đầu đỉnh lồm chồm có vẻ như là người đứng đầu của nhóm những thằng cũng dường như có kiểu thần tình "dâm sắc" tương tự hẳn.

Vũ lắc đầu ngao ngán, cậu chán ghét nhất là thể loại đàn ông con trai chẳng ra dáng nam nhi, suốt ngày trêu chọc phụ nữ, bắt nạt người yếu đuối hơn mình thế này. Cậu lại nhìn cô gái tội nghiệp cả người đang run rẩy, khép nép kia; ánh lên một cái nhìn thông cảm.

Dường như cô cũng "cảm thấy" ý định của Vũ, liền vội vàng lách mình chạy về phía cậu, la lên.

- Tôi không gia nhập nhóm mấy anh đâu, tôi đi với anh này.

Cậu đỡ cả người khi nghe cô nói vậy, vốn định ban đầu cũng chỉ ý ra mặt nói "vài lời", ai ngờ lại mắc phải tình huống oái ăm thế này; nhưng dưới ánh nhìn tội nghiệp của cô nàng, cậu không thể làm gì khác được đành ngậm ngùi mà đồng ý; Thiên thì dường như chả mấy để tâm đến chuyện gì cả, lúc nào cũng im im.

- Ê thằng nhãi kia, biết "hàng" của ai không mà dám đụng vào.

Tên "tóc vàng" vừa đi lại gần Vũ vừa nói giọng đều, còn cả nhóm đứng sau hắn thì xắn tay xắn chân, có lẽ chuẩn bị dàn hai cậu bắt kẻ lúc nào.

- Mọi người tập trung.

Bỗng một tiếng nói từ phía đầu cánh rừng bên cạnh bãi đất trống vang lên, liền sau đó có ba người xuất hiện.

Dẫn đầu là một lão già đã lớn tuổi, mái tóc điểm bạc, tay chống cây gậy được trạm trổ rất tinh tế; đằng sau một nam một nữ thanh niên, dung mạo thanh tú, theo sát hầu cận.

Thấy tình hình có "chuyện", tên tóc vàng trừng mắt nhìn Vũ, rồi đưa bàn tay vuốt một lần trên cổ ra dấu hiệu "chết chắc một cách chắc chắn" với cậu; rồi quay lại gia nhập với đồng bọn.

- Ta là một trong những giám khảo lần này, ta sẽ nói qua một lượt quy luật của cuộc khảo thí, hãy nghe cho kỹ - Người thanh niên đứng sau lão già bước sang một bên, giọng trầm trầm.

- Con đường sau lưng ta gọi là "Hắc Lộ", là một con đường đi xuyên qua "Hắc Lâm", các người chỉ cần men theo nó, vượt qua đến đầu bên kia sẽ đạt đủ chuẩn thành "Tân Bình". Nhưng không đơn giản như vậy, tùy theo vận số mỗi người mà sẽ gặp yếu tố bất ngờ hay không. Thứ mà ta nói đến ở đây chính là các chủng loại ma vật, tuy chỉ là "phi thân" nhưng thực lực cũng khá cao, nguy hiểm nhất là tộc sát lang, con đầu đàn đạt đến cấp độ C; ta đã đánh giấu vùng cấm vào bằng những cây cờ màu đỏ, khi thấy nó thì khôn hồn đừng bước vào, không tiếc cái mạng nhỏ thì cứ việc. Tuy các người chỉ là phân hồn nhưng một khi linh hồn bị "tán thất" thì đừng mong thân xác ở thế giới thực có thể sống được.

Dừng một chút, người thanh niên miễn cưỡng nhìn thấy nét sợ hãi trên gương mặt từng người, lại tiếp.

- Các người có để ý thấy những cái rương gỗ nằm ở phía lối vào không, hãy tự mình chọn lấy vũ khí thích hợp cho mình. Được rồi, ta tuyên bố cuộc khảo thí chính thức bắt đầu.

Tiếng hắn vừa dứt, đồng loạt mọi người nháo nháo chạy về phía cánh rừng, chọn vũ khí cho mình, rồi nhanh chóng mất hút.

(...)

Nhóm của Vũ cũng như mọi người, đã bước vào cánh rừng được một lúc, ban đầu chỉ cần đi thẳng men theo con đường trước mặt nhưng dần dần nhiều ngã rẽ xuất hiện, các nhóm bắt đầu chia ra, đến cuối cùng đi mãi chỉ còn ba người bạn cậu, chung quanh không gian yên tĩnh đến đáng sợ.

- Mình là Vulcan, Bạn tên gì ? - Vũ lên tiếng

- Mình tên Mystic, cảm ơn cậu lúc này. - Trái với thái độ lúc ban đầu, bây giờ cô gái có phần dạn dĩ hơn hẳn, có lẽ cô cảm thấy an tâm với hai người.

- Còn bạn tên gì ? - Cô nàng quay qua bắt chuyện với Thiên.

- Thiên

- Bạn đừng để ý, tính cậu ấy như thế ấy, ít nói thôi chứ không có gì đâu.

Mystic cũng gật đầu hiểu chuyện.

- Ai ngờ là lần này lại nguy hiểm đến thế chứ, nghe người lúc này kể mà giờ còn rợn cả người, lại còn cái gì mà sát lang lại cấp C, tuy không hiểu lắm nhưng chắc là đáng sợ. - Vũ chân thật.

- Ủa, bộ bạn không biết thiệt hả ?

- Biết gì ?

- Thì các giống loài ma vật, các cấp độ cơ bản, vân vân; đừng nói là bạn chưa được giảng về chúng nha. - Mystic nói bằng giọng ngờ vực.

Vũ thì nghe những lời cô nàng nói như vệt nghe sấm, vội lắc đầu.

- Ôi trời ơi, thiệt hả trời, lần này không lẽ mình chọn sai nhóm rồi sao.

- Ý cô là sao ? - Thiên lúc này mới lên tiếng, giọng vẫn nhàn nhạt.

Mystic nhún vai.

- Thì ban đầu mình nghĩ chắc thực lực hai bạn khá lắm mới dám lập nhóm ít người như vậy, mình sẽ an toàn hơn, ai ngờ đầu ra là hai người thật sự không biết gì.

Lúc này, cả Vũ lẫn Thiên đều chung hứng trước những lời của cô gái này, không ngờ từ ban đầu đã toan tính rõ ràng như vậy.

- Tạm không nói về thực lực, cô biết gì về "nơi này".

Mystic nhìn Thiên, chàng trai lúc nào cũng lãnh đạm này lưng đeo một cánh cung khá to cùng một ít tên, tuy khá quái nhưng không thể không nói ở cậu ta có chút gì đó khiến cô cảm thấy an tâm. Không nghĩ nhiều, Mystic bắt đầu giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mystic biết Tuốt

- Nơi "khu rừng bóng tối" này, các loài ma vật "phi thân" nhiều vô số kể, không biết chúng được đưa đến đây bằng cách nào nhưng từ lâu lắm rồi, nó đã vô tình trở thành những hộ vệ canh giữ cho cánh rừng này cũng như trở thành bài khảo thí bất ngờ cho những người mới muốn được danh hiệu Tân Bình.

- Ma vật phi thân là gì ? - Vulcan lên tiếng.

- Ma vật là chỉ chung những loài quái vật tà dị, ở thế giới tâm linh này có vô vàn các chủng tộc khác nhau; còn phi thân ý chỉ là chỉ có phần linh hồn mà không hoàn toàn có thực thể, cũng giống như chúng ta vậy. - Mystic nhẹ nhàng giải thích.

- Ở "Hắc Lâm" này có loài nào ?

Cô gái mặc một bộ đồ bó sát, bên hông còn đeo một thanh đao khá to bản, lúc này có vẻ như đang lục lại trong trí nhớ mình, một lát sau mới nói.

- Hình như ở đây có tộc sát lang, linh miêu, cô hồn và một số chủng loại dã thú phi thân bình thường khác nữa.

- Sao bạn biết nhiều vậy ?

Cô gái lúc này có chút lúng túng.

- À,...thì những điều này đều ghi trong những quyển sách ở trạm của mình, bộ bạn chưa đọc qua à, bộ người hướng dẫn của hai bạn không nói cho các bạn biết hả ?

- Ra vậy, thật ra thì bọn này chỉ được tham gia huấn luyện ở không gian đặc thù, sau khi hoàn tất thì liền tham gia khảo thí, chẳng có nhiều thời gian, cho nên... - Vulcan gãi đầu.

- Chẳng trách được, người mới như hai bạn lại dám lập một nhóm hai người đi vào cơ chứ, trời ơi sao mình xui xẻo vậy nè.

- Đừng lo, đừng lo, tụi mình sẽ bảo vệ bạn mà.

Mystic nghe lời Vulcan nói, cô nàng chỉ bểu môi, tỏ vẻ không tin, nhưng cũng cảm thấy ấm lòng không ít.

- Lúc này người kia nói đến cấp độ C, đó là gì vậy? - Thiên đột ngột hỏi.

- À đó là hệ thống phân cấp độ cơ bản dành cho những người mới chúng ta sử dụng, như vậy nhé, chúng chia thành A, B, C, D, E và F. Điểm F tương ứng với mức độ nguy hiểm tương đương với dã thú; E thì tăng lên một bậc, bằng với những cao thủ luyện võ ở thế giới thực; càng tăng một cấp độ thì mức độ nguy hiểm càng tăng dần, đến cao nhất là A. Cấp A tương đương với cấp độ đội trưởng, là bước quá độ để bước sang lĩnh vực phân cấp mới.

- Làm sao để nhận ra những cấp độ đó.

Mystic nhìn Thiên rồi gật gù.

- Câu hỏi rất hay, đây là điểm quan trọng sống còn, nhận ra thực lực đối phương sẽ giúp cho ta quyết định được hành động của mình; cách đơn giản nhất để biết được là quan sát vầng sáng năng lượng của đối phương. Vầng sáng năng lượng này khác với ánh sáng đặc thù phát ra từ linh hồn, nó là một dạng màn ánh sáng bao bọc lấy thân thể khi bắt đầu chiến đấu, dựa vào màu sắc của nó mà biết được cấp độ. Phân chia như sau: Xám, trắng, vàng, cam, hồng và đỏ; tương ứng từ F cho đến A.

- Như vậy không phải nói khi chiến đấu thì ai cũng sẽ nhận ra thực lực của đối thủ mình sao ? - Thiên thắc mắc.

- Đó là lí do những cao thủ có cách "giấu" đi màn khí này, sẽ làm đối phương khinh địch mà thất thủ.

- Hoặc đã nếu đối lại không phải ẩn giấu hoàn toàn mà chỉ là kèm hãm sức mạnh để ứng với màu sắc thấp hơn năng lực thực sự, vậy thì chiếm được yếu tố bất ngờ hơn nữa. - Thiên buột miệng.

Mystic cũng nhìn ra được năng lực phán đoán của người này, gật đầu khen ngợi.

- Nhiều thông tin hữu ích thật, may mà có Mystic ở đây chứ không thì tụi mình chả biết ra sao luôn.

Vulcan vừa nói vừa vỗ vai cô nàng, sực nhớ cây đao to quá khổ liền không nhận được hỏi.

- Bạn cũng lạ thiệt, sao lại chọn vũ khí to thế này.

- Chứ không lẽ chọn cái thứ còn không đáng được gọi là vũ khí như bạn chọn sao, bạn không biết là cảm thứ gì "to to" sẽ khiến mình an tâm hơn sao. - Mystic bều môi, vừa nói vừa liếc xéo hai thanh đoản kiếm đeo bên hông Vulcan, cậu cũng đành cười trừ.

- Hình như có gì đó. - Thiên đột ngột chen ngang.

- Có gì hả bạn ?

Lúc này Vulcan cũng trở nên nghiêm túc, cậu cũng đã nghe ra một số âm thanh chuyển động ở phía bên tay trái cách bọn họ không xa, liền đưa tay chỉ; Thiên cũng gật đầu.

- Hình như là có con gì đấy.

Vừa sau tiếng cậu dứt, một âm thanh như tiếng mèo, nhưng có thêm sắc thái găm giữ như hổ, âm lượng rất lớn.

- Là Linh Miêu, mau mau bắt lấy nó, "thần hộ mệnh" của chúng ta đấy. - Tiếng Mystic vang lên rõ mồn một.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiểu Linh

- Có nguy hiểm gì không ?

- Đừng lo, nó chỉ có cấp độ E thôi.

Nói đoạn, Mystic chạy về phía tiếng động phát ra trước tiên; đang chạy thì thấy bên cạnh mình có một cái bóng vọt lên, nhanh như cắt búng người lên không, nhảy về phía bụi rậm.

Gàooooo

Con Linh Miêu nghe thấy có người tiếp cận, liền nhanh chóng phóng về phía sâu trong rừng; Thiên nhất quyết không để cho nó chạy thoát, một động tác lưu loát, mũi tên đầu tiên đã được bắn ra chắn ngay trước mặt con vật; ngay tiếp sau đó là hàng loạt mũi tên bắn cản đường.

Không còn đường tới, nó đành lùi lại, ai ngờ đầu phía sau Thiên đã tính toán sẵn, một trảo chop được ngay cổ con linh miêu.

(...)

Ở đâu đó phía trước nhóm Vulcan.

- Đại ca có nghe thấy tiếng gì không ? - Một tên tóc dài, tai sỏ đầy khuyên, giọng xu nịnh nói với người tóc vàng cắt gần sát đầu, đang đứng trước mặt hắn.

- Hình như là tiếng Linh Miêu, mẹ nó, đưa nào hên thế, gặp ngay được Linh Miêu trong khi tao tìm này giờ không ra.

- Vậy giờ đại ca tính sao ? - Một tên khác trong nhóm lên tiếng.

Tên tóc vàng trầm ngâm hình dấy cờ màu cam trước mặt, như đang suy nghĩ gì đấy, liền sau đó quyết định.

- Nghe tiếng có vẻ cũng ở khá gần chúng ta, chắc là chúng cũng đi theo hướng này, haha, để coi bọn nó hên tới đâu, tụi bây mau nhỏ hết đám cỏ này ra.

Bọn người trong nhóm có vẻ hiểu rõ ý đồ đại ca mình, liền bắt tay vào việc.

(..)

- Cái con "mèo" này dùng để làm gì.

Thiên đi lại chỗ Mystic và Vulcan, thuận tay gờ con linh miêu trên tay lên, hỏi cô.

Vulcan lúc này mới có dịp nhìn kỹ cái con gọi là linh miêu này, thoạt trông không khác gì một loại mèo to con, toàn thân lông đen tuyền, điểm có vẻ kỳ lạ duy nhất là trên trán nó có một đường rãnh khá sâu.

Con mèo lấy này đã truyền tới tay Mystic, cô nàng vừa ôm chặt nó trong người, vừa nói vừa cười.

- Haha, hay thật, mình luôn muốn có một con thể này mà vận số quá xui, chẳng bao giờ tìm được.

- Đừng nói là bạn muốn tui mình bắt nó chỉ vì bạn muốn nó làm vật nuôi đấy nhé - Vulcan không nhịn được hỏi.

- Làm, làm... làm gì có chuyện đó, con linh miêu này sẽ là thần hộ mệnh của chúng ta.

- Cái con mèo này, sức lực chỉ có như vậy mà "thần hộ mệnh" cái nổi gì? - Thiên có vẻ hơi khó chịu liếc con linh miêu.

- Điều này thì bạn sai rồi. - Mystic vuốt ve con "mèo" lúc này có vẻ đã chịu nằm im, trong tay cô, vừa vuốt vừa nói tiếp.

- Thật sự ra tộc linh miêu là một tộc hiếm gặp, chỉ thích hoạt động đơn lẻ, ngoài tốc độ rất nhanh của nó ra thì còn một đặc tính đặc biệt đó chính là Linh Nhân.

- Linh Nhân?

- Ủa, là con mắt thứ ba, là cái nằm ở đường rãnh này nè. - Vừa nói cô nàng vừa chỉ vào cái vết trên trán con mèo.

- Tác dụng của nó là gì?

- Như lúc đầu mình đã nói, ở khu rừng này có các chủng tộc ma vật, ngoài dã thú chúng ta không sợ ra thì còn lại Cô Hồn và Sát Lang; Sát Lang chúng bình thường hoạt động theo đàn, mà sức mạnh từng con cũng đạt tới cấp D, nhưng may mắn là chúng chỉ hoạt động ở trong một khu vực nhất định của bầy mình, rất hiếm ra bên ngoài; chúng ta chỉ cần không vượt qua khu vực cảnh báo bằng cờ màu cam là sẽ không phải đối phó với chúng.

- Vậy là chỉ còn lại Cô Hồn - tiếng Vulcan vang lên.

- Đúng vậy, Cô Hồn giống như cái tên của chúng, chúng hoạt động rất riêng lẻ, tuy nhiên sức mạnh được liệt vào cấp độ D, lại có thiên phú miễn trừ sát thương vật lý, cộng với sát chiêu "phệ hồn"; cực kì khó đối phó.

- Miễn trừ sát thương vật lý? Phệ hồn?

- Miễn trừ sát thương vật lý tức là vũ khí bình thường không đánh được chúng, chúng chỉ sợ pháp thôi, mà pháp thuật là một môn rất khó tiếp cận, không phải người mới nào cũng học được nó. Còn chiêu phệ hồn tức là bọn chúng có khả năng hấp thụ linh hồn chúng ta, biến chúng ta trở thành món ăn ngon cho chúng.

- Trời ơi, sao nghe như phim kinh dị vậy.

- Nhưng mà chúng ta có "Tiểu Linh" này rồi, sẽ không phải sợ nữa, haha.

- Tiểu Linh? Cái con mèo này có tên hồi nào vậy, mà nó có tác dụng gì?

- Xi, đừng coi thường Tiểu Linh nhà người ta, thông thường Linh Miêu là loài sát tinh của Cô Hồn; khi có một Cô Hồn nào tới gần, linh nhân của Linh Miêu sẽ mở ra, lúc đó chúng sẽ có thể tăng lực lượng của mình lên một cấp, mở ra thiên phú thôn phệ ám linh; trực tiếp hút Cô Hồn vào miệng trở thành món tẩm bổ cho bản thân.

- Nói như vậy có nghĩa là lần này chúng ta sẽ tuyệt đối an toàn.

- Tất nhiên rồi, nhờ có Tiểu Linh nè, Tiểu Linh sẽ là thiên thần hộ mệnh của chúng ta, haha.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Min

- Haha, thích thật, đúng là "thần hộ mệnh" đi này giờ ngoài mấy con thú hoang ra còn lại không con Cô Hồn nào dám bén mảng lại gần.

Vulcan vừa nói vừa đưa tay nựng con "mèo", Mystic cũng cười cười.

- Chứ sao, Tiểu Linh nhà người ta mà lại.

Grừ...

Đột ngột, những tiếng gầm gừ vang lên làm 3 người chú ý.

- Hình như phía trước có gì đó, chúng ta lên xem.

Vulcan là người đầu tiên, sau đó Thien cũng không suy nghĩ mà phóng người đuổi theo. Mystic thì dường như đang ngẫm nghĩ gì đó, một lúc sau mới thét lên.

- Dừng lại, hình như đó là tiếng Sát Lang.

Nhưng đã muộn.

(..)

Grừ

Ba con sói to bản, cả người đều màu huyết đỏ, nanh hàm trên dài quá khổ lú qua miệng cả một khúc, lúc này đang vây quanh một chàng trai.

Chàng thanh niên nom trẻ người, tay cầm một thanh trường kiếm, vô cùng chặt vật, vừa đỡ thế tấn công mãnh liệt từ 3 con ma sói, vừa cố gắng tạo đường thoát thân. Mặc dù dựa vào lớp ánh sáng màu vàng nhàn nhạt xung quanh người cậu cũng biết là đồng đẳng cấp với bọn sói, nhưng một chọi ba làm sao chống đỡ nổi, liên tục bị trúng đòn vồ của bọn ma thú, điểm lạ là những nơi bị thương trên người không chảy máu mà màu sắc trở nên âm đạm hơn bình thường, tuy nhiên bản thân chàng trai lại cảm thấy đau đớn giống như linh hồn vỡ ra từng mảng vậy.

Những tưởng mình sẽ bỏ mạng ở đây thì đột ngột từ xa những mũi tên nhanh chóng bay đến cản đường tiến công của bọn sói, ngay sau đó một người thanh niên cũng phóng nhanh đến, tay cầm hai thanh đoản kiếm đứng chắn trước mặt cậu, rồi tiếp theo một nhân ảnh khác tay cầm cung cũng xuất hiện bên cạnh chàng trai kia, trên thân thể cả hai người đều tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt; hai người này không ai khác chính là Vulcan và Thien.

- Mỗi người xử một con chó - Thien lên tiếng.

Tiếng vừa dứt, cậu nhảy về phía trước tấn công con sói gần mình nhất, trên tay cầm mũi tên như vũ khí liên tiếp bức con ma thú phải lùi lại.

Vulcan cũng không chậm, ngay khi Thien vừa lao đi, cậu cũng dùng một thế xoay người như bông vụ, phóng thẳng vào con sói thứ hai, nhanh chóng để lại những vết âm đạm trên người nó.

Có hai người trợ công, chàng trai cầm kiếm cũng dễ dàng chế trụ được con sói cuối cùng.

Lát sau, ba con sói bị đánh cho từ từ âm đạm rồi cuối cùng tan biến mất, ba chàng trai thần sắc mệt mỏi, trên thân thể lấm tấm những vết mờ ảo do những vết thương gây ra.

- Cảm ơn hai bạn đã giúp đỡ - Chàng trai cầm kiếm cúi người cảm ơn, nhưng ngay khi nhìn kỹ gương mặt Vulcan thì dường như nhận ra chuyện gì đó, ngạc nhiên tốt độ.

Vulcan cũng nhận ra thái độ đó và càng nhận ra chàng trai cầm kiếm đối diện có chút gì quen thuộc, vẫn khuôn mặt trẻ con thanh tú, đôi mắt sâu hun hút, cậu sực nhớ ra người đối diện là ai, liền buột miệng.

- Là Minh, là anh phải không ?

- Gợi.. gọi tôi là Min. - Chàng trai sau cùng cũng gật đầu thừa nhận.

Thien cũng có vẻ bất ngờ, cậu quay qua nhìn Vulcan như thể hỏi người này có quan hệ gì với cậu.

- À Thien nè, anh này là cái anh đã xem bói cho tớ mà có lần tớ kẻ đó.

Vừa định nói thêm thì..

Gàoooooooo

Đột ngột, một tiếng gầm như sấm rền vang lên, tíc tắc sau đó, một con sói to khủng bố xuất hiện, con sói này mặc dù có nét giống ba con vừa rồi nhưng nó lại di chuyển trên hai chân, tựa như có nhân hình, toàn thân phát ra một màn ánh sáng màu cam mờ ảo.

Thấy tình hình nguy hiểm, cả ba chàng trai không hèn mà gấp, cùng nắm chặt vũ khí trong tay, mắt tập trung hướng về con ma thú.

- Nó chắc chắn là con sát lang đầu đàn cấp C rồi, kiểu gì cũng phải đánh, nhào lên. - Vẫn là giọng Thiên.

Vẫn như lúc này, Thiên xung phong, cầm mũi tên lao lên giáp công với con quái thú; Vulcan và Min cũng không chần chừ nhào lên.

Qua một đợt giao chiến, tuy ba đánh một nhưng do chênh lệch thực lực, cả ba người đều bị đánh bật ra đằng sau, người thêm đậm những vết mờ mịt.

- Không lẽ chịu chết ở đây, không được, kiểu gì cũng phải tiếp tục.

Vulcan vừa hét vừa nắm chặt hai thanh vũ khí, búng người một cái, bày ra thế "Loạn Vũ", linh hoạt những động tác xoay, chém, xoáy, liên tiếp đánh tới con ma sói, nhưng cú nào con thú cũng đỡ được, nhanh như chớp nó còn tặng cho cậu một cái tát ngay bả vai.

- Thả bạn tao ra.

Thiên lao lên, dứt lời, một mũi tên xé gió phóng tới con sát lang, nó cảm thấy nguy hiểm liền nhả Vulcan ra, lui người về sau. Vừa ngay đó, cảm thấy nguy hiểm từ phía lưng, xoay người lại, đúng lúc chặn kịp một kiếm như trời giáng của Min, đập một cái, hất cậu bay lại cả thước, người đập mạnh vào thân cây to bản phía sau.

Gàoooooooo

Con sát lang dường như điên tiết, nó gầm lên, rồi lao về phía Min, đôi mắt đỏ hoe, như cuồng như dại; lúc này Vulcan thì trọng thương nặng, không thể dịch chuyển thêm nữa; Thiên thì lờ một nhịp, lao người tới nhưng không kịp; những tưởng Min sẽ bị con sói một chiêu lấy mạng, nhưng bất ngờ, một nhân ảnh xuất hiện, đứng chắn trước mặt Min, cả người đồng thời phát ra ánh sáng màu cam rực rỡ, một động tác vung lên, đánh con ma thú bật ngã về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Biến Chuyển Bất Ngờ

Bóng người xuất hiện làm Vulcan và Thiên ngẩn ngơ, cô nàng Mystic mọi khi yếu đuối, đi đâu cũng đằng sau hai cậu, ai ngờ đây một thân một mình cầm thanh đại đao đánh ngã con sát lang đầu đàn, mà khí chất màu cam đỏ của cô hoàn toàn làm hai người chẳng biết nói gì.

Cô nàng lúc này không nhìn hai cậu, toàn lực tập trung vào con ma thú đang gầm gừ cầm phần, giờ nhanh múa vuốt, chuẩn bị lao về phía mình.

Gàoooooooooooo

Con sát lang, gầm lên một tiếng, lao về phía Mystic; cô nàng đã chuẩn bị từ trước, dồn toàn lực vào thanh đại đao khiến nó sáng lên lấp lánh, ngay lập tức chém về phía con quái vật.

Àmmmmmmmm

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bụi bay mù mịt, khí tức tỏa ra làm cả ba người đứng đằng sau nghiêng ngả.

Vừa liền sau đó, 2 cái bóng bật ra bay về hai hướng, Vulcan nhận ra Mystic thần sắc trở nên âm trầm, hai tay chống thanh đại đao cố gắng đứng dậy sau cú ngã. Ở bên kia, con sát lang vết thương có vẻ nghiêm trọng hơn, trước ngực nó nguyên một vết chém rất sâu cửa tận bên trong, khiến da thịt xung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Húuuuuuuuuu

Đột ngột, con ma thú, cất cao đầu, rú lên một tràn thê lương, liền ngay sau đó, xa xa vọng lại rất nhiều những tiếng hú tương tự.

- Không ổn, nó gọi cứu viện, bốn người chúng ta không thể đấu lại cả bầy sát lang được, nhanh, chạy, chỉ cần ra khỏi khu vực này là bọn chúng sẽ không dám đuổi theo. Nhanh lên.

Mystic nhận ra tín hiệu cầu cứu của con sát lang đầu đàn, liền cảnh báo mọi người, sau đó dìu Min chạy về phía con đường mòn. Thiên cũng nhanh nhạy không kém, công Vulcan trên vai, một cái búng người, liền phóng theo cô nàng.

(..)

- Trời ơi.. may quá.. chút nữa thì.. - Mystic vừa thờ dốc vừa nói.

Bốn người bọn họ vừa dìu nhau vừa chạy đã một lúc lâu, cuối cùng mới men theo đường mòn mà đến được đầu bên kia cánh rừng, đằng sau còn vọng lại tiếng tru tréo của bầy sát lang, nhưng tuyệt nhiên không có con nào đuổi theo.

Lúc này cả ba chàng trai đều nhìn nhìn cô nàng hông đeo thanh đại đao, thái độ dò xét.

- Này này, các người nhìn gì mà nhìn kỹ thế.

- Cảm ơn bạn đã cứu mình - Min là người lên tiếng đầu tiên.

Vulcan cũng gật đầu theo ý của cậu, chỉ có mỗi Thiên là lên giọng hỏi.

- Thực ra cô là ai ?

- Chúc mừng ba cậu đã hoàn thành, vượt qua kỳ khảo thí lần này. Tôi là Mystic - đội trưởng tập sự, nhiệm vụ của tôi lần này là đưa được tổ đội có ít người nhất về đích an toàn; cho nên chính tôi cũng phải cảm ơn các cậu.

Nói đoạn, thái độ Mystic trở nên khác hẳn, nhìn ba cậu trong giây lát, cô nàng mới nói tiếp.

- Bây giờ các cậu hãy trở về "nghỉ ngơi", ngày hôm sau hãy đến tập đoàn PHL, các cậu có cuộc hẹn lúc 8h sáng với trưởng phòng khu vực.

Nói xong liền biến mất.

(..)

Người phụ nữ độ bốn mươi ngoài, gương mặt gầy tiêu tụy, đang đưa tay lau hàng nước mắt cho người thanh niên chừng tuổi đôi mươi trước mặt mình.

- Con có gì đâu mà khóc, con lần này đi làm cho tập đoàn PHL, đây là một tập toàn lớn có qui mô toàn thế giới, con phải hãnh diện lên chứ.

Nói đoạn, bà đưa tay xoa mặt đứa con mình, cười hiền diệu.

- Còn mẹ, con đừng lo, mẹ lớn rồi tự lo cho mình được, lo là con phải lo cho mình kia, ở đất khách quê người một thân một mình phải giữ lấy sức khỏe đó, không còn có mẹ ở bên để chăm sóc nữa đâu.

Đến đây, nước mắt Vũ chảy dài, cậu nhìn gương mặt mẹ, lại nhớ đến cuộc hẹn 3 hôm trước.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tập Đoàn Phl

(3 ngày trước đó - Tập đoàn PHL - Phòng đại diện khu vực)

- Chào mừng ba cậu đã đến với tập đoàn PHL của chúng tôi.

Ba chàng trai gồm Vũ, Thiên và Minh đang được chào đón bởi một người đàn ông to cao, đầu trọc với điểm nhấn là hàng râu được tỉa gọn ở cằm - trông ông ta giống một tay cầm đầu Mafia hơn là một trưởng phòng của một công ty đa quốc gia tầm cỡ như thế này; điều là lạ Mystic lúc này lại đứng rất khép nép đằng sau lưng ông, không dám nói một lời nào.

- Tôi xin giới thiệu một chút, về bề nổi chúng tôi là một tập đoàn đa quốc gia tham gia vào rất nhiều lĩnh vực kinh tế thế giới; nhưng thực tế đó cũng chỉ là một mạng lưới thông tin và tài vật được sắp xếp để thuận lợi cho hoạt động ngầm của chúng tôi. Có thể các cậu chưa biết PHL là chữ viết tắt của ba từ Protect - Human - Life, và đó cũng là sứ mệnh của chúng tôi, ắt hẳn cũng sẽ là sứ mạng sắp tới đây của mỗi người các cậu đây.

Nói đoạn, ông lại đưa tay chỉ về cô gái đứng sau mình.

- Các cậu đã biết Mystic, cô ấy vẫn đang là thành viên tham gia quá trình tập sự cho chức vụ đội trưởng của công ty chúng tôi và đã hoàn thành tốt nhiệm vụ đầu tiên chúng tôi giao cho; tôi nghĩ các cậu và cô ấy hẳn có duyên mệnh với nhau, nay tôi sẽ thuận theo thiên ý, sắp đặt các cậu cùng tham gia nhiệm vụ chung với cô ấy lần này.

Dừng lại, ông ra hiệu cho ba chàng trai và cả cô gái cùng đứng lại thành vòng tròn, 4 cánh tay đặt vào giữa tâm, bàn tay đặt chồng lên nhau. Đoạn, ông ta bắt đầu niệm chú ngữ, một khối đồ hình kỳ diệu từ hình vẽ trên trần nhà phóng xuất ra, từ từ bay xuống dung nạp vào cánh tay của từng người.

Khi ánh sáng đã chìm hết vào trong da của mỗi người, thì bên phía cổ tay phải bốn người đều hiện lên bốn hình xăm màu sắc và kiểu dáng khác nhau, nhưng đều chứa trong nó bốn ô họa tiết tròn giống nhau với lần lượt các màu là tím, xanh lam, đỏ và trắng.

- Đây chính là đồ hình thông đạo, là công dịch chuyển từ thế giới này đến thế giới tâm linh và ngược lại, nhưng sức tải của nó là quá sức với thực lực của

từng người nên tôi đã chia thành bốn phần đều cho từng người. Các cậu để ý bốn đồ hình đó chứ, mỗi ô thể hiện cho một người các cậu, khi thực lực từng người đạt đến cấp độ A thì ô ẩn kỹ của người đó sẽ sáng lên. Với điều kiện bốn người đều cấp A và cùng tụ hợp lại chạm tay vào nhau đọc chú ngữ thì cổng dịch chuyển sẽ lại được mở ra lần nữa, thời gian hồi phục sẽ dựa vào tốc độ hồi lực của các cậu.

Đến đây, ông ta bắt đầu dùng ngữ ý nghiêm trọng hơn.

- Lưu ý nếu một người chết đi, đồ hình sẽ tự biến đổi về trạng thái phân chia cấp độ ba người và sẽ tiếp tục như vậy. Cho nên sẽ không phải lo không về được thế giới này, các cậu nên nhớ, điều quan trọng là thực lực, đừng vội vàng mà ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Nói xong, ông lại quăng cho ba chàng trai mỗi người một cái phong bì.

- Đây là lí do để các cậu có thể yên tâm vắng mặt tại thế giới này, đây là 3 cái hộp đồng lao động, các cậu trên danh nghĩa sẽ tham gia chương trình đào tạo nhân viên mới của tập đoàn chúng tôi tại nước ngoài. Hằng tháng chúng tôi sẽ gửi tiền trợ cấp, cũng như giả tạo thông tin của các cậu gửi về cho gia đình. Được rồi, còn gì thắc mắc thì cứ liên lạc trực tiếp với Mystic, thời gian để các cậu đến thế giới bên kia đã được ấn định là ba ngày nữa, cho nên có cần phải làm gì thì hoàn tất nhanh lên.

(...)

- Vũ, Vũ, con sao vậy ?

Tiếng mẹ cắt ngang hồi tưởng của cậu.

- Dạ... dạ, con không sao đâu mẹ, mẹ đừng lo mà.

- Ôi con tôi, con cứ yên tâm mà đi đi, mẹ ở nhà không sao đâu, còn cái Trâm, còn mấy bà bạn hàng xóm nữa mà, có gì con cứ gọi về cho mẹ.

Dứt lời, bà chuyển cái vali đã vô đồ sẵn, đưa cho Vũ mà tay mà cũng không kiểm soát được run bần bật, đôi mắt đã nhòe từ lúc nào.

Vũ không kềm được, thả vali xuống đất, ôm chặt lấy mẹ mình, lúc này trong lòng cậu càng quyết tâm hơn biết bao nhiêu; vì người mẹ thân yêu, điều gì cũng đáng để hi sinh, cho mẹ một cuộc sống an bình không phải chịu bất kì nguy hiểm hay tổn hại gì.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiến Vào Thế Giới Tâm Linh

Tập đoàn PHL sở hữu một khu phức hợp với diện tích vô cùng rộng lớn, gần như có thể coi nó là một khu vực chuyên biệt và độc lập, lại may mắn đặt tại trung tâm thành phố.

Mặc dù vậy, PHL lại có hệ thống an ninh cực kỳ nghiêm ngặt, do đó ít khi người bên ngoài có cơ hội được tiếp xúc trực tiếp với những hoạt động bên trong, nhất là ở vùng trung tâm của khu phức hợp này.

(Khu vực hạn chế - tầng 21 - tòa nhà trung tâm)

- Rất cảm ơn sự giúp đỡ của các cậu. - Vị trưởng phòng "đầu trục" lên tiếng.

Vũ gật đầu chào ông ta, rồi lại quan sát xung quanh, hiện cậu và Thiên cùng Minh đang ở một khu vực khá là kì lạ, không giống với trang bị hiện đại mà lần trước Vũ có dịp thấy qua; ở tầng lại trông giống như một hang đá, với nền cùng những ngọn đèn thấp đầy không gian, khiến cho nơi này bùng lên ánh sáng vàng leo lắt đến ma mị.

- Đây là đồ của các cậu.

Mystic lúc này mới xuất hiện, bắt đầu đưa cho từng người những bộ quần áo trong rất ngộ, nó giống với phục trang của các nhân vật trong những bộ phim huyền thoại phương tây; áo quần đều bằng loại vải thô sơ, màu sắc cũng đơn giản, chỉ là rườm rà các thứ dây nịt, túi đeo, giày da thuộc, cùng một số ít các dụng cụ cá nhân kì lạ khác.

- Đây là phục trang cơ bản ở nơi mà chúng ta sẽ đến.

Vừa nói cô nàng vừa giục ba chàng trai thay đồ, mà chính Mystic cũng đã mặc một bộ tương tự, chỉ có điều ôm sát hơn; sau đó liền bắt đầu giải thích.

- Như ngài trưởng phòng đã nói, các cậu sẽ theo tôi cùng tham gia nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ dịch chuyển đến Thành Illimitata.

- Illimitata ? chưa bao giờ nghe qua - Thiên vừa trông đến cái cổ áo, để lộ những cơ bắp săn chắc, vừa buộc miệng hỏi với thái độ quen thuộc.

- Vì nó không tồn tại ở thế giới này, nó ở thế giới tâm linh, chính xác thì chỉ là một khu vực nhỏ. Thế giới tâm linh vô cùng rộng lớn, tồn tại rất nhiều những mảng thế giới khác nhau, thành Illimitata nằm ở rìa phía đông, là một trong số những khu vực cổ và rộng lớn nhất; tình hình chính trị ở đây cũng bất ổn không kém; tuy nhiên không có gì phải lo cả, thành Illimitata là một vùng biệt lập, nằm ngoài sự quản lý của ba nước lân thời và cũng là nơi tụ họp của rất nhiều những chủng tộc khác nhau.

- Vậy nhiệm vụ của chúng ta lần này là gì ? - Vũ vừa hỏi vừa chỉnh lại cái dây nịt cho sát người hơn.

- Rất đơn giản, nhiệm vụ lần này là train cho đến khi đạt được cấp độ A thì sẽ nhận tiếp thông tin nhiệm vụ tiếp theo. À, các cậu đều thay xong rồi thì hãy chọn vũ khí thích hợp cho mình.

Nói đoạn, Mystic chỉ tay về những cái giá treo vũ khí nằm ở một góc khu vực.

Vũ nhanh tay lấy luôn hai thanh trủy thủ khá vừa tay, Thiên thì không nói không rằng đến thẳng giá lấy ra một cây cung khá lớn kèm theo vài chục mũi tên, bỏ vào một cái thanh đựng rồi đeo luôn lên vai. Chỉ còn mỗi Minh đang đứng mẩn mê thanh Katana, ánh mắt ngẩn ngáp sự trân trọng, còn tay thì cứ vuốt đi vuốt lại lưỡi kiếm.

- Sao vậy anh ? - Vũ hiểu kì quay qua hỏi Minh

- Không...không có gì, chỉ là tôi hơi bất ngờ thôi.

- Bất ngờ với cái gì, không lẽ là thanh kiếm này ? - Thiên đứng cạnh cũng chen vào.

Minh gật đầu một cái thật sâu, rồi nói.

- Thật không ngờ nó lại ở đây, thanh Yawaraka-Te huyền thoại.

Nói đến đây, Minh mỉm cười tra thanh katana vào vỏ.

Vũ và Thiên không hiểu mô tê gì, cũng chỉ biết mỉm cười đáp lại, thầm nghĩ người này đúng là say mê với kiếm.

- Ba cậu đã lấy được vũ khí phù hợp cho mình rồi, rất tốt, bây giờ hãy nhận cái này.

Người được Mystic coi là cấp trên, nãy giờ chỉ đứng quan sát, lúc này mới mở miệng nói, kèm theo đó ông ta bắt đầu niệm chú ngữ rồi vẽ đồ hình trên không, "Đinh" một tiếng động khe khẽ vang lên, một đồ hình hiện ra, xoay vòng trong, phát ra ánh sáng nhàn nhạt; từ từ biến thành ba phần giống hệt nhau bay về phía sau gáy bên tai phải của từng người, rồi dung hợp với da thịt tạo thành một hình xăm phức tạp.

- Đây là ấn ký ngôn ngữ, nhờ có nó các cậu sẽ thông hiểu được tiếng nói bản địa ở thế giới tâm linh. Được rồi, cũng không còn sớm, chúng ta bắt đầu nào, hãy đứng vào đồ hình ở giữa.

Nói đoạn, ông ta bắt đầu hướng dẫn ba chàng trai và cả Mystic đứng vào trong một hình ấn rất lớn nằm ở chính giữa khu vực. Tiếp theo lời ông, cả bốn người cùng đặt bàn tay phải chạm vào nhau tại tâm tròn.

Đột ngột, có 8 người mặc đạo phục màu trắng, mũ trùm đầu che kín cả mặt bắt đầu đi lại gần, chia đều khoảng cách, ngồi xuống rìa vòng tròn, rồi niệm chú ngữ.

Giây lát sau, cả không gian chung quanh rung động, bốn người như cảm thấy linh khí đất trời đều bị hút lại tạo thành một áp lực vô cùng lớn ở nơi đang đứng.

Àmmmmmmmm

Âm thanh vô cùng lớn vang lên, cột sáng chói mắt bắt ra từ vòng tròn dưới đất, rồi tản ra khu vực bên ngoài, ngay tích tất cả bốn người đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thành Illimitata Và nghi Lễ Tân Bình

- Dừng lại. - Người lính canh mặc giáp phục che kín cả người, lên tiếng, rồi hạ vũ khí chặn đường bốn người gồm ba nam và một nữ, đang muốn đi vào trong thành.

Những người này không ai khác là Mystic, Vulcan, Thien và Min; bọn họ đã đi ròng rã ba ngày trời từ lúc vừa dịch chuyển đến thế giới này.

Vulcan để ý thấy Mystic lấy từ trong người ra một khối lệnh bài, ở trên có khắc đồ hình một khối sao sáu cánh trong vòng tròn, lập tức tên lính kia vội vờ cúi người như rồng đường cho bọn họ vào.

Bên trong thành hoàn toàn làm Vulcan choáng váng, suốt ba ngày qua, cậu đã thấy không ít điều kì lạ, từ các chủng loại thú hoang, rồi thực vật cho đến cả những chủng tộc tồn tại ở đây, đều vô cùng khác biệt. Nhưng mà sự khác biệt lại thấy rõ nhất là lúc này đây, chính trong tòa thành Illimitata này.

Illimitata nhìn từ xa trông như một công trình nghệ thuật khổng lồ, với rất nhiều dạng cấu trúc khác nhau; khi vào bên trong Vulcan mới hiểu, lí do chính vì sự tồn tại của rất nhiều chủng tộc ở đây.

Trên đường đi, cậu đã thấy những người lùn, rồi yêu tinh, cả tộc tinh linh, lúc lại thấy tộc nhân thú - vô cùng kì lạ với sự kết hợp nửa người nửa thú; điều đáng ngạc nhiên là ở đây dường như không có sự tranh chấp do khác biệt chủng tộc, mọi người nhìn nhau, đi qua nhau rất thân thiện, như thể chẳng hề có gì sai biệt cả.

Đi một lúc, Mystic ra hiệu cả bọn dừng lại, trước mặt là một tòa nhà bằng đá, cao chót vót, ở trên cùng có dấu hiệu ngôi sao sáu cánh.

Liền bên trong có một người mặc áo chùng dài chạy ra, cuối cùng.

- Chào mừng tiểu thư đã quay về, hội trưởng đang chờ bên trong.

Mystic mỉm cười nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

- Cháu biết rồi, chú giúp cháu đưa những người mới này đi tham dự "nghỉ lễ Tân Bình" giúp cháu với nhé.

Đoạn, cô quay người lại, nói với ba cậu.

- Tôi có việc gấp phải đi ngay, chú Louis đây sẽ đưa các cậu đi, có gì thắc mắc cứ hỏi chú ấy.

Xong, liền quay người đi thẳng vào bên trong tòa nhà, để ba chàng trai lại với người đàn ông mặc áo chùng.

- Chào các cậu, tôi là Louis - cũng là người của tập đoàn PHL cử đến đây, tôi sẽ đưa các cậu đi tham dự nghỉ lễ. Nào chúng ta vừa đi vừa nói, tôi sẽ giải thích cho các cậu một số việc cơ bản.

- Đây là nơi đâu ? - Trước khi đi, Thiên liền chỉ tay vào toàn nhà Mystic vừa đi vào, thấp giọng hỏi Louis.

- Đây là trụ sở của PHL tại thế giới này, ở đây là chi nhánh trực thuộc thành Illimitata, tất nhiên còn rất nhiều trụ sở ở các nơi khác nữa; tuy nhiên chỉ là để chúng ta biết thôi, thật ra người ở thế giới này gọi nó là "Thương Hội Lục Vong Tinh".

- Thương Hội Lục Vong Tinh ? - Vulcan có vẻ hiếu kì.

- Đúng vậy, là một tổ chức buôn bán có tiếng ở thế giới này, trên tinh thần là vậy.

- Lúc này, ông gọi Mystic là tiểu thư vậy cô ấy là ?

- Các cậu không biết sao ? - Louis ngạc nhiên nhìn ba chàng trai, một lúc sau mới nói.

- Cô ấy là cháu gái của hội trưởng Thương Hội. Thôi, mọi thứ nói sau, chúng ta phải nhanh lên mới kịp, nghỉ lễ sắp bắt đầu rồi.

(..)

(Đại Sảnh - Hội đồng liên hiệp các chủng tộc)

Hội đồng liên hiệp các chủng tộc - là một tổ chức lớn nhất ở tòa thành này, được thành lập nên bởi những người đứng đầu các chủng tộc ở đây, cùng chung tay giải quyết mọi vấn đề phát sinh tại Illimitata.

Lúc ba chàng trai đến được khu vực đại sảnh thì nghỉ lễ đã diễn ra được một lúc, Vulcan để ý thấy ở khu vực trên cùng đồng loạt những tộc trưởng các tộc đang ngồi quan sát bên dưới, nơi có một hàng những người đứng xếp hàng chờ đến lượt mình, ba cậu nghe theo lời Louis cũng nhanh chân đứng vào vị trí của mình ở cuối hàng.

Ngay vòng tròn trung tâm, có ba lão giả nhìn sơ qua thì có thể thuộc tộc tinh linh, đang chú niệm cho một tộc nhân người lùn quỳ trước mặt họ. Một lúc sau chỉ thấy có một lớp ánh sáng nhìn nhạt tỏa ra bên ngoài thân thể của người lùn họ, một trong số lão giả cất tiếng.

- Tộc người lùn - không có tư chất gì đặc biệt - cấp độ B; người tiếp theo lên.

Theo như lời Louis nói trên đường đi, cả ba cậu cũng lơ mơ hiểu cái gọi là "nghỉ lễ Tân Bình" này, thật ra dưới cái nhìn của người ở thế giới tâm linh này là một hành động nhằm kiểm định thân thể lai lịch của những người mới; nhằm tránh nội gián từ phe đối địch; nhưng vô tình sự chú niệm này lại mang đến cơ hội thức tỉnh linh hồn giai đoạn trung cấp dành cho những người mới đến từ thế giới nhân loại hiện thực.

- Tộc nhân thú - không có tư chất gì đặc biệt - cấp độ C, người tiếp theo.

- Tộc nhân loại - không có tư chất gì đặc biệt - cấp độ C, tiếp.

- Tộc nhân loại - tư chất tiềm ẩn tinh linh hỗn tạp, cấp độ B, tiếp.

Ngay khi lão giả vừa tuyên bố có tộc nhân loại ẩn tàng huyết thống tinh linh hỗn tạp thì người của tộc linh tinh liền xuất hiện đưa người nọ đi, mục đích ngoài lề của nghi lễ này còn là để tuyển lựa nhân mạch cho chính những chủng tộc ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tiềm Chất Ẩn Tàng

(...)

Mất một lúc sau, qua gần chục người, cuối cùng cũng đến lượt ba cậu, người trước tiên là Thiên, cậu từ tốn đi đến trước mặt ba lão giả, nhưng thay vì quỳ xuống như những người khác, cậu vẫn đứng yên bất động.

- Hừ, không biết thực lực thế nào mà thật lớn lối...

Những tiếng xì xầm không ngớt từ đám người mới, tựu chung đều chỉ trích thái độ của Thiên; nhưng ngược hẳn với hành động của mọi người, ba lão giả vẫn bình thản đánh giá cậu, với thái độ cao ngạo sẵn có của tinh linh tộc, đều gạt đầu tán thưởng khí chất của Thiên.

Tiếp theo sau, nghi lễ vẫn diễn ra bình thường, ba lão cùng đặt tay phải lên đầu chàng trai, tay trái diễn họa phù ảnh trong không trung liên tục đánh vào người Thiên, còn miệng thì không ngừng lâm râm tụng chú ngữ.

Ngay lập tức, từ bên trong người cậu, luồng sáng lam như được đánh thức bừng tỉnh sau con ngủ dài, nó cuộn cuộn tuôn ra bên ngoài, rực rỡ cả một khu vực.

Toàn thể những người ở đây đều chấn động, mất một lúc sau, lão giả đứng giữa mới lên tiếng, giọng run run.

- Tinh Linh Nhất Tộc - Huyết Mạch Thuần Chuẩn - Vương Giả Chi Huyết.

Vừa dứt tiếng liền cả ba người đều cúi mình đặt tay phải lên vị trí trái tim, thể hiện một nghi thức chào đặc biệt của tộc nhân tộc tinh linh.

Lúc này tộc trưởng tinh linh tộc cũng không giữ được bình tĩnh, đích thân ông rời khỏi ghế, đi xuống đại sảnh bên dưới, long trọng tiếp đón Thiên. Ông ta nói gì đó vào tai cậu, rồi cậu gạt đầu, liền đi theo.

Vulcan vừa lúc đi lại chỗ ba lão giả cũng là lúc thấy Thiên đã bước ra ngoài cùng một người đàn ông ba mươi ngoài, dung mạo tuấn mỹ, dường như có một lớp ánh sáng lấp lánh phản phát mờ nhạt ánh ra từ thân thể ông ta.

Cậu liền nhỏ giọng hỏi người đàn ông lớn tuổi trước mặt mình.

- Cho hỏi, người kia dẫn bạn cháu đi đâu vậy ạ ?

- Không được vô lễ, đó là tộc trưởng của lão, người bạn kia của cậu tiền đồ vô cùng sáng lạng. - Lão giả đứng bên phải lên tiếng.

- Nào chúng ta bắt đầu nào, không còn thời gian nữa.

Vị chính giữa nhắc nhở, rồi cả ba lão lại cùng đặt tay lên đầu Vulcan, thực hiện chính xác những động tác như vừa nãy; bình thường chỉ cần phát hiện một nhân tố đặc biệt như Thiên đã là hi hữu, chính bọn lão cũng không đặt kì vọng nữa vào những người còn lại này, nhưng diễn biến tiếp theo, hoàn toàn làm ba lão cứng họng.

Một khối ánh sáng màu đỏ thắm như có sinh mệnh, thoát ra từ người Vulcan, rồi trở nên cuộn xoắn, vùn vùn thành những đồ hình kì dị xung quanh cậu; cả người cậu toát ra loại khí tức cuồng dại đến ghê rợn, tất cả mọi người đều không tự chủ mà trở nên run rẩy.

Ba lão giả nhận thấy có biến, liền lập tức ra tay, vận lực cố gắng đưa luồng khí tà dị đó trở lại vào trong người Vulcan, nguồn xung lực cuồng dại khiến cậu ngắt xiú ngay lập tức, sau đó liền có người khiêng cậu ra ngoài, lão đứng giữa giọng trở nên nghiêm trọng.

- Huyết Tộc - Huyết Sát Chi Lực -... - Vừa định nói, thì nhường như lão nhớ ra điều gì, lập tức im lặng.

Lúc này Min cũng vừa vận đến trước mặt lão, cậu thấp giọng hỏi.

- Bạn.. bạn cháu có việc gì không ạ ?

- Đừng lo, nó chỉ ngắt đi thôi, một lát sẽ tỉnh, chỉ là nên lo cho tương lai nó sau này.

- Lão nói vậy là như thế nào ?

Lão bên phải lúc này mới mở miệng.

- Người Huyết Tộc với bản tính cuồng dại, trời sinh đã có những năng lực kì dị, rất lâu rất lâu về trước đã biến mất hoàn toàn, không ngờ lúc này lại xuất hiện một hậu nhân của họ; ta chỉ e..

Lúc này vị đứng bên trái tiếp lời.

- Chỉ sợ là toàn bộ những tộc người ở đây đều không hoan nghênh Huyết Tộc hậu nhân đâu.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu, xem liệu còn có bất ngờ nào xảy ra nữa không ?

Lão chính giữa vừa nói, vừa cùng ba người đặt tay lên đầu Min, mất một lúc sau, hoàn toàn trái với mong chờ cũng như phỏng đoán, chỉ có một lớp sáng trắng mờ mờ, tỏa ra bao phủ người Min; lão đứng giữa sau khi suy nghĩ thì lên giọng như thường lệ.

- Nhân Tộc - không có tư chất gì đặc biệt - Cấp độ C.

Ngay sau đó, liền có một người đến đưa cậu đi, trái ngược với sự thờ ơ của những người xung quanh, Min lúc này đang gặp một việc cường hi ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hành Trình Bắt Đầu

Không gian đặc sệt mùi kim loại cháy khét, những âm thanh chói chói đến từ hàng loạt cây búa đập đều đặn lên trên những thứ đồ bông chưa thành hình, mồ hôi quện cùng tiếng thét, tiếng thở hồng hộc..

"Nhóc, quay lại làm việc mau, ta không trả công cho người ở đó mà chơi đùa.."

Tiếng lão già Theibass vang lên như đánh như thép, Min giật mình thoát ra khỏi cơn suy nghĩ, cậu xoa nhẹ nhẹ lên chiếc nhẫn bạc đeo ở ngón giữa bàn tay trái, nở nụ cười như có như không, rồi lại cầm lấy chiếc búa sắt nằm bên cạnh, tiếp tục công việc như bao người xung quanh.

Nhiều tháng đã trôi qua từ cái hôm cậu nhận "nghỉ lễ" của mình, đối với một nhân loại bình thường như cậu thì có được một công việc kiếm sống qua ngày tại một nơi như thế này đã là không tệ.

Đôi lúc, Min cũng nghĩ về hai người bạn của mình, không biết họ giờ như thế nào; nhưng quan trọng hơn hết cậu nghĩ về "lý do" mà cậu xuất hiện ở thế giới này, chỉ cần nghĩ đến là cậu đã có đầy đủ dũng khí để tiếp tục, tiếp tục sống và trở nên mạnh mẽ hơn.

Chiếc nhẫn trên bàn tay Min lúc này bỗng ánh lên thứ ánh sáng bạc kim mờ ảo..

Từ phía xa, một mũi tên xé gió đang lao hướng về phía tấm bia bằng đá đường kính to bằng kích cỡ một người trưởng thành, lạ lùng thay, một thứ ánh sáng xanh nhàn nhạt dường như bao phủ bên ngoài mũi tên; từ từ, chừng chút một nó như hút lấy không khí chung quanh, rồi dần dần, không gian bắt đầu trở lạnh, càng lúc càng lạnh hơn; những vệt băng bắt đầu xuất hiện trên thân mũi tên lại không hề làm giảm tốc lực của nó một chút nào.

"Phốc"

Mũi tên nhẹ nhàng cắm vào tấm bia đá, một giây sau, lớp băng như loài kí sinh bắt đầu lan dần sang tấm bia, nhanh như cắt, toàn bộ khối đá đều bị phủ bởi một lớp nước đá dày đặc.

"Rắc"

Liền tiếp theo cả một khối đá vỡ toan thành từng mảng, từng phiến rớt xuống, làm rung cả mặt đất, khi lớp khói bụi tan mất, chỉ còn mỗi mũi tên rơi trên mặt đất, nguyên vẹn một cách kì diệu; còn khối đá kia giờ chỉ còn lại là những mảnh rời rạc vương vãi khắp nơi.

Ở phía đầu bên kia, Thiên nắm chặt cánh cung trên tay, mắt nhìn về phía xa xăm; trời dần về chiều, nắng vàng héo hắt trải mềm trên gương mặt băng lãnh

của cậu; nhưng nếu có ai ở đây, có lẽ sẽ thấy được nét u buồn mờ mịt nơi ánh mắt cậu lúc này.

"Hôm nay lão tính làm ăn gì lớn sao?"

Chàng thanh niên quăng con độc giác nai trên vai mình xuống đất, vừa lau vết máu dính trên tay vừa nhìn đám người trong tay lăm lăm binh khí đứng bên cạnh lão Fiss.

"Phải nói là hôm nay lão mang mối làm ăn lớn đến cho người đây"

Lão nói rồi kéo chàng trai về phía một góc cây gần đó, mới nói nhỏ.

"Nói ta nghe, người đến Huyết Lâm này được bao lâu rồi?"

Thân cây xích tùng bành trướng, cành lá xum xuê những tán đỏ như máu, từng chiếc khô khốc rơi nhẹ, chàng trai nhặt một chiếc, se se trong lòng bàn tay.

"Tính ra chắc cũng là hơn nửa năm rồi, hình như vậy"

Vulcan vẫn nhớ như in ngày mà chính miệng một trong ba lão tinh linh già đã nói cho cậu nghe về những chuyện đã xảy ra với Huyết Tộc và khuyên cậu đến cánh rừng âm hiểm này - trong lần gặp bí mật chỉ ngay khi cậu vừa tỉnh dậy sau cơn ngất.

"Ta thấy người là một thợ săn không tồi, nhưng liệu số tiền ít ỏi kiếm được do bán những con thú này đã đủ rồi sao, người còn trẻ, không thể an phận thế này được; còn thân thể của người, bộ tộc người, người không muốn tìm hiểu nguồn cơn ngọn ngành à? Ta khuyên người, nếu thực lực không đủ thì chỉ có tiền, nhờ đây, có tiền người sẽ làm được nhiều thứ không tưởng đấy."

"Ý lão, thật sự là gì?"

Chiếc lá khô tự lúc này đã gãy nát trong cái siết chặt của Vulcan, bản thân cậu chưa bao giờ giữ được bình tĩnh khi nhớ đến huyết thống của chính mình.

"Bọn người kia, hình như đang tìm một thứ quan trọng, họ biết chắc chắn nó nằm trong cánh rừng này; nhưng người cũng biết đấy, nơi mà đâu đâu cũng là máu như ở đây thì chỉ có người có huyết thống đặc biệt như nhà người mới có thể sống được thôi và chắc chắn là người rất rành mọi thứ ở nơi thâm hiểm này."

Lão Fiss dứt lời liền quăng một túi lớn như nắm tay cho cậu, những âm thanh canh cách do kim loại va vào nhau, chẳng cần mở ra, cậu cũng biết đây là một số tiền lớn mà đầu cho cậu có đi săn liên tục trong nhiều năm cũng chẳng mơ mà có được.

"Để ta nói chuyện với bọn họ trước đã"

Vulcan sau đó ung dung cầm túi tiền trong tay đi về phía bọn người do lão giới thiệu.

Cậu để ý kẻ đứng đầu bọn chúng, chính là cái người đứng trung tâm của cả nhóm - một trung niên nam nhân, ăn mặc như thương gia, khí chất cũng hoàn toàn toát lên vẻ đạo mạo vương giả; hoàn toàn trái ngược với bọn đeo binh khí đứng xung quanh.

"Ta nghe nói các người muốn tìm một thứ ở đây, các người muốn tìm cái gì vậy?"

"Hồn lão, ai cho phép nhà người thái độ xác xược như vậy"

"Fang"

Người trung niên hét lớn, tên hung tợn vừa mắng cậu liền im miệng, không nói hớ hê một lời.

"Ta đã được lão Fiss giới thiệu nhiều về người, người chính là hậu nhân cuối cùng của Huyết Tộc như người ta đã nói đó sao?"

"Phải thì sao mà không thì sao chứ, việc đó chẳng liên quan đến người"

"Haha, hay cho bọn trẻ, giỏi cho bọn trẻ"

Người trung niên cười lớn, thái độ có phần tự nhiên, hẳn tự giới thiệu.

"Ta là Trone, một thương nhân bình thường, chẳng qua là có chút nhân duyên mà vô tình sở hữu được tấm bản đồ, ta tin rằng ở đâu đó trong cánh rừng đỏ máu này, có thứ mà ta muốn lấy"

"Người nói là kho báu, là vàng sao?"

"Có thể nói là vậy, cũng có thể là cái gì đó đáng giá hơn, ta cũng không thể nói trước, chỉ biết là giá trị của nó sẽ không phải là thứ cùn con"

"Và ngươi muốn ta dẫn đường?"

"Chẳng phải đây là nhà đứa con của máu sao? Ta hoàn toàn tin tưởng rằng ngươi sẽ đưa bọn ta tới được nơi chúng ta muốn tìm"

"Ngươi không sợ nguy hiểm à? Huyết Lâm chưa bao giờ là một chốn thế ngoại đào viên."

Trone cười lớn, hần nhìn thật lâu vào đôi mắt Vulcan, một điều gì đó kì lạ xảy ra, khiến cậu không tự chủ mà bước lui. Ngay sau đó, liền như chẳng từng có điều gì như thế diễn ra, Trone lại cười to, chỉ vào 5 tên đứng sau lưng mình.

"Bọn thuộc hạ của ta cũng chẳng phải tay vừa gì, ta yên tâm có thể bảo vệ cái mạng nhỏ này của mình"

Nói đoạn, hần lấy từ lớp áo trong ra một tấm da thuộc cũ kỹ, quăng cho Vulcan. Đó là một tấm bản đồ, đúng như Trone nói, những đường nét vẽ lên chính là họa hình Huyết Lâm này, nhưng vị trí đánh dấu một đồ hình kì lạ, vẫn vết những hoa văn máu lại nằm ngay chính khu vực huyết cấm của cánh rừng - mà chính bản thân cậu cũng chẳng dám tiến sâu vào.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bí Ẩn Khu Rừng Máu

"Nhóc chỉ mới ở đây có vài tháng thôi sao?"

Người trung niên râu ria bờm xờm, tay lăm lăm thanh đao - một trong năm tên bảo hộ Trone ngạc nhiên, quay qua hỏi Vulcan.

Vốn nghe danh hung hiểm của "khu rừng máu" đã từ lâu nên từng người trong bọn họ đều chuẩn bị tinh thần sẽ gặp phải vô vàn tình huống nguy nan, ai ngờ đâu, mấy canh giờ vừa qua dưới sự dẫn đường của Vulcan thì lại vô cùng thanh thoi, chẳng gặp phải một con thú nào chứ nói chi là nguy hiểm.

"Bọn người các ngươi thật thiện cận, không đề ý thái độ cản trở của thằng nhóc à?"

Trone vừa đi vừa nói, phải nói hần là một người tỉ mỉ vô cùng, luôn quan sát chung quanh thật kỹ, ngay cả chút thay đổi nhỏ nhất của cậu mà hần cũng nhận ra; lúc này Vulcan đang dẫn đường, vừa cản trở đi về phía trước dòm chừng, vừa nói.

"Tôi đến đây cũng chẵn nửa năm hơn rồi, đây là tuyến đường đặt biệt do tôi phát hiện ra, không hiểu sao tôi cảm thấy có một loại khí tức đặc biệt cứ thôi thúc mình mỗi lần tôi đặt chân lên đứng những vị trí, riết thành quen; các loại thú dù hung tợn đến đâu cũng chẳng dám bén mảng đến gần những lần tuyến này."

"Ra đây là lí do ngươi tồn tại lâu đến thế ở một nơi như thế này"

Tên tóc dài trong đám lên tiếng, mọi người khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chỉ duy nhất Trone, hần lăm lăm mãi suy nghĩ điều gì đó, kể từ lúc nghe cậu nói.

"Tôi phát hiện, chỉ cần đi sâu hơn vào trung tâm rừng thì loại khí tức này càng nồng đậm hơn, xung quanh cũng càng lúc càng ít thú vật hơn"

"Ngươi dám chắc nơi chúng ta cần đến chính là ở trung tâm cánh rừng này à?"

Tên râu ria dò hỏi, Vulcan liền gật đầu, cậu nhớ lại lần mình vô tình bước vào bên trong khu vực đó, rừng mình nói.

"Tôi gọi nơi ấy là khu cấm, có một lần, tôi vô tình bước vào trong, liền chẳng nhớ chuyện gì xảy ra nữa, lúc giật mình tỉnh dậy thì thấy mình đã nằm ở khu vực gần bìa rừng, xung quanh toàn xác chết thú vật, cả người bê bết máu; kể từ đó chẳng bao giờ dám đi vào bên trong nữa."

"Thôi chết, ta nhớ ra rồi, chúng ta không được đi đường này nữa, kiếm lối khác mau"

Trone đột ngột thét lên, cả người toát mồ hôi, liền kéo tay Vulcan cùng cả bọn chạy thực mạng về một hướng khác, mãi một lúc lâu sau mới dừng lại.

"Hộc.. hộc.. Ông làm trò gì vậy? Sao lại không đi đường đó?"

Hần lúc này cũng đã dừng lại, bọn 5 người tất nhiên chỉ dám tuân lệnh, không hề hó hé một lời; nghe cậu hỏi, hần không trả lời, liền hỏi lại.

"Ngươi còn cảm thấy loại khí tức đó không?"

Vulcan lắc đầu, Trone yên tâm, nói tiếp.

"Ngươi nói xem, chúng ta đang ở đâu rồi?"

"Vừa nãy chạy về hướng bắc một đoạn, nếu đi hướng này phải mất một vòng mới đến được khu cấm, xa hơn gấp đôi đoạn đường lúc này, mà khu vực này lại là nơi săn mồi của những loài thú hung tợn nhất rừng; sao ông lại muốn đi chặn đường này cơ chứ?"

"Về bọn thú dữ để năm người bọn họ lo, người chỉ việc dẫn chúng ta đi đúng đường là được rồi?"

"Tôi có thể biết nguyên nhân cho sự chọn lựa kỳ quái này được không?"

Trone nhìn cậu chăm chú, cả cánh rừng ngập trong màu đỏ, những tán cây huyết thắm, những chiếc lá khô khốc rơi rơi trong gió; hắn nhìn về hướng trời đang dần chiều.

"Có một truyền thuyết về cánh rừng này, ta chắc hẳn người đã biết, ta cũng đoán đó là nguyên do người chọn đến sống tại đây và cũng là lí do người đồng ý giúp đỡ chúng ta trong chuyến đi này"

Vulcan nghe thấy liền giật mình, không ngờ điều này mà hắn cũng nhìn ra; còn lũ người kia vốn đầu óc chẳng lạnh lẽo, cũng chẳng cơ trí, chỉ ừ ừ cạc cạc, chẳng hiểu mô tê gì.

"Từ rất lâu về trước, Huyết Tộc là một trong những bộ tộc hùng mạnh nhất, họ nổi tiếng cuồng bạo với sức lực kinh người, nơi họ đi qua hay thậm chí là nơi ở, tất cả đều nhuộm một màu máu. Vậy mà chẳng hiểu vì sao hơn ngàn năm trước Huyết Tộc đột ngột biến mất, tương truyền rằng Huyết Lâm này chính là một trong những nơi cuối cùng mà người ta còn thấy họ"

Đột gió thổi đột ngột, cuốn theo sắc huyết bay đầy trời, Vulcan đôi mắt xa xăm nhìn theo.

"Vậy ý ông khẳng định là thật sự điều đó có liên quan đến chuyện này?"

Hắn thờ dãi.

"Ta lúc đầu đã ngờ ngợ về nó, khi người kể về loại khí tức mà mình cảm nhận được, ta lúc đó mới dám chắc; chỉ có tộc nhân Huyết mới cảm nhận được Huyết Sát mà thôi và cũng chỉ người Huyết Tộc mới chịu nổi tác động của nó; nếu bọn ta mà đi lâu thêm một chút nữa thì sẽ bắt đầu trở nên điên loạn, nhẹ thì chém giết lẫn nhau cho đến chết, nặng thì vỡ tung ra thành từng mảnh, huyết loạn đầy trời."

Cả bọn không tự chủ mà rét run, nắng dần buông, càng phủ lên sắc huyết của cánh rừng một màu âm đạm thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Truyện thực sự bắt đầu vào quyển 2, quyển 1 là sự mở đầu cho truyện; bắt đầu từ quyển 2, các tình tiết, nhân vật sẽ càng lúc càng nhiều lên kéo theo rất nhiều tình tiết đan xen.

Rất mong mọi người sẽ ủng hộ nhiệt tình, mọi sự góp ý và bàn luận của mọi người đều là động lực để cho truyện càng ngày càng tốt hơn.

Cảm ơn mọi người.

"Thanh kiếm ảo là đây có gì hay mà người cứ nhìn mãi thế"

"Lão thì ngoài các loại rùa ra thì có để gì trong mắt đâu"

"Thứ ta nhờ người làm đã xong chưa?"

Đến lúc này, Min mới buông thanh Katana yêu thích trên tay ra, cậu đi đến chiếc tủ ở góc tường, cầm một cái hộp lớn đưa cho lão.

"Này nhé, cứ tính là lão nợ ta một lần"

Nói đoạn, Theibass chẳng thèm để tâm đến cậu, nhanh tay chụp lấy cái hộp gỗ thoang thoang hương trầm, cẩn thận từ từ mở nó ra.

Thứ bên trong thập phần làm lão vừa ý, liền chép miệng khen.

"Ta không ngờ chỉ khoảng vài tháng thôi mà trình độ người vượt bậc như vậy, từ một tên học việc mà nay đã có thể rèn nên một thứ tinh xảo như vậy, được cứ tính ta nợ người một lần, haha.."

Tiếng cười ồm ồm trầm nặng của lão già từ từ khuất dần theo bóng lão sau cửa, Min lại cầm thanh Yawaraka-Te lên, đưa tay vuốt nhẹ lưỡi kiếm,

suy nghĩ cậu lúc này nhấn chìm toàn bộ mọi thứ xung quanh..

"Lần này, vị trí phải thuộc về ta, ta đã hao tâm tổn khí tìm về một tên trợ thủ đắc lực, không để lọt vào tay kẻ khác được"

"Đại ca à, khẩu khí huynh lớn thật đấy, không lẽ chỉ mình huynh là có thuộc hạ đắc lực dưới trướng sao?"

Tiếng nói từ vị tiểu thư mặc chiếc áo lụa, cổ áo sẽ xuống gần hết khuôn ngực, càng làm tăng thêm vẻ "xuân sắc" cho cặp "gò" căng tròn như ẩn như hiện dưới lớp áo mỏng tang; làm cho người thanh niên tóc bạc bên cạnh ngáp ngừng, không nói nên lời.

"Nói vậy thì tỷ cũng muốn tranh giành lần này sao, ta thiết nghĩ đàn bà không nên tham gia vào những việc như thế này"

Chàng trai trẻ tuổi mặc giáp phục ngồi đối diện nàng lên tiếng, nghe vậy cô gái chẳng lấy làm bức tức, mà chỉ khẽ làm một động tác nhu tình, nhìn về phía thằng nhóc đang ngồi chơi một món đồ bằng gỗ ở phía góc bàn, nãy giờ chẳng lên tiếng một lời; nàng thò thè.

"Vậy ý đệ là đàn ông như tiểu đệ đệ đây cũng có thể tham gia đúng không?"

"Không, không, không... đệ.. đệ không thích đâu, đừng bắt đệ tham gia, đừng bắt đệ tham gia mà.."

Thằng bé tội nghiệp nghe giọng chị mình, mà lo sợ, giọng hốt hoảng năn nỉ.

"Các người diễn trò đủ chưa?"

Vị lão gia ngồi ở trung tâm vốn im lặng quan sát từ nãy giờ, đột ngột quát lên, diễn biến này làm ba chàng trai và cô gái trong phòng đồng loạt chẳng ai dám thốt ra lời nào; vị lão gia thấy hài lòng, ngay tiếp theo liền lên tiếng.

"Thiên đã đến rồi thì mau vào đi"

Tiếng cửa gỗ mở ra, chàng thanh niên mặc áo lam trắng, trông nho nhã với mái tóc dài tuy không cùng là màu bạc như những người trong phòng nhưng từ khí chất và ngoại hình đều toát lên vẻ thanh tú mỹ tuấn tương tự.

"Trò hề của các con ta, người chắc cũng hiểu rõ."

Chàng trai tóc xám xám không nói gì, lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế đối diện thằng bé đang cầm con ngựa gỗ.

"Thứ này ta đặt làm riêng cho người, người sẽ đại diện gia tộc tham gia tí thí lần này"

Lão gia dứt khoát phẩy tay, một thứ lực lượng vô hình liền đẩy cái hộp gỗ dài quá khổ trước mặt lão khiến nó chạy dài một đoạn, đến trước mặt Thiên mới dừng lại; nói xong, liền đứng dậy đi ra cửa, để lại một sự hỗn loạn, cùng mâu thuẫn căng thẳng đang bắt đầu bùng phát trong phòng.

Thiên vô tâm, mở chiếc hộp trước mặt, mùi trầm thoang thoảng trong không khí..

"Mẹ kiếp, sao thứ này nhiều thế không biết"

Người trung niên râu ria, vừa lau vết máu trên thanh đao của mình vừa chửi.

"Này Barrack, người nói xem đám thú này cỡ cấp mấy"

Người thanh niên tóc dài đằng sau hắn, vừa đeo cung lên vai vừa nói.

"Leo, người thì thoải mái rồi, chuyên bắn lén, chẳng cần phải cận chiến với bọn chúng nên mới còn ung dung như thế." - Người trung niên vạm vỡ đang ngồi nghỉ mệt kể bên Barrack lên tiếng.

"Luca nói đúng đó, ta ước chừng đám này thấp nhất cũng là cấp B, còn đa số toàn là cấp A; mẹ nó vô sau nữa không chừng cấp độ Tinh cũng xuất hiện, lần này đúng là xúi quẩy mà" - Người thanh niên thấp người, tay cầm đoản đao ngồi trên cành cây tiếp lời; người thanh niên ôm ôm đeo trường kiếm ngồi bên cạnh cũng gật đầu theo.

"Được rồi, các người không cần diễn một màn kẻ khổ nữa, đồng loạt giá tăng gấp đôi thỏa thuận ban đầu, được chứ"

Trone lên tiếng phá vỡ sự náo loạn của bọn năm người, quả nhiên cái giá hắn đưa ra liền dễ dàng đưa bọn người kia trở lại hăng hái xông về phía trước.

Vulcan đã đi theo bọn người lạ mặt này được nhiều tiếng đồng hồ, cũng tận mắt chứng kiến chiến lực của bọn chúng; nên cậu hoàn toàn yên tâm, dồn toàn tâm ý tính toán cho cuộc hành trình lần này, cho những bí ẩn chưa được tháo gỡ trong lòng cậu.

Rừng già trong ánh ban mai, màu đỏ huyết càng rực rỡ, những vũng máu, những bãi xác thú hoang trải dài theo dấu chân họ càng lúc càng nhiều, mùi

tanh nồng quyen với thứ hương thoang thoảng từ những cành huyết mộc càng làm tăng thêm sự điên cuồng của những sinh linh nơi này..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27

"Quái lạ, sao lại yên tĩnh thế này nhỉ? Bọn thú đâu hết rồi? Ta đây còn chưa đã tay mà."

"Barrack, không phải ngươi lúc này còn than ngắn thở dài sao, bây giờ được phước mà còn không biết hưởng."

Người trung niên vác đại trùy đi tiên phong lên tiếng, hẳn là Luca, chính là tanker chính hiệu của đội nhóm này.

Bỗng, từ phía xa có nhiều tiếng chuyển động vang lên, càng lúc càng gần, tiếng lá huyết mộc cạ vào nhau, nghe đến khó chịu.

"Không phải địch, là Tim"

Người thanh niên đeo trường kiếm lên tiếng, dường như rất quen với hành động của bạn mình.

Quả nhiên, tích tắc sau đó, một bóng người nhỏ con từ phía xa ngọn cây phóng tới trước mọi người.

"Ta do thám này giờ, chẳng phát hiện con vật nào cả, trực giác lại mách bảo ta rằng hình như có cái gì đó không ổn đang diễn ra"

"Lão đại, trực giác Tim không bao giờ sai cả, giờ tính sao?"

Leo lên tiếng, thân là đại ca của nhóm Barrack lúc nào cũng là người quyết định, nhưng bản thân mình còn dưới một người, liền đưa mắt sang nhìn Trone chờ đợi.

"Ta cũng cảm thấy có gì đó khác thường"

Nói đoạn, Trone lại nhìn Vulcan, cậu hiểu ý liền nói.

"Chúng ta hiện đã bước vào khu vực cấm rồi, nhưng ở đây đúng là có gì đó khác lạ, cảm giác khác với lần trước ta vô tình vào bằng con đường của mình"

"Ngươi có thể cảm thấy Huyết Sát không?"

Giọng hẳn có phần nghiêm trọng, Vulcan tập trung tinh thần, lúc sau liền gật đầu.

"Được, vậy ngươi mau dẫn chúng ta men theo con đường Huyết Sát"

"Không phải ngài đã bảo nếu đi theo sát khí này sẽ rất nguy hiểm sao?"

Tim lên tiếng, hẳn luôn là một người thận trọng, chính do đó mới là nhân tuyển phù hợp với vị trí do thám trinh sát trong đội. Trone nhìn ra được sự lo lắng trong ánh mắt mọi người, hẳn nghiêm túc hẳn.

"Nếu ta đoán đúng, chúng ta đang bị vây trong một mê trận, càng kéo dài thời gian chúng ta càng trở nên điên loạn, cũng chẳng khác gì Huyết Sát cả; cũng may có cậu nhóc này ở đây, chúng ta chỉ cần nhanh chóng men theo con đường của cậu ta, ra khỏi phạm vi của mê trận này; như vậy tỉ lệ an toàn sẽ cao hơn nhiều."

Mọi người hiểu ra vấn đề, sự sống còn của tất cả lúc này đặt nặng trên vai Vulcan, năm người trầm nghĩ lúc đầu mang theo cậu nhỏ quả là quyết định sáng suốt.

Vulcan không phải người thiếu can đảm, lại thừa quyết đoán, nghe Trone nói xong, liền đi lên xung phong, bắt đầu cảm nhận cái khí tức nồng đậm đặt mùi quen thuộc, phía sau giọng Trone vẫn không quên nhắc nhở.

"Hãy cẩn thận"

(...)

"Cảm giác đó biến mất rồi"

Tim là người lên tiếng đầu tiên, mọi người lúc này lại như cũ, để Luca dẫn đầu, đi về một hướng khác với con đường sát khí.

"Phù, dọa chết ông, đi mấy tiếng đồng hồ mới ra khỏi cái chỗ quỷ quái đó"

Barrack vẫn như cũ, là người nghĩ sao nói vậy, luôn nói những câu đại loại như thế, mọi người nghe riết cũng quen tai.

"Các người đừng vội mừng, chúng ta đã tiến sâu hơn vào bên trong khu vực cấm, ta nghĩ những gì sắp tới sẽ không dễ dàng gì đâu"

Trone lại lên giọng cảnh tỉnh.

"Ngài khéo lo, có gì mà năm người bọn này không thể giải quyết chứ"

Vẫn giọng điệu thoải mái không câu nệ, người lên tiếng lần này là Leo tóc dài.

Nhưng sự thật chờ đón đằng sau câu nói vui ấy là một mũi tên không biết từ nơi nào bắn ra, cắm sâu vào lòng ngực hắn, liền một vết băng mỏng từ mũi tên từ từ lan sang người Leo, nhanh chóng ra khắp người rồi một khắc sau cả người hắn hóa thành băng.

"Là Băng Tiễn của Tộc Tinh Linh, cẩn thận đừng để bị bắn trúng"

Trone thét lên nhưng đã muộn, một loạt hơn mười mũi từ nhiều phương bắn tới với tốc độ kinh hoàng, bốn người dù đã nghe nhắc nhở nhưng vẫn bị những tên suýt qua người gây thương tích; những tưởng chỉ là vết thương nhẹ nhưng lạ thay từ chỗ vết máu lại bắt đầu xuất hiện màn băng sương, sau đó nhanh chóng biến bốn người thành bốn tượng băng lạnh lẽo.

Vulcan do được Trone bảo vệ nên vẫn an toàn, cậu ngẫm cảm thấy rung mình trước tiến thuật đáng sợ của đối phương và cũng từ lúc này cậu khắc cốt ghi tâm ba chữ "Tinh Linh Tộc".

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28

"Khá khen cho người, có thể vượt qua Mê Tung Trận, lại biết được cả lai lịch của cung thuật của tộc ta"

Từ đằng xa, một thanh niên tóc vàng óng ánh, tướng mạo thanh tú, mặc bộ giáp nhẹ, tay cầm trường cung, thong dong đi tới.

"Ra là Yza, thuộc hạ tâm phúc của lão Tyfrone đây mà, tưởng ai xa lạ"

"Hừ, Trone, người không lo việc buôn bán ở Lục Bội Tinh Thương Hội, lại mò đến đây chịu chết."

"Ta thật không ngờ chuyện biến mất của Huyết Tộc lại có liên quan đến Tinh Linh Tộc các người"

"Đừng tưởng thương hội các người đang giấu chuyện gì chúng ta không biết, chưa tính với các người đã dám chạy tới đây làm loạn, chịu chết đi"

"Ai chết còn chưa biết đâu"

Dứt lời, từ người hắn một luồng ánh sáng mạnh mẽ phát ra chói lóa, bên ngoài quần áo sáng bao bọc cơ thể đó có ba khối như ngôi sao rực rỡ quay tròn xung quanh, như ẩn như hiện, sau một lúc liền nhập vào trong thể nội hắn; một thứ lực lượng siêu cấp lúc này đồng thời cũng tỏa ra làm mặt đất cũng rung động, Vulcan đứng kế bên bị thứ lực đó đẩy về phía sau gần chục mét.

"Ra là người đã tấn cấp Tam Tinh, có ý tứ"

Trone không nói nhiều, liền dậm mạnh một bước, như điện xẹt lao thẳng về phía tên tinh linh; hai bàn tay hắn tự lúc nào đã đeo thêm hai khối kim loại trắng bạc, bên ngoài tỏa ra đầu khí mạnh mẽ, nhìn qua cũng biết đó là một thứ vũ khí không tầm thường.

Mất thấy Trone lao tới, Yza vẫn tỏ vẻ ung dung, một thân phiêu dật đứng giữa trời đất, áo của hắn ta tuy bị nguồn áp lực từ Trone khiến bay phàn phật, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười thoải mái.

"Àm"

Quyền đầu của hắn mang theo uy lực chấn kinh, đập mạnh xuống người tên tóc vàng, khói bụi mịt mờ, cả không gian đều bị chấn động; mất một lúc sau mới thấy rõ nơi nắm tay của hắn để lại một hố tròn đường kính chục mét.

"Đừng giả thần giả quỷ nữa, mau ra đây"

Trone dứt lời, phát động uy lực, hai bàn tay nắm lại hội trước ngực, rồi thúc dục khẩu quyết, đánh cả hai quyền thống khoái về phía khoảng không gian bên tay trái mình, uy lực khủng bố xuất ra ngoài quyền, hóa thành một luồng sáng to cả một khoét tan hoang bất cứ thứ gì nó đi qua.

Lạ thay ở phía xa hướng Trone đánh tới, ban đầu không có gì, lúc này do lực phá hoại phát ra từ một quyền của hắn mà đã thấy Yza mờ mờ xuất hiện; tay hắn ta đang giương cánh cung thật căng, mũi tên theo đó cũng đã được lắp vào, một thứ điện mang hội tụ nơi đầu mũi tên, khiến cả người hắn giống như được lôi điện bao phủ, từng lần sét như cuộn như xoắn quanh người.

"Mặc dù ngươi đã lên tới Tam Tinh, lại có được thứ vũ khí cấp trác tuyệt kia, nhưng hôm nay vẫn phải bỏ mạng lại đây thôi"

Yza dứt lời, cả người hắn bùng lên một khối ánh sáng nhu hòa nhưng lại có phần uy áp hơn hẳn Trone, bất ngờ thay, xoay vòng trước người hắn ta lại là bốn khóa thần tinh.

Trone vừa nhìn ra năng lực thật sự của hắn ta, liền đã thấy mũi tên điện mang cắt đôi luồng sáng, rồi theo đó cắm sâu ngập trước ngực hắn.

Trời đang trong xanh, bỗng từng cơn sấm chớp xuất hiện, dường như hô ứng với điện mang ở mũi tên, một tia sét khủng bố đánh thẳng xuống người Trone.

Hắn liền phân hình câu diệt, cả một mảnh thịt da cũng chẳng có, quyền đầu cấp trác tuyệt kia cũng tan tành, chỉ duy nhất trên mặt đất nơi hắn đã từng đứng duy nhất còn lại một mũi tên bằng kim loại sáng lấp lánh.

"Biết nhiều quá không tốt, chỉ trách vận số ngươi không may mắn lại đi theo bọn họ thôi"

Dứt lời, vô hình vô tức, Yza đang từ ở phía xa một bên, lại liền xuất hiện trước mặt Vulcan, phản phát phiêu dật, hắn ta tung một cước đánh cậu bay thẳng lên không trung, rồi đẹp mắt xoay người giương cung.

"Vút"

Một mũi tên mang theo băng sương bay thẳng cắm vào ngực cậu, dư lực mạnh mẽ của nó đẩy cậu một đoạn về phía khe vực đằng sau lưng, rồi liền cả người theo đó rơi xuống đáy sâu.

Sự việc diễn ra chỉ vài giây đồng hồ, ngay cả lên tiếng cậu cũng còn chưa có cơ hội, cơn đau cùng cái lạnh càng lúc càng rõ rệt, tuy vậy trong lòng Vulcan lúc này chỉ duy có ý niệm trả thù, đôi mắt trở nên cuồng dại, đỏ một màu huyết thắm, rồi dần dần mất đi lý trí.

Huyết Lâm vẫn vắng lặng như tờ, từng đợt huyết điệp bay bay, cả một không gian nhuộm màu máu tươi.

Yza ra lệnh thuộc hạ xóa dấu tích, nhìn về hướng khe sâu, một lúc sau mới yên tâm ẩn tàng mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29

"Phốc"

Từng mũi, từng mũi tên cắm ngập vào tấm bia, tất cả đều ngay vị trí hồng tâm, hết mũi này đến mũi khác.

Tinh linh là một tộc lớn và cực kỳ trọng dụng nhân tài, nhất là những người huyết mạch thuần như Thiên; cậu từ ngày tiếp nhận nghi lễ, gia nhập tộc; liền được phân cho một khu biệt viện trên dưới hơn mười khu vực, kẻ hầu người hạ cũng không thiếu. Nhưng Thiên đã từ chối toàn bộ người hầu; một thân một mình, độc lai độc vãng đã thành thói quen của cậu.

Hậu viên cậu cho dựng một tấm bia, cũng thường ngày là nơi luyện cung; ít ai biết được rằng những lúc tâm trạng buồn bực cậu lại tìm đến cung và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Rút mũi tên thứ hai mười đặt vào vị trí, Thiên nhớ lại.

(Trước đó một ngày)

"Vào đi"

Cánh cửa to bản mở ra, chàng thanh niên bước vào, trên tay còn ôm theo một chiếc hộp gỗ lớn. Cậu tiến đến gần chỗ người trung niên đứng giữa phòng, đặt chiếc hộp lên bàn rồi cất tiếng.

"Thứ cho ta khó lòng tiếp nhận chuyện lần này"

Người trung niên tóc bạch kim, ánh nhìn sắc sảo, liếc cậu rồi lại nhìn về chiếc hộp.

"Người có biết đại hội tỉ thí lần này quan trọng dường nào không?"

"100 năm một lần, Ngũ đại gia tộc của Hội Đồng Liên Hiệp Các Chủng Tộc sẽ cử người đại diện tham gia thi đấu, người tộc nào giành thắng lợi thì Hội Đồng sẽ do gia tộc đó cai quản."

"Đúng vậy, nắm được Hội Đồng liền nắm được Illimitata, từ ngàn năm nay vị trí này luôn thuộc quyền gia tộc chúng ta và ta không muốn nó thay đổi"

"Không phải người nhân tuyển rất dồi dào sao?"

"Người nói là mấy đứa con của ta à, đúng là bọn chúng có chút lực lượng tuy nhiên đều không phù hợp với yêu cầu của hội thi"

"Yêu cầu?"

"Đúng, đó chính là lí do mà người chính là người thích hợp nhất, để tránh thiên vị và nguy hiểm cho tộc nhân mình, hội đồng đã đưa ra quyết định; để được là người đại diện thi đấu, đầu tiên phải là huyết mạch thuần chủng của gia tộc đó; tiếp theo năng lực phải từ cấp A trở xuống, từ cấp Tinh trở lên không được tham gia."

Thấy vẻ ngập ngừng trong mắt Thiên, hắn liền bồi thêm.

"Nghe đây, đây là việc vô cùng hệ trọng với gia tộc, người chỉ cần giúp ta lần này, ta sẽ thực hiện cho người một việc, chỉ cần đó là điều ta làm việc, ta đều đáp ứng."

Thiên nghe đến đây liền giật mình, bao nhiêu toan tính trong đầu lại trở dậy, vì có gì mà cậu phải nỗ lực, phải mạnh mẽ; cậu nói mà hắn đã nói với cậu lúc cậu hoàn thành nghi lễ hơn nửa năm về trước lại vang lên rõ mồn một trong đầu.

"Muốn bảo vệ người khác thì chính bản thân mình phải có đủ thực lực.."

Không nhiều lời, Thiên liền cầm chiếc hộp dài đặt trên bàn bước đi ra cửa; đằng sau, người trung niên sắc mặt thâm trầm.

"Phốc"

Lại thêm một mũi cảm ngập vào tâm bìa.

Tiếng vỗ tay vang lên từ đằng sau lưng cậu, tiếp theo sau một thân mị ảnh thước tha trong dải lụa mỏng, yếu điệu bước đến gần.

"Tình độ của huynh thật phi phàm, chỉ hơn nửa năm mà đã là nhân tài dưới trướng phụ thân ta, thật đáng ngưỡng mộ, thật đáng kết thân"

Nói đoạn, người phụ nữ càn tựa sát vào người Thiên, đôi gò ảm chà sát vào ngực cậu. Thiên chẳng quen những chuyện thế này, cậu liền một đạp nhảy về một bên, lạnh lùng.

"Người có chuyện gì lại đến tìm ta?"

"Ôi, chàng không thể nói lời ngọt ngào sao?"

Người phụ nữ lại đùa cợt phong tình.

"Thứ lỗi, nếu không có việc gì thì ta còn có việc đi trước"

"Chậm đã, ta thật sự có việc mới đến tìm người mà"

"Mời"

"Ta thật lòng mến mộ tài năng của chàng, muốn chàng cùng ta.."

Nói đến đây, nàng ta bày ra một bộ yếu điệu thực nữ, ngực ngừng không dứt; nếu là hạng thô lỗ nam nhân bình thường hẳn đã chẳng thể chịu nổi một chiêu như thế này, liền sa vào "trần hưởng" nàng ta; nhưng Thiên vẫn giữ một bộ lạnh lùng.

"Ý người chẳng phải là muốn ta đầu quân cho người sao?"

"Chàng nói gì, thiếp nghe không hiểu"

"Vài giờ trước anh trai người có tìm đến ta?"

Dường như nàng ta hiểu ra vấn đề, giọng điệu liền trở nên nghiêm túc hơn.

"Thế chàng đã trả lời sao?"

"Ta từ chối."

"Vậy chắc hẳn thiếp có cơ hội phải không?"

Người phụ nữ xuân tình lại tiếp tục cử chỉ xuân ái quen thuộc.

Thiên không nói, quay người dướn bước đi, người phụ nữ bước đến chặn phía trước, rồi buông lời.

"Chàng đừng tưởng cha ta trọng dụng chàng mà làm to, ông là dạng người có lợi mới làm, chàng chỉ là một thứ công cụ hữu ích ngay lúc này không hơn không kém; chẳng bằng theo ta, chàng sẽ được nhiều lợi lộc hơn mình tưởng đây."

Nàng nói những lời cuối lại cố gắng đưa đẩy thân mình.

"Trước giờ ta chỉ thích một mình."

Thiên bước đi thẳng không mấy may ngoái đầu, để lại người phụ nữ liếc mắt nhìn theo đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Đồng đồ nát hoang tàn nhuộm đầy màu huyết thẫm, những bộ xương khô vương vãi khắp nơi, ngay phía trên một đồ hình khổng lồ được trạm khắc dưới nền huyết thổ, có một chàng trai đang nằm thoi thóp, trên ngực một mũi tên cắm thật sâu; rất kỳ lạ, vết băng từ mũi tên cứ hết lan ra toàn ngực người đó rồi lại tan mất, quá trình đó cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Vulcan máu me đầy người, từng phút trôi qua cậu đều cảm thấy những trận đau thấu tận linh hồn, ngay cả khi ngất xỉu mà cơn đau vẫn khiến cậu co giật toàn thân.

Yza nào có ngờ đâu, Vulcan có huyết thống thuần chủng Huyết Tộc trong người; mà người huyết tộc hễ dòng máu càng thuần bao nhiêu thì kháng tính với pháp thuật của Tinh Linh Tộc càng tăng cường bấy nhiêu; trời sinh tương khắc.

Lúc này, máu từ vết thương nơi lồng ngực từ từ chảy xuống đường rãnh được khắc bên dưới, đang dần hình thành một họa đồ bằng máu kì dị.

Trong không gian mờ mịt tanh tưởi, một tiếng mơ hồ, lúc như gió lúc lại như thanh; lúc rõ lúc mơ màng ngân vang.

"Cuối cùng ta cũng chờ được một tộc nhân có huyết thống Cổ Huyết Sát, haha, trời không phụ lòng người, hahahaha..."

"Người lại ngấm thanh kiếm đó à, ta thật không hiểu nổi"

Tiếng lão Theibass ồm ồm.

"Lão muốn biết không?"

Nói đoạn, Chàng trai to cao tóc đen, hất một thanh đại đao về phía lão, nhanh như cắt xuất thủ chụp lấy.

Chưa kịp để gã chủ tiệm rèn mở miệng, thanh Yawaraka-Te được cậu rất nhanh dùng một động tác miết theo má kiếm tra vào vỏ; chàng trai hạ thế, trút ngược tay cảm nghiêng theo hướng người mình đồ về phía trước, lưỡi thanh kiếm uốn cong hướng lên trên.

Một giây sau, từ ngón cái trợ lực nhấn miếng tì kiếm đẩy một phát, bàn tay phải rút nhanh tay cầm.

"Keng"

Lão Theibass cũng nhanh nhẹn không kém, mắt thấy cậu xuất thủ liền chủ động đưa thanh đại đao chắn trước người; tiếng kim loại va đập vào nhau vang lên lanh lảnh, lão chưa kịp định thần thì bên này Mìn đã tra lại thanh kiếm vào bao, tất cả diễn ra chỉ vài giây.

"Vậy là sao, người muốn giờ trò gì?"

Không hiểu mô tê gì, lão vừa dứt lời, thanh đại đao bỗng tách làm hai phần, rơi ra trước mắt lão.

Theibass há hốc mồm không tin vào mắt mình.

"Thanh đao này do ta rèn, ta biết rõ độ cứng của nó, làm sao mà nguoi cắt nó dễ dàng như vậy chứ, không lẽ thanh kiếm này là thần kiếm sao?"

Mìn không trả lời, quăng thanh kiếm của mình cho lão; lão liền cẩn thận xem xét, sau một lúc, giọng nói càng nghiêm trọng hơn.

"Không đúng, ta thấy chất liệu kiếm này chỉ là thép pha bình thường, quái lạ tại sao nó lại nhẹ như vậy mà có thể bén đến thế, cắt đại đao của ta một vết mà chính nó lại không bị thương tổn gì? Ta xem rất kỹ, thanh kiếm này nếu đánh giá qua chỉ là thuộc cấp phổ thông thôi? Tại sao chứ?"

"Lão hiểu lý do tại sao ta lại giấu nó hoài rồi đấy"

Lão thợ rèn gật đầu, trả lại thanh kiếm cho cậu, lại thắc mắc.

"Kỹ thuật dùng kiếm của nguoi vừa rồi cũng quái thật, từ tư thế đến tốc độ ra đòn đều biến thái, nhưng phải nói là vô cùng thích hợp để sử dụng thanh kiếm này. Nó có tên gọi chứ?"

"Ổ chỗ của ta, kỹ thuật cơ bản của nó gọi là Battoujutsu (Bạt Đao Thuật), tuy nhiên ta có qua nhiều chỉnh sửa cho bản thân, cũng như nghiệm ra một kỹ thuật riêng cho mình; ta gọi nó là Đao."

"Đao - nghĩa là gì?"

"Ổ chỗ ta, Đao tạo thành vạn vật, trong vạn linh hữu Đao, Đao dung chứa chúng sinh; Đao hóa thành muôn loại, rồi tất cả lại về hiệp cùng Đao. Ta dường như cảm thấy nó trong mỗi sự cảm ngộ về kiếm đạo, mặc dù chỉ là lớp vỏ bên ngoài nhưng ta tin sẽ đến lúc ta thật sự nắm được "Nó"."

Theibass gãi gãi đầu, nghe cậu nói mà chẳng hiểu gì, thật thà.

"Thật sự nguoi nói gì ta chẳng hiểu, nhưng ta tin nguoi sẽ làm được; nguoi lo nghiên cứu thứ thâm sâu này nên hèn chi hôm nay chẳng màn đi xem náo nhiệt?"

"Xem náo nhiệt gì?"

"Đúng là nguoi không biết, hôm nay là đại hội kỉ niệm 100 năm tổ chức một lần của tòa thành chúng ta?"

"Có gì đặc biệt?"

"Trước đó thì ra không rõ, nhưng kể từ một ngàn năm trước cho đến nay thì Illimitata vẫn luôn là một tòa thành tự do, mọi việc lớn nhỏ ở đây đều do Hội đồng liên hiệp các chủng tộc cùng nhau đứng ra giải quyết. Nguoi biết đó, hội đồng có năm chủng tộc lớn là Nhân Loại, Thú Nhân, Cự Nhân, Đoàn Nhân và Tinh Linh; bọn họ cũng thường xuyên xảy ra mâu thuẫn nên cách giải quyết được đưa ra là cứ 100 năm 1 lần tổ chức thi đấu, tộc nhân đại diện tộc nào chiến thắng thì tộc đó được quyền lực cao nhất trong hội đồng. Nguoi nói xem, có đủ đặc biệt chưa?"

"Vậy từ đó đến nay, tộc nào đứng đầu nắm quyền?"

"Thực lực Tinh Linh tộc là mạnh nhất, từ lúc đầu đưa ra quy tắc cho đến nay thì tộc nhân của họ vẫn luôn giành chiến thắng, một 100 năm trước người chiến thắng là Yza đại nhân, nay đã trở thành thuộc hạ thân tín dưới trướng ngài Tyfrone tộc trưởng tộc Tinh Linh. Ta còn nghe đồn ngài ấy thực lực đã đạt đến cấp độ Tam Tinh rồi. Nhưng mà năm nay, họ sẽ để vuột vinh quang vào tay Cự Nhân Tộc của ta."

"Tại sao lão lại nghĩ vậy?"

"Nguoi nghĩ coi, 5 người đánh thì dư một người, chả hiểu may rủi thế nào cơ hội đi thẳng vào vòng trong lại thuộc về người tộc Tinh Linh. Tộc Nhân Loại quá yếu ớt liền bị Tộc Cự Nhân ta đánh loại ngay từ đầu, còn bọn người lùn thì bị thú nhân vòn cho đến bỏ mạng. Đến vòng tiếp theo, bóc thăm, mẹ nó, may cái giống chó gì mà tên Tinh Linh lại được đặc cách; thế là hai tộc còn lại gặp nhau; nhưng với sức lực còn con của bọn nửa người nửa thú đó làm sao phá được Thổ Giáp Thạch của bọn ta, vòng cuối cùng tên Tinh Linh ngoại lai đẹp mã kia thế nào cũng mềm xương với tộc nhân tộc ta cho mà xem, hahaha..."

Lão Theibass nói xong, liền cười một cách sáng khoái, dường như lão rất chờ mong cơ hội đến với tộc nhân của lão lần này; Mìn nghe hần nói đã ngờ ngợ, liền hỏi thăm

"Lão nói tên Tinh Linh ngoại lai, là ý gì?"

"Thì hần đến từ bên ngoài, hình như hơn nửa năm trước hần đến cùng lúc với nguoi đấy, hình như tên là Thiên thì phải; mặc dù ai cũng nói hần có dòng máu thuần chủng tộc Tinh Linh, nhưng mới nửa năm thì thực lực đạt cỡ nào cơ chứ; ta chẳng tin là hần có đủ thực lực đấu nửa chiêu với Mathew của tộc ta."

Nghe đến đây, Mìn hốt hoảng, liền đứng bật dậy kéo lão chạy ra ngoài cửa cùng mình, miệng thúc giục.

"Mau, mau, lão mau đưa ta đến chỗ thi đấu mau"

Giữa mùa lá rụng, thành Illimitata rộn rã, náo nhiệt, đông vui; chẳng ai ngờ đâu, cơn bão đang ập đến. Những muru mô, toan tính được gieo mầm từ lâu, nay đang dần đâm chồi, hé đất nhô lên..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31

Quảng trường lớn nơi cuộc thi đấu được tổ chức, vốn sức chứa của nó khoảng mười ngàn người mà lúc này đã chật kín, tất cả dân chúng trong thành dường như đều tề tựu nơi đây xem náo nhiệt; tiếng la hét, cổ vũ, tiếng chửi rủa như hòa với nhau tạo nên một bầu không khí cuồng nhiệt đầy sôi động.

"Mathew mau cho tên đẹp mã đó biết thế nào là thực lực chân chính đi."

"Đúng vậy, cho bọn dùng tiền tài quan hệ để mua địa vị quyền lợi đó biết thế nào là lợi hại đi"

"Đập nát nó đi"

Hàng loạt tiếng chửi rủa vang lên khắp khán đài, tất cả mọi người đều phản ứng trước "vận may" thái quá hai lần liên tiếp của "chàng trai đại diện Tinh Linh Tộc". Trước phản ứng của mọi người, chàng trai vẫn giữ thái độ bình thản, cậu trong tay cầm một cây trường cung màu bạc, thân cung thon gọn với một điểm nhấn nơi điểm tra tên; tuy đơn giản nhưng lại tôn lên được nét tinh tế.

"Này, không phải đó cây cung "Ngân Vũ" người đã làm ra sao?"

Lão Theibass lúc này đã ngồi chễm chệ tại một vị trí khá gần sân đấu, quay qua nói nhỏ với người bên cạnh.

Mìn cũng có phần bất ngờ, không ngờ cây cung mình làm ra lại là tặng phẩm mà tộc trưởng tộc Tinh Linh tặng cho Thien; những yêu cầu riêng khi đặt cung tất cả thì ra đã có sự chuẩn bị kỹ càng cho Thien tham gia cuộc thi đấu này, nghĩ đến đó, cậu cảm thấy yên tâm hơn nhiều so với lúc trước.

Thấy cậu chỉ gật đầu mà không nói gì thêm, chỉ chăm chú quan sát cái người đang sử dụng cây Ngân Vũ kia, lão Theibass cũng biết điều không nói thêm, liền quay qua theo dõi trận đấu sắp bắt đầu.

"Nhóc con, chuẩn bị tinh thần để chết chưa?"

Đối thủ lần này của Thien là Mathew - chuẩn cự nhân tộc, thân hình cao hơn hai mét, mặc một bộ giáp che kín nửa bên ngực, tay cầm đại chùy; khuôn mặt to võ cùng hung tợn, vừa chỉ vũ khí về phía cậu vừa mỉa mai.

Thien khuôn mặt vẫn lạnh tanh, cậu bước gần về phía trung tâm sân đấu, mở miệng nói với một âm vực mà chỉ có hai người có thể nghe thấy.

"Người có vẻ vô cùng muốn giết ta, không phải luật lệ tí thỉ đưa ra phải dùng tay đúng lúc, tránh không được lấy mạng đối phương sao?"

"Người quân nhiều thế cũng chẳng để được gì, đi chết đi."

Dứt lời, Mathew lao mình về phía cậu, đại chùy vung lên, một động tác đập mạnh hết sức bằng hai tay được thực hiện.

"Rầm"

Mặt đất rung chuyển, đất đá bay tứ tung, một vết nứt dài xuất hiện ngay trên mặt sàn; vừa đúng lúc thân hình Thien hiện ra cách đó một khoảng.

Thấy có đầy đầu tiên của mình không trúng đích, tên khổng lồ bức tức như rò như đại cảm thanh vũ khí quá khổ của mình vung loạn xạ; chẳng mấy chốc mặt đất để lại vô số những vết nứt. Thien tránh mãi cuối cùng cũng bị một chùy đánh trúng vào ngực, văng xa một khúc, máu chảy bê bết.

"Tại sao người lại muốn giết ta?"

Cậu cố gắng đứng dậy, nhìn mặt tên Mathew, dùng toàn lực nói ra một câu.

"Hãy tự trách mình ấy "rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt", chết đi."

Một câu gãy gọn đầy thâm ý phát ra, kèm theo một cú quật như trời giáng vào đầu Thien; tên khổng lồ đắc ý, những tưởng một chiêu này có thể hoàn toàn đánh nát cậu ra; nhưng bất ngờ thay, ngay lúc này, Thien lại thể hiện ra khí chất thường ngày của mình; lạnh lùng, vô cảm và ung dung.

Một cú nảy người, cậu đã hoàn toàn dễ dàng né cú đánh của tên kia; tiếp theo một cú đập, cậu bật người về phía sau, ngay lúc đó một mũi tên được lắp vào vị trí; miệng không ngừng lầm bầm chú ngữ.

"Phốc"

Mũi tên nhanh như cắt được bắn ra, cắm vào bên ngực nơi không có hộ giáp của tên khổng lồ.

"Haha, mũi tên bé tẹo teo này chỉ tổ gây ngứa cho ta thôi"

Nói đoạn, hấn hét lên một tiếng, lại đập liên hồi nhiều nhát chùy về phía Thiên; cát đá bay loạn xạ, cậu cũng đã từng ném qua uy lực của một chùy này nên rất cẩn trọng tránh né.

Bỗng đang liên hoàn chùy thì hấn ta đột ngột khựng lại, bởi vết thương nơi lồng ngực đang bắt đầu có vết băng lan ra càng lúc càng nhanh và nhiều.

"Mẹ nó, Băng Tiễn, một tên gà mờ như nhà ngươi mà có thể học được loại Cung Thuật này ư?"

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 32

Tiếng phấn nộ kinh ngạc của Mathew vang lên, trái với phản ứng há hê lúc đầu của khán giả khi quan sát hấn ta vùng chùy về phía cậu; lúc này thấy một chiêu vừa được tung ra, cả khán đài đều ồ lên ngạc nhiên.

Tên khổng lồ biết mình ban đầu đã khinh địch, hấn liền gầm lên một tiếng, vận nội lực, một thứ lực lượng bộc phát từ trong người nhanh chóng lan ra toàn thân bắt đầu tạo thành một lớp thân thể thứ hai - một lớp thân thể bằng đá tảng.

"Cực Thạch Giáp Thể - đó là cực thạch giáp thể, thiên phú giáp thể của tộc Cực Nhân"

Đầu đó trên khán đài, có tiếng vang lên.

Vốn tưởng Mathew sẽ bại dưới Băng Tiễn nhưng đầu gối dưới một chiêu này tình thế được giữ lại thế cân bằng; Băng Tiễn vốn là một trong những sát chiêu của Tinh Linh tộc hoàn toàn có thể đóng băng thân thể địch thân, khiến nó vỡ ra thành từng mảng nhỏ. Nhưng dưới thiên phú của Cực Nhân tộc lúc này, lớp băng từ mũi tên lúc này chỉ có thể bao bọc lấy bộ giáp thể bằng đá của Mathew mà không hề gây thương tổn gì trên da thịt của hấn ta cả.

Hấn gầm lên, lấy thanh chùy khổng lồ đập vào thân giáp mình, khiến đám băng vỡ ra kéo theo một ít mảng đá từ bộ giáp thể; lúc này đây cả người hấn và một mảng sàn đất dưới chân hấn đều là những mảnh băng.

"Haha, đừng tưởng bọn Tinh Linh tộc các ngươi không có khắc chiêu, để xem ngươi lần này làm được gì ta."

Nói xong, hấn lại lao lên, lại liên tiếp những đợt oanh tạc bằng chùy diễn ra; tộc khổng lồ vốn sức mạnh là đặc tố quan trọng nhất, lại kết hợp với vũ khí đại chùy; khiến cho đòn tấn công của hấn vô cùng uy lực; từng đợt chùy như dồn Thiên vào đường cùng, ngay cả những mảng băng dưới đất cũng bị đập ra thành những bãi nước, lênh láng khắp nơi.

"Như vậy không phải nói việc ta "vô tình" hai lần được đặt cách vào vòng trong là sự sắp đặt sẵn để được chết dưới tay ngươi đó sao?"

Đột ngột, Thiên buông ra một câu làm cho hấn ta sững lại.

"Thông minh quá chỉ tổ chết yểu thôi."

"Ai đã ra lệnh cho ngươi giết ta, có phải là người của tộc Tinh Linh ta không?"

Mathew biến sắc, không trả lời, lập tức lao lên tấn công dồn dập, vận động cường độ mạnh, lại do đột băng lúc đầu, khiến khắp người hấn lúc này nhễ nhại toàn nước là nước.

"Sai lầm của ngươi là đánh giá người khác quá thấp"

Từ thế tránh né về phía sau, lúc này Thiên lại chủ động lao về hướng Mathew, trên tay cậu cầm chặt một mũi tên.

Toàn bộ khán đài đều ồ lên, cảnh thấy một cung thủ lại tấn công bằng mũi tên như một vũ khí cận chiến chứ không phải là dùng để bắn, hoàn toàn khiến những người ở đây ngây ra.

Ngoại ngữ Min, vì vốn là bạn chiến đấu cùng Thiên từ trước nên cậu nhận ra một chiêu này của cậu ta, hình thức chiến đấu đặc trưng do Thiên sáng tạo ra này có tên là Bôn lồi.

Thiên vô cùng bình tĩnh, những cú nhảy, xoay người vô cùng nhẹ nhàng, né tránh đường tấn công của Mathew chỉ suýt sao vào cm; động tác di chuyển của cậu biến hóa không ngừng, vô cùng nhanh và cắt khúc, giống như những ngọn sét oằn mình giữa trời; gãy gọn, zích zắc và vô cùng nhanh.

Mathew chưa bao giờ thấy một vũ kỹ lạ kỳ như vậy, hấn hoa cả mắt, lúc này chẳng thể đoán biết hay nhìn thấy Thiên ở đâu cả; cho nên lựa chọn của hắn lúc này là loạn đả, hấn vùng chùy đập khắp cả nơi, đập điên cuồng xung quanh người khiến đất dưới chân hắn lồm thành một hố sâu, khiến những bãi nước chung quanh đều tụ vào.

Chính vì những động tác không có chủ đích này nên hắn cực kỳ đuối sức, chẳng mấy chốc mà đã thở hồng hộc, vùng chùy chậm hơn trước rất nhiều; đúng lúc này, Thiên lại xuất hiện đằng sau lưng hắn, phốc một cái, nẩy người lên cao, bàn tay phải cầm chặt mũi tên, thét lên.

"Điện Tiến"

Không gian chung quanh cậu bắt đầu vận vẹo, từng hấn lồi điện do thứ ánh sáng phát ra từ người kích hoạt, bắt đầu xuất hiện rồi hội tụ ở đầu mũi tên bạc.

Vừa dứt tiếng hét, cậu nương theo động tác đâm xuống, mũi tên cắm trúng ngay vị trí vết thương nơi bên ngực tên khổng lồ lúc đầu, ngấp sau vào trong; vừa xong, cậu đập vào lưng hắn ta rồi dùng lực thực hiện một cú lộn người nhảy về phía sau, thoát ly ra khu vực sàn đấu không bị hư hại cách tên khổng lồ một khoảng xa.

"Cái trò con nít này làm gì được ta.."

Cậu nói bị bỏ dở nửa chừng, lúc này hắn liền phát hiện ra vấn đề, số là luồng lồi điện lúc đầu mạnh thật nhưng với năng lực hiện tại của cậu thì chỉ có thể đến mức làm hắn bị tê liệt; nhưng cả người hắn dính toàn nước, ngay cả khu vực đang đứng cũng đều bao phủ bởi nước tan ra từ chiêu thức ban đầu của Thiên; điện gặp nước khiến kích phát nhân lên tác động hàng chục lần.

Mathew chưa kịp dứt hết câu thì người đã cháy khét, ngã vật xuống hố nước do chính mình tạo ra, chết mà đôi mắt vẫn mở to trân tráo đầy kinh ngạc.

Toàn đấu trường, tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình, không một lời nói, không một tiếng vỗ tai, không khí im lặng đến kì lạ.

Chẳng ai biết rằng, những đôi mắt cay độc quan sát trận đấu từ ban đầu, nay cũng hoàn toàn ngạc nhiên trước diễn biến bất ngờ này.

"Phép tính chưa tính toán đến nơi đến chốn chẳng thể nào cho kết quả chính xác được.."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 33 (C10)

Thiên từng bước từng bước, chậm rãi, từ tốn, lạnh lùng quay người bước đi vào hành lang dành cho thí sinh thi đấu, lúc này chỉ còn mình cậu; bên ngoài tiếng hò hét tung hô ẩm trời mới bắt đầu vang lên.

Cư dân ở đây rất đơn giản, chính là tôn thờ sức mạnh vì ở tòa thành tự do này, sức mạnh chính là luật lệ, sức mạnh mang lại sống còn, sức mạnh mang lại giàu sang và địa vị.

Vừa bước vào lối rẽ khuất bóng, cậu một mồi chóng tay vào tường, miệng liền ối ra một ngụm máu đen thẫm; rõ ràng một chùy ban đầu của tên cự nhân không hề nhẹ, tộc khổng lồ thiên sinh có sức mạnh hơn nhân loại rất nhiều lần; Mathew cũng được tính là cao thủ ở cấp độ cơ bản cho nên một chùy đơn giản này khiến Thiên bị thương tổn xương ngực và nội tạng bên trong.

"Chàng coi bộ sức khỏe không tốt lắm nhỉ?"

Giọng nữ ngọt ngào, yếu điệu vang lên; vừa nghe đến, Thiên vội chính lại tư thế, quệt tay chùi vết máu ở miệng, nhìn thân thể ẩn tàng sau lớp lụa mỏng manh trước mặt.

"Ta tự lo cho bản thân mình được."

Dứt lời, cậu bước thẳng, không thèm để ý cô gái, khi vừa đi qua người cô ta, liền nghe.

"Thiếp không ngờ huyết thống chàng lại 'thuần' đến như vậy, ở cấp độ A mà đã có thể nắm được hai chiêu cơ bản của bộ Băng và Lôi rồi."

Cô nàng lại nở nụ cười bí hiểm, dừng lại một nhịp mới tiếp tục.

"Sau này chàng phải tính kỹ từng hành động của mình đấy, không phải lúc nào cũng "may mắn" như hôm nay đâu."

Nhấn mạnh ngữ ý mình muốn nói, cô nàng ngoe nguẩy bỏ đi, Thiên đứng đó mà đôi mắt sắc lạnh, sát khí nhàn nhạt trong không gian..

Ở một không gian nhuộm màu đỏ và mùi hôi tanh tươi, chàng thanh niên nằm bất động trên nền đá đã nhiều ngày, dưới sự quan sát ban đầu thì dường như đã chết; không một hơi thở, không một sự cử động dù rất nhỏ; nhưng tuyệt nhiên những loài dã thú ăn xác ở dưới khu vực tắm tối này lại không bén mảng tới gần một bước.

Kì lạ thay, lúc này, dường như cái xác kia bắt đầu có sự cử động, như từ một giấc ngủ dài mệt mỏi, chàng trai đưa tay xoa cái đầu nhức như búa bổ của mình, từ từ mở đôi mắt quan sát xung quanh.

"Đây đây là đâu, ta đã chết rồi sao?"

Chàng buột miệng hỏi, nhìn toàn cảnh chết chóc, mùi máu tanh, những tiếng hú ghê rợn xa xăm lâu lâu truyền lại; cậu hoàn toàn chìm ngộp trong không gian huyết thẩm.

"Chẳng lẽ đây là địa ngục hay sao?"

Đang hoang mang trước những gì đang xảy ra, đột ngột một tiếng nói mơ hồ như vang như vọng, dường như nó xuất phát đâu đó từ sâu bên trong đầu chàng thanh niên; vắng vắng.

"Chúc mừng chủ nhân đã trùng sinh Cổ Huyết Sát.."

"Này, này, người làm thật đó hả?"

Tiếng lão già có phần sợ hãi, hỏi người thanh niên thanh tú đang ở trước mặt mình.

"Chẳng lẽ lão nghĩ ta nói chơi với lão?"

"Nhưng, nhưng, ta nghĩ có lẽ thanh kiếm này rất quý, không nên làm như vậy?"

"Tất nhiên, ta cũng nghĩ nó rất quý, đây là thanh Yawaraka-Te cơ qua mà"

"Đấy, ta biết ngay mà, nó còn có tên gọi nữa, chứng tỏ nó không phải tầm thường rồi, người tuyệt đối không thể làm như vậy"

"Chính vì nó quý ta mới phải làm như vậy"

Thanh âm vẫn đều đều, bình thản của chàng trai làm lão Theibass có ra, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, lão vốn là người của tộc cự nhân và tộc cự nhân chưa bao giờ có thiên sinh là về trí não cả.

Mìn thấy tội nghiệp lão, liền giải thích.

"Ta sẽ kể cho lão nghe chuyện về thanh kiếm này."

Dứt lời, cậu dùng tay phải nhẹ nhàng rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, nâng niu nó trên bàn tay, ánh thép lạnh lạnh lại truyền đến một hơi ấm nhẹ vô cùng kì lạ; cậu lại nói.

"Như này ta đã nói, tên của nó là Yawaraka-Te, có nghĩa là "Bàn Tay Nhân Ái", được bậc thầy Masamune rèn ra, tương truyền ông là người rèn loại kiếm này giỏi nhất trong lịch sử."

Lão Theibass vốn là người mê vũ khí, ham thích nghệ thuật rèn đúc, lão nghe Mìn kể chuyện vô cùng chuyên chú, từng câu từng chữ đều cố gắng nghe, không muốn bỏ sót dù chỉ một chút nào.

"Có một câu chuyện xa xưa kể lại rằng, song song trong lịch sử cũng có một bậc thầy thợ rèn vô cùng nổi tiếng khác gọi là Muramasa, nhưng khác với Masamune chỉ rèn những thanh "Thiện" kiếm; ông ta chuyên rèn những thanh "Hung" kiếm. Người ta đã đem hai thanh kiếm tâm đắc của hai người này ra so sánh với nhau, thanh kiếm của Masamune tên là Juuchi Yosamu, có nghĩa là "mười ngàn đêm lạnh"; người ta đầu tiên cho cắm thanh hung kiếm xuống một con suối nhỏ. Kì lạ thay, mọi thứ từ đầu dòng, từ con cá, cành cây, đến chiếc lá...; bất kể từ hướng nào đều bị hút về phía thanh kiếm và tất cả đều bị cắt làm đôi, vô cùng ngọt và nhẹ nhàng."

Đến đoạn, Mìn đưa thanh kiếm cho lão chạm thử, không nói gì; lão Theibass đến đoạn gây cấn sốt ruột liền hỏi.

"Còn thanh kiếm này thì sao?"

"Đến khi người ta cầm thanh Yawaraka-Te thì những thứ từ đầu dòng khí trôi đến thanh kiếm đều bị một lực hút vô hình làm chúng phải trôi vòng vòng xung quanh không rời, không dứt ra được."

"Nói vậy thì chẳng phải thanh Hung kiếm kia thắng rồi sao?"

"Lão cho rằng như vậy sao?"

Theibass rất đơn giản liền gật đầu, Min cười nhẹ, lấy lại thanh kiếm từ tay lão.

"Lúc đầu mọi người cũng cho là vậy, cho đến khi một nhà sư từ đám đông bước ra, ông ta liền nói - thanh gươm đầu tiên cắt tất cả là một thanh gươm sắc nhưng nó là thanh gươm khát máu, không phân biệt được người tốt kẻ xấu. Thanh gươm thứ hai mới thực sự là thanh gươm báu vì nó không làm tổn thương đến những sinh linh vô tội."

Một tia sáng lướt qua mắt Theibass, lão gật đầu, liền tâm đắc khuyên can cậu.

"Nếu đúng như người kể thì đúng là quá quý rồi, người không được.."

Câu nói chưa kịp hết thì hành động của Min đã làm lão hoảng sợ, cậu bình thần cầm ngáp cả thanh kiếm quý vào lò than đang bốc lửa hừng hực bên cạnh.

Đôi mắt Min lúc này tràn ngập sự tin tưởng cùng quyết tâm khao khát, những dự tính trong đầu cậu đang dần dần được hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.